COLECTIA LOTUS

YOG RAMACHARAKA

VIAȚA DINCOLO DE MOARTE

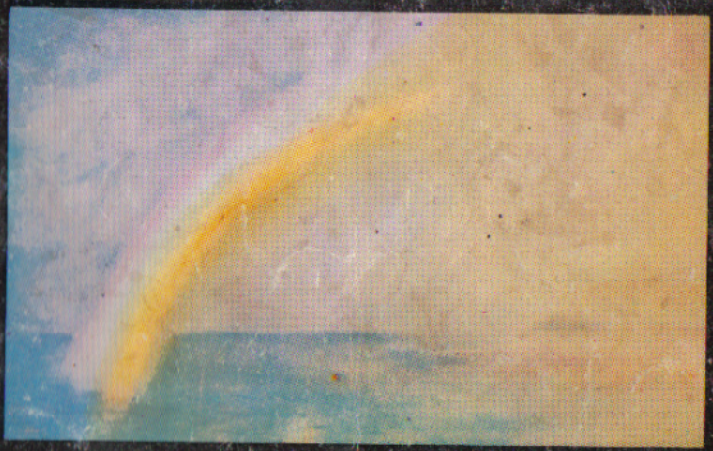

Coperta de Antoaneta Patron
Ediție îngrijită de IOLANTA GUȚU

Toate drepturile asupra acestei versiuni
sunt rezervate Editurii LOTUS
Orice reproducere sau copiere la xerox
se va sancționa conform legii

După ediția:
ЖИЗНЬ
ЗА ЯРЕДЕЛАМИ
СМЕРТИ
Книгоиздательство Н.Гудкова
Рига (Латвия)

YOG RAMACHARAKA

VIAȚA DINCOLO DE MOARTE

Prefață și traducere
ALEXANDRU E. RUSSU
Ediție revizuită

EDITURA LOTUS
București
1993

ISBN - 973 - 9095 - 01 - 1

PREFAȚĂ

Cineva mă întreaba:

-Sunteți sigur de viața de dincolo de moarte, de traduceți această carte?

I-am promis că-i voi răspunde prin această introducere. Și iată răspunsul meu:

-Da! Sunt mai mult ca sigur nu numai de supraviețuirea sufletului după moarte, ci chiar de nemurirea sufletului. Într-adevăr, problema aceasta a preocupat omenirea din toate vremurile și de aceea a căutat necontenit să o rezolve. Ea este însă una dintre cele mai grele probleme, întrucât omul este făcut să nu dea crezare celor care au găsit soluția, și neputând să o rezolve personal, nici nu cred în experiențele altora. Știința a constatat că este imposibil să inspiri credință altui om, dacă acesta n-are în el elmentele native de a percepe adevărul pe care se bazează credința. Toate religiile și toate sectele religioase dau un răspuns afirmativ, însă răspunsul lor nu mai mulțumește pe toată lumea, ca în trecut, și cu atât mai puțin pe oamenii obișnuiți să creadă numai adevăruri ce pot fi verificate prin propria experiență. Toate religiile îți cer să crezi fără să cercetezi și fără să raționezi. "Crede și nu cerceta".

Omul modern, civilizat, fiind crescut numai în adevărurile științei pozitive, nu vrea să se închine decât rațiunii și eprubetei. Dar, a crede în supraviețuirea sufletului după moartea trupului pe baza experienței este, desigur, o imposibilitate. Cum poți să experimentezi nemurirea sufletului, când această nemurire înseamnă viață în afara timpului și a spațiului, pe când experiența care i-ar putea da omului convingerea este în mod fatal limitată de timp și de spțiu?

De aici reiese că nu trebuie să așteptăm elucidarea problemei nemuririi spiritului de la știința modernă, care caută să descopere adevărul în laborator. Un laborator cu aparate fizice nu poate testa decât ceea ce este, de natură materială. Spiritul nu se supune experienței de laborator. Nu se supune nici conștiința omului și nici rațiunea lui. Pentru cercetarea spiritului avem nevoie de o știință de natură spirituală. Știința aceasta se numește Filozofia Yoga, singura capabilă să dea un răspuns adecvat.

Filozofia Yoga ne învață ce și cum trebuie să facem pentru a ajunge la o certitudine în privința nemuririi noastre. Ea ne învață cum putem deveni cercetător și obiect al cercetării, cum putem deveni un laborator viu și să cercetăm atât spiritul nostru, cât și spiritul celor plecați din planul fizic. Știința Yoga ne spune că cel mai bun mod de a rezolva problema nemuririi ar fi convinge. În mod firesc, ei se vor convinge de acest adevăr după mai multe reîncarnări, când spiritele lor se vor descătușa de învelișurile materiale, când vor depăși epoca de piatră și pe cea a afirmării principiului originii noastre animale, când vor evolua, atingând o treaptă superioară de dezvoltare. Cei care cred astăzi în nemurirea spiritului, au parcurs un lung drum evolutiv, de la omul primitiv, sălbatic, la omul evoluat, convins de acest adevăr. Cu timpul, vor ajunge și necredincioșii la acest stadiu.

Dar, să-i lăsăm pe necredincioșii să-și urmeze în mod natural evoluția lor și să trecem la exprimarea acestei probleme pentru cei care cred în nemurirea spiritului.

Problema constă în a demonstra următoarele patru puncte:

1) Supraviețuirea spiritului după moartea corpului fizic;
2) Existența spiritului în plan astral;
3) Veridicitatea existenței planului astral;
4) Reîncarnarea spiritului pe pământ.

Dacă aceste patru puncte sunt dovedite, atunci nemurirea spiritului nostru devine evidentă. Să le cercetăm pe fiecare în parte și să transferăm problema nemuririi sufletului din lumea fabulelor, a revelărilor religioase și din cea a metafizicii, în lumea rațională, accesibilă tuturor.

Ca europeni, suntem învățați să credem într-o măsură mai mare învățăturilor și filozofilor recunoscuți de lumea europeană. Și pentru că yogii, când vor să le vorbească europenilor, recurg la citate din operele învățaților recunoscuți de europeni, îi vom imita și noi, ca demni urmași ai Yogei.

Bergson spune: "Iată un creier care lucrează. Iată o conștiință care simte, care cugetă și voiește. Dacă activitatea creierului ar corespunde în totalitate conștiinței, dacă ar exista echivalență între cerebral și mental, conștiința ar putea urma destinele creierului, iar moartea ar fi sfârșitul a tot. Experiența, cel puțin, ne-ar dovedi contrariul, iar filozoful care ar afirma ideea supraviețuirii, ar fi silit să-și sprijine teoria sa pe o aparecare constructie metafizică, lucru în genere fragil. Dar, dacă așa cum am încercat noi să arătăm, viața mentală depășește viața cerebrală, dacă creierul se mărginește să transpună în mișcare numai o mică parte din ceea ce se petrece în conștiință, atunci supraviețuirea devine atât de verosimilă, încât obligația de a o dovedi îi incumbă mai mult celui care neagă supraviețuirea, decât celui care o afirmă.

Unica rațiune de a crede în stingerea conștiinței după moarte este faptul că se poate vedea cum se descompune corpul. Dar acest lucru nu mai are

valoare, atâta timp cât independența apropie totală a conștiinței față de corp este și acesta un fapt care se poate constata".

Și pentru a susține problema supraviețuirii spiritului după moartea trupului, Bergson publică următoarea povestire în "Neuer Wiener Journal" din 17 iunie 1934, sub titlul Cred într-un "au delà".

"Sunt mulți ani de atunci, dar întâmplarea n-a voi uita, deoarece văd în ea dovada existenței unor puteri supranaturale, care se răsfrâng din "lumea cealaltă" în existența noastră.

Un mojier care făcuse mulți ani parte din cercul meu de prieteni și locuia într-un orășel mic nu departe de Paris, a murit acum opt ani după o boală lungă. Moartea soțului iubit a făcut-o pe văduva să să sufere mult; prin rămânerea mai departe în localitate, unde totul îi aducea aminte de defunct, suferința i se accentua. De aceea, la câteva zile de la înmormântare, se hotărâ să se mute la Paris. Însă vroia să ridice mai întâi un monument frumos pe mormântul soțului. În acest scop, comandă de la Paris un splendid monument de marmură, pe care îl așeză pe mormânt. Trei zile după aceasta, văduva și copiii se mutară la Paris, trăgând la început la un hotel.

În prima noapte pe care o petrecu la hotel, văduva avu un vis, în care i se arătă soțul său. Acesta se plângea că monumentul a fost pus pe un mormânt străin, iar mormântul său rămăsese fără nici o podoabă.

În aceeași noapte, fiica ei cea mare avusese un vis asemănător. Se făcea că și ea îl văzuse pe tatăl său, care i se plângea că monumentul nu fusese așezat după placul său. Cu toată coincidența dintre cele două vise, nici una dintre femei nu le dădu nici o importanță. Doar după câteva zile, când văduva mai avu din nou același vis, îi scrise o scrisoare pazniciului de la cimitir, întrebându-l dacă nu cumva s-a comis vreo greșeală la așezarea monumentului. Răspunsul la această scrisoare infirma posibilitatea de a se fi comis vreo greșeală, întrucât lângă mormântul soțului ei se afla mormântul fratelui pazniciului, mormânt pe care acesta îl cunoștea destul de bine.

La două zile după aceasta, visul văduvei se repetă pentru a treia oară. De data aceasta și fiica îl mai visă încă o dată pe tatăl său, care i se plânse din nou de monument. Atunci văduva înșiși să se deschidă mormântul pentru a se lămuri situația și, spre uimirea tuturor, constatară că se comisese într-adevăr o greșeală la așezarea monumentului. Monumentul fusese așezat pe un mormânt vecin cu cel al mosierului, iar acela era fără nimic pe el!

Și, acest mormânt vecin cu al său, împodobit cu monumentul de marmură, era tocmai al fratelui pazniculul!

Acest caz, pe care îl consider întru totul adevărat, deoarece toate persoanele care au luat parte la întâmplare îmi erau cunoscute și erau de perfectă bună credință, după părerea mea, mai are o importanță covârșitoare

În ceea ce privește diferitele ipostaze pe care le inventează psihologii pentru a explica aparițiile supranaturale (supranormale), fără a cunoaște supraviețuirea propriei lor persoane după moarte.

Voi aminti numai teoria mult dezbătută și acceptată cu precădere de unii profesori de filozofie, care explică astfel existența noastră după moarte:

Tot ceea ce a existat în creierul nostru ***înainte de moarte*** *ca gânduri, reprezentări, imagini, amintiri și impulsuri voliționale, nu este nimicit după moarte, ci rămâne într-un plan mai înalt, pe care ni l-am putea imagina ca un depozit uriaș (Riesenbehalter) de imagini și de amintiri.*

Când se întâmplă ca un mediu de pe pământ să afle ceva ce nici un muritor de rând nu știe și pe care nici un mort nu ar avea de unde s-o știe, atunci putem explica acest fapt conform teoriei că mediumului, în virtutea forței sale, îi transcende spiritul până la acel depozit superior de amintiri despre care am vorbit, în care amintirile persistă, și din care acesta își ia datele.

Dacă dăm crezare acestei ipoteze, atunci oare nu constituie o dovadă de supraviețuire a mortului faptul că mediumul a putut spune într-o ședință de spiritism, de exemplu, în ce loc se găsește un testament care a fost căutat zadarnic peste tot, testament pe care răposatul îl ascunsese într-un sertar secret al biroului său? Este cel puțin dovada (ein Beleg) că spiritul mediumului a fost în stare să urce până la cel uriaș rezervor de amintiri despre care am vorbit, de unde și-a putut culege informațiile.

Dar în clipa când murea, defunctul nu avea de unde să știe că monumentul, pe care familia avea să i-l ridice după moarte, va fi așezat pe un alt mormânt.

Și pentru că îi era cu neputință să o știe, nici văduvei nu i-a putut apărea în vis vreo indicație din acel rezervor superior de amintiri, pe care l-am menționat că ar exista, conform opiniei unor filozofi.

Deci, trebuie să admitem că acel imbold spre acțiune, care le-a împins pe văduvă și pe fiica sa în vis, a trebuit să vină chiar de la ***mort.***

Este un fapt care ar putea avea loc numai atunci când morții nu ar fi morți. Și tocmai din aceste motive nu este exclusă existența de dincolo ("au-dela"*)".*

Credem că cititorul a întâlnit în decursul vieții sale multe întâmplări verosimile cu privire la supraviețuirea sufletului după moartea corpului fizic. Probabil că a întâlnit atât în literatură, cât și în rândul cunoscuților, întâmplări asemănătoare celei descrise de Bergson. De aceea ar fi inutil să mai aducem și alte exemple doveditoare ale supraviețuirii sufletului. Să trecem la dezbaterea celui de-al doilea punct - existența spirituală în plan astral.

Dacă un spirit care a părăsit pământul după moartea corpului fizic poate să transmită mesaje celor rămași pe pământ, atunci unde altundeva poate

sălășlui el, dacă nu în planul astral?

Dar ce este planul astral?

Planul astral reprezintă conceptia plastică a naturii, sufletul pământului. De fapt, astralul este calapodul pământului fizic tridimensional. În plan divin, el este trupul Duhului Sfânt, învioând și redând forma la tot ce există, când mișcare înseamnă viață, iar nemișcarea - stagnare, moarte. Prin urmare, lumina astrală este agentul evoluției, al desăvârșirii, opusă conceptiei inerte, materiei.

La conceperea ființelor, corpul material se formează după clișeul astral (forma trupului și a organelor) care, la rândul său, este refebul negativ al ideilor creatoare din Planul Divin.

Planeta noastră, cu tot ce cuprinde ea, este copia exactă a astralului. Omul și gâza minusculă, oceanele și munții, pomii și râurile, toate sunt formate după clișeul astral, absolut toate având un dublu astral al său.

Planul astral este împărțit în mai multe planuri și subplanuri. Multe din aceste planuri pot fi vizitate și cercetate de oamenii de pe pământ, bineânțeles, după ce s-au pregătit bine în vederea acestei excursii, la fel cum sunt vizitate niște țări străine de diverși turiști.

Confruntând minuțios rezultatele cercetărilor care au explorat aceste planuri, se obțin date tot atât de exacte, ca și cele obținute de turiștii care au vizitat Guineea sau Pittsburghul. Cu același succes cu care turiștii vizitează când și cum vor orice țară, cine dorește să cerceteze planurile astrale, poate să călătorească într-acolo într-o stare de conștiență totală, după cum o facem adeseori în mod inconștient în timpul somnului; adică trecem în mod conștient în dimensiunea a patra. Schimbăm doar intensitatea vibrațiilor și nimic mai mult. Condițiile esențiale pentru a realiza această călătorie în astral sunt următoarele trei: fizice, psihice și psihologice. Yoga ne poate da toate indicațiile privind acest gen de exerciții pentru trecerea în lumea astrală.

Planul astral este o realitate absolută. Obiectele și locuitorii planului astral sunt la fel de reale ca și corpurile noastre sau orașul în care locuim. A nega existența planului astral, sub pretext că oamenii a avut până acum o noțiune vagă despre el, ar însemna o involuție ostentativă. Din momentul în care am reușit să ne dedublăm și să vizităm planul astral, ne este ușor să-i vizităm pe cei dragi, plecați de pe pământ. Și aceasta este tot o realitate.

Mulți cred în nemurirea sufletului, în schimb se îndoiesc de procesul reîncarnării. Se produc uneori anumite licăriri ale memoriei, când ni se pare că un anumit peisaj sau o anumită întâmplare au mai fost văzute cândva. Ne întâlnim uneori cu oameni pe care nu i-am mai văzut niciodată, dar, cu toate acestea, ni se pare că-i cunoaștem foarte bine și ne apropiem sufletește cu toată încrederea de ei. Însă, după cum am mai spus, toate acestea sunt doar

niște licăriri fulgerătoare greu de cercetat, sau, mai bine zis, firul cercetărilor ne scapă din mână. Natura a avut grijă să ne șteargă din memorie toată viața precedentă odată cu moartea corpului fizic, lăsându-ne să băjbâim în întuneric. Se întâmplă, desigur, extrem de rar, ca și natura să nu dezvăluie unele secrete de o importanță covârșitoare. Iată unul din acestea.

Am citit într-o revistă medicală englezească relatarea unui caz de reîncarnare a unei persoane dintr-o provincie din India, în care sufletul și-a păstrat intactă memoria vieții precedente. Voi reda întâmplarea pe scurt. O fetiță, în vârstă de numai cinci anișori, a început să se plângă părinților că este cuprinsă de dorul de casă și de familia sa pe care o părăsise cu cinci ani în urmă. Ea afirma că fusese soția unui anume X din localitatea N, la o depărtare de vreo 80 de kilometri de localitatea unde se reîncarnase acum. Spunea că acolo, din cauza unei boli necruțătoare, a murit, lăsând în urma sa un sot și doi copii; dădea și numele tuturor celor rămași în viață, vârsta lor, precum și multe alte amănunte din viața ei anterioară. Suferința fetiței de dorul celor pe care îi părăsise era limpede. Plângea mult, iar uneori cădea într-o melancolie accentuată.

Părinții, îngrijorați, crezând că fetița lor s-a îmbolnăvit psihic și halucinează, au dus-o la medicul cel mai apropiat. După o amplă examinare medicală, medicul declară fetița sănătoasă din punct de vedere psihic și nervos, cerând însă părinților să o mai consulte încă o dată, de fată cu mai multă medici. Acesta a obținut acordul și a convocat sase medici de diferite specialități.

După un minuțios examen și nenumărate întrebări puse fetiței, consiliul de medici a ajuns la concluzia că au în fața lor un caz de reîncarnare timpurie, care și-a păstrat memoria vieții trecute. Dar, pentru fundamentarea acestei concluzii, au hotărât în unanimitate să o însoțească în corpore pe fetiță în localitatea, la casa, soțul și copiii pe care ea pretindea că i-ar fi părăsit cu cinci ani în urmă. S-a întocmit un proces-verbal cu declarațiile fetiței și, după ce au fost luate măsurile de precauție și control, au pornit spre localitatea indicată. Ajunși la marginea localității, au coborât cu toții din trăsurile în care veniseră, lăsând-o pe fetiță să meargă înaintea lor.

Au constatat că fetița se orienta ca un om matur în localitate. Mergea fără nici o ezitare, direct, plină de nostalgie, atrasă ca de un magnet spre casa care corespundea întru totul declarațiilor sale anterioare. Locuia acolo un văduv cu doi copii. Era adevărat că îi murise soția cu cinci ani în urmă. Intrând în casă, fetița a arătat lada de pe fundul cămeii zăceau scrisorile din viața trecută, primite în tinerețe de la soțul ei. A mers apoi la cimitir și a indicat mormântul unde fusese îngropat trupul pe care îl avusese până acum cinci ani. Povestea cu lux de amănunte unele întâmplări și episoade din viața dusă împreună cu soțul ei. A menționat când și cum s-au născut copiii ei, precum

și numele pe care le-a dat. Toată confruntarea se petrecea exact ca într-un film, când cineva se întoarce acasă după cinci ani de pribegie.

Era cu desăvârșire exclus hazardul, având în vedere vârsta fetiței, precum și distanța dintre localități. Amănuntele expuse de fetiță au spulberat orice îndoială, orice bănuială.

S-a întocmit un nou proces-verbal semnat de șapte medici, împreună cu autoritățile din localitate. O copie de pe aceste procese-verbale se păstrează în arhivele Societății de cercetări metapsihice din Londra.

Și cu aceasta am atins ideea reîncarnării sufletului - adică am avansat în timp cu cercetările noastre. Noi știm că fenomenele din natură se repetă. Aceasta înseamnă că Marii Inițiați au dreptate când susțin că sufletul se reîncarnează de nenumărate ori până ajunge desăvârșit. În*-a-manvatara*, toate spiritele trebuie să ajungă la desăvârșire. Apoi ciclurile se sfârșesc. Soseste noaptea lui Brahma. Totul intră în haos, pentru ca o nouă lume să ia naștere, evoluând milioane de ani, constituind ziua lui Brahma.

Într-una din lucrările sale, Swami Vivekananda afirmă că cea mai mare minune din viața noastră o constituie următorul fapt: noi vedem că oamenii din anturajul nostru, - membrii familiei, persoanele dragi nouă, prietenii apropiați - mor, dar cu toate acestea, noi credem că nu vom muri niciodată. Chiar dacă ne stăpânește frica de moarte și ne tratăm bolile ce se abat asupra noastră, nu ne gândim niciodată că poate chiar și noi vom muri într-o bună zi. Eu cred că acest sentiment al nemuririi se datorează aceluiași adevăr, conform căruia spiritul nostru este nemuritor și ne schimbăm trupul îmbătrânit sau mistuit de vreo boală ca pe o haină ponosită, iar spiritul continuă să existe pe un alt plan, așteptând o altă manifestare, un alt trup care să-i dea prilejul unei noi evoluții spirituale.

Când stăm într-un loc liniștit, nederanjați de nimeni, meditând asupra vieții și a morții, avem sentimentul că nu putem dispărea odată cu moartea trupului. Ori, tocmai acest sentiment a fost, este și va fi sădit în sufletul tuturor popoarelor antice și moderne. Vechii egipteni au dovedit existența acestui sentiment prin faptul că și-au asigurat mortii cu cele necesare trecerii în viața de dincolo. Iată un exemplu semnificativ. În cavoul faraonului Tutankamon s-au găsit câteva mii de obiecte absolut necesare în viața de după moarte! Ceva mai mult: i s-a asigurat și hrana necesară. S-a găsit un jambon astfel preparat, încât chiar și după patru mii de ani era proaspăt și frugal ca și când ar fi fost abia tăiat, precum și miere nezaharisită, o barcă necesară trecerii într-o altă viață, un car de luptă, bijuterii, obiecte de uz casnic etc. Dar nu numai faraonii erau înmormântați și asigurați cu tot ceea ce este necesar continuării vieții, ci chiar și muritorii de rând. Acest fapt poate fi

*) O manvantara însumează o zi și o noapte a lui Brahma. /n.t./

dovedit prin obiectele descoperite în vechile cimitire egiptene. Și nu numai la egipteni a existat această grijă de a-l asigura pe cel mort cu cele necesare vieții de dincolo. La multe alte popoare de pe toate continentele stă sădit în spirit acest sentiment al nemuririi.

Deși Dumnezeu ne-a creat astfel ca noi să nu știm nimic despre trecutul nostru, cu toate acestea, în ultimul timp s-au efectuat numeroase cercetări de către Învățății lumii pentru a da vălul neștiinței la o parte prin diferite procedee științifice, având posibilitatea să descoperim adevăruri uimitoare, dovedind astfel autenticitatea sentimentului nemuririi spiritului, manifestat de-a lungul timpurilor de oameni. Un exemplu l-ar putea constitui faptele publicate de către chirurgi suedezi, care au folosit declarațiile pacienților readuși la viață după o moarte clinică, confirmând astfel în mod clar continuitatea vieții după moartea trupului.

Și la noi, în România , cultul morților este foarte dezvoltat, iar prin practicarea pomenilor, a parastaselor, a lumânărilor aprinse pentru cel trecut dincolo, dovedește sentimentul nemuririi sufletului înrădăcinat în ființa noastră. Pomana este însoțită de cuvintele: "De sufletul lui X". Cel care primește trebuie să spună: "Bogdaproste", cuvânt slav, care la origine s-a pronunțat "Bogdaprosti", ceea ce înseamnă în traducere "Dumnezeu să ierte".

În noi toți arde flacăra divină. Suntem cu toții spirit manifestat în materie. Când vom reuși să conștientizăm spiritul încătușat în materie , vom obține eliberarea și fericirea inconștient râvnită.

Să nu uităm că există o memorie mintală și o memorie spirituală. Memoria mintală dispare odată cu descompunerea trupului, pe când memoria spirituală rămâne vesnic vie. Și aceasta constituie glasul ce ne șoptește că suntem nemuritori. Sufletul omului se află în afara timpului și a spațiului; el este același pentru toate dimensiunile. Este vesnic.

Alexandru E. Russu

"DINCOLO"

Întrebarea care li se pune de cele mai multe ori înțelepților din Orient este următoarea:

"În ce constă învățătura voastră cu privire la "celălalt mal" al răului morții?" Această întrebare îl uimește întotdeauna pe ocultistul erudit, cu însușiri dezvoltate în mod deosebit. Pentru el, întrebarea este tot atât de stranie ca și pentru un simplu cetățean care ar fi întrebat: "În ce constă învățătura voastră referitoare la "cealaltă parte a străzii?" El ar rămâne uimit; despre ce "învățătură" poate fi vorba, când trebuie doar să deschizi ochii în mod conștient, pentru a rezolva această întrebare?

Învățătorul oriental se miră întotdeauna de multitudinea dovezilor la care recurg în majoritatea cazurilor învățătorii și propovăduitorii din Occident pentru elucidarea teoriilor și dogmelor atât de simple. Aceștia, așa-numiții învățători, lasă impresia "orbilor care îi conduc pe orbi", fiindcă ei înșiși n-au posibilitatea să verifice propriile explicații și transmit orbește ceea ce au aflat de la alții, care, la rândul lor, și-au însușit învățătura în același mod. Dimpotrivă, în Orient întâlnești mulți oameni cu facultăți psihice puternic dezvoltate, pentru care fenomenul "de dincolo" pare a fi la fel de simplu ca și fenomenele "de dincoace", la fel de cunoscute ca și mediul vieții obișnuite. Pentru orientali, "cealaltă parte" nu reprezintă în sine o mare necunoscută; ei îi cunosc la fel de bine curentii, adâncimile, insulele și diversele caracteristici ca și marinarul occidental care cunoaște Oceanul Atlantic. În afară de aceasta, fiecărui om evoluat din Orient i se insuflă încă din fragedă copilărie ideea că fenomenul "de dincolo" poate fi verificat de orișicine consimte să iroseacă puțin timp și stăruință pentru dezvoltarea acelor simțuri superioare, pe care toți oamenii le posedă în stare rudimentară.

Dar, din aceleași cauze, ocultistul oriental este cuprins uneori de o totală nedumerire și chiar mâhnire în încercarea lui de a transmite cunoștințele sale discipolilor occidentali. Din instinct, rațiunea occidentalilor refuză să perceapă adevărul așa cum este el intuit de discipolii din Orient; neavând posibilitatea de a experimenta personal veridicitatea anumitor fapte psihice și spirituale care servesc drept bază unui studiu amănunțit, rațiunea occidentală pretinde, firește, dovezi reale pentru receptarea ulterioară a învățăturii. Și întrucât dovezile acestea pot fi percepute numai printr-o experiență

personală, nici o argumentare nu poate fi suficient de convingătoare. Prin urmare, discipolii din Occident pot percepe filozofia orientală numai încrezându-se orbește în ea, sau considerând-o ca fiind presupuneri și teorii ale Învățătorului. Dar, fiindcă în Occident asemena presupuneri și teorii sunt în număr de câteva mii, atunci nu-i de mirare că discipolii de multe ori nu le dau crezare, afirmând că o "presupunere valorează cât o alta".

Studiind faptele "de dincolo", discipolul trebuie mai întâi să recunoască imposibilitatea de a i se putea da fapte concrete sau convingătoare, din cauza absenței simțurilor psihice și spirituale puternic dezvoltate în el.

Într-un asemenea caz, revendicarea dovezilor echivalează cu revendicarea unui orb de a i se dovedi că obiectul cutare este de o culoare sau alta, sau cu revendicarea surdului de a i se demonstra armonia în muzică. Închipuiți-vă dificultatea de a i se explica gustul zahărului unui om care n-a mâncat niciodată ceva dulce. De unde să începi? Și cum poți dezvolta aceste explicații?

Prin urmare, în cazul nostru trebuie să înțelegem mai întâi că teoriile din această carte sunt oferite nu ca dovezi ale fenomenului "de dincolo", ci numai ca o povestire a unui călător întors dintr-o țară încă necunoscută, care comunică tot ce a văzut acolo.

După cum le-am mai spus discipolilor noștri în prima lecție pe care le-am oferit-o cu nouă ani în urmă: "Învățătorii din Orient nu cer o încredere oarbă în Învățătura lor. Dimpotrivă, ei le sugerează discipolilor să-și însușească acel adevăr, de care se pot convinge personal. În același timp însă, discipolul este dator să înțeleagă că, pentru a se convinge personal, este obligat să se dezvolte mai întâi singur. Învățătorul îl roagă pe acesta să se încreadă în el în indicarea căii și îi spune: "Iată calea". Du-te de-a lungul ei vei găsi ceea ce te-am învățat eu. Agață-te de aceste cunoștințe, cântărește-le, măsoară-le și încearcă-le personal. În oricare din punctele căii, vei obține aceleași cunoștințe ca și mine sau altcineva care a ajuns în același punct; dar, înainte de a ajunge acolo, tu trebuie să fii de acord cu explicațiile noastre sau să le respingi. Nu-ți însuși nimic în mod definitiv, fără verificare, iar dacă ești inteligent, folosește-te de șaturile și experienta acelora care au mai trecut pe aici înaintea ta. Experienta personală este obligatorie, însă aceia care au mai parcurs această cale, pot servi drept călăuză noilor veniți. Înaintând , ei lasă pe drum semne și jaloane de care se poate folosi orice om inteligent. Nimeni nu-ți pretinde o credință oarbă; trebuie doar să ai încredere în mine, până când vei fi în stare să demonstrezi și singur acele adevăruri pe care eu ți le sugerez, după cum mi-au fost demonstrate și mie, la timpul potrivit, de către predecesorii mei".

Discipolul din Occident va replica probabil cu scepticism, că noi nu aducem nici un fel de dovezi științifice în legătură cu fenomenele "de

dincolo". Dacă el subânțelege prin "științifice" - dovezi cu un caracter fizic, atunci noi nu putem decât să fim de acord cu el. Dar, pentru un ocultist eminent, termenul "științific" are un înțeles mult mai vast și mai adânc. Omul dornic să măsoare, să cântărească și să înregistreze obiectele imateriale cu ajutorul fizicii, nu se poate aștepta la nimic altceva decât la nereușită și la deceptie, fiindcă el nu va putea obține niciodată rezultatele dorite. Aparatele de fizică sunt destinate în exclusivitate scopurilor fizice; lumea spirituală posedă aparatele ei și numai ele pot surprinde fenomenele specifice.

Sperăm ca cititorul să ne înțeleagă întocmai.

Noi nu oferim nici un fel de dovezi fizice. Atari dovezi, la drept vorbind, nici nu există. Noi nu aducem argumente, deoarece nu se poate găsi o bază comună pentru cei care văd "dincolo" și pentru cei a căror vedere limitată cuprinde numai pământescul.

Dar aceasta nu înseamnă că noi expunem un șir de date iraționale și că pretindem o încredere necondiționată în ele. Desigur că nu. Deși rațiunea nu poate străpunge perdeaua care desparte cele două părți, Viața și Moartea, totuși, rațiunea curățată de prejudecăți și nesupusă orbește diferitelor învățături, va manifesta o anumită "inteligență" în expunerea adevărurilor lumii invizibile. Astfel, discipolului i se va părea că această învățătură concordă cu alte fapte deja cunoscute și că ea conduce la lămurirea rațională a acelui fenomen, care, altfel, ar rămâne inexplicabil. În genere, rațiunea va înțelege că învățarea Adevărului pune de acord combinații de fapte aparent contradictorii și unește multe frânturi de adevăr - până acum neclare, deși recunoscute de rațiune - într-un tot mintal unitar.

Îi rugăm pe discipolii noștri să tragă concluziile numai după citirea atentă a cărții noastre; îi sfătuim, de asemenea, să pătrundă cu atentie tot ceea ce este expus aici și apoi să citească încă o dată această carte. După aceea n-are decât să se întrebe pe sine însuși: "Oare acest lucru nu pare rațional și verosimil?" Dacă cititorul va putea recunoaște toate acestea numai ca pe o "ipoteză în devenire", atunci fie ca el să se mulțumească cu atât deocamdată, deși, un atare termen îi face să zâmbească pe cei care știu că Învățătura de față se bazează pe experientele și mărturiile învățaților antici. Dar, la o atentă și repetată lectură, precum și la o îndelungată meditare, această învățătură se va dovedi de fiecare dată, din ce în ce mai rațională și mai admisibilă în locul celor anterioare. Nu este ușor să te dezlipești de adevărul oferit; el îți va șopti în așa-zisa ureche mintală, iar dincolo de această ureche mintala se află încă o particică a "EU"-lui vostru, care deși uneori parcă într-o teacă, știe totuși adevărul. Știe! Netinând seama de toate negațiile voastre; din momentul în care adevărul a pătruns în conștiința voastră, voi nu vă puteți retrege din calea lui, deoarece este susținut de subconștientul vostru și, cu timpul, va da rădăcini, iar apoi frunze și flori.

Deci, nu este chiar atât de important dacă discipolul pătrunde imediat învățătura sau nu. Avem mult timp înaintea noastră, care își va face efectul. La urma urmei, orice învățătură este o sămânță semănată în pământ.

"NU EXISTĂ MOARTE"

Omenirea este hipnotizată de gândul morții.

Cât de des ni se întâmplă să auzim spunându-ni-se că "omul a fost secerat de crudul cosaș", sau că "activitatea lui a fost curmată", sau că "o viață muncită a fost întreruptă" etc. etc., vrând să se sublinieze în primul rând faptul că existența omului a fost stearsă și transformată în neant. Această idee este exprimată foarte limpede în Occident. Deși în Occident predomină religia care propovăduiește bucuriile vieții de apoi, astfel încât s-ar părea că fiecare credincios ar trebui să-și salute bucuros sfârșitul, iar rudele și prietenii ar trebui să își îmbrace hainele de sărbătoare și să se gătească cu flori de toate culorile cu prilejul trecerii ființei iubite într-un alt plan al existenței, mai bun, - noi vedem totuși exact contrariul. Majoritatea, indiferent de doctrina religioasă, se ține parcă de apropierea "ingrozitorului cosaș", prietenii mortului se îmbracă în haine îndoliate și îl jelesc din tot sufletul pe răposat, ca pe cineva pierdut pentru totdeauna. Indiferent de credința lor, Moartea este îngrozitoare pentru ei.

Pentru cei care au dobândit conștiința faptului că moartea este doar o iluzie, aceste temeri dispar. Ei suferă, firește, dar știu că despărțirea aceasta este vremelnică și că ființa iubită a trecut pur și simplu într-o altă fază a vieții, că nimic nu-i pierdut, nu-i distrus.

Într-o străveche fabulă hindusă se vorbește despre o omidă, care, sfințind apropierea sfârșitului existenței sale de omidă și sosirea îndelungatului somn de crisalidă, își cheamă toți prietenii. "Mă întristează ideea - spune ea - că trebuie să mă despart de o viață plină de speranțe, care îmi promitea atâtea realizări în viitor. Cosașul îngrozitor mă va cosi în floarea tinereții, iar prin aceasta, natura își dovedește cruzimea ei. Adio, scumpii mei prieteni, adio, pentru totdeauna. Mâine nu voi mai fi" Și își dădu sfârșitul, înconjurată de prietenii întristați. O omidă bătrână spuse: "Soarta noastră ne-a părăsit. Vom avea aceeași soartă. Vom fi cosite una după alta de cruntul distrugător, precum iarba din pășuni. Noi credem că vom învia din nou, dar e posibil ca aceasta să fie doar o speranță deșartă. Doar nu știe nimeni nimic cert despre viața viitoare". Și ele s-au împrăștiat, cuprinse de o adâncă mâhnire.

Fiecare dintre noi înțelege crunta ironie a acestei fabule și nu putem decât să zâmbim la gândul ignoranței omizii tărâtoare din acea primă fază a existenței sale, știind că eu, după moarte - asemănătoare unui somn mai îndelungat - trecând într-o fază superioară de viață, se transformă într-o ființă uimitor de frumoasă. Dar nu râdeți de omidă, prieteni, pentru că nici voi, nici eu, nu ne deosebim cu mult de ea. Cu câteva veacuri în urmă, acest fabulist hindus a descris ignoranța omenească ce domnește în sferele vieții

inferioare. Fiecare ocultist recunoaște în procesul de transformare a omizii în crisalidă, iar apoi în fluturaș, tabloul acelei renașteri care îl așteaptă pe fiecare muritor, fie el bărbat sau femeie. Pretutindeni, pentru oameni, moartea nu este altceva decât un somn asemănător morții omizii. În ambele cazuri, viața nu încetează nici o secundă, ea continuând până când natura își efectuează schimbările sale. Noi îl sfătuim pe fiecare discipol în parte să rețină fabula aceasta, pe care o învățau copiii hinduși cu multe veacuri în urmă și care s-a transmis din generație în generație.

La drept vorbind, învățații din Orient consideră că nu există Moarte. Denumirea aceasta este falsă, ideea în sine fiind o rătăcire apărută din ignoranță. Nu există Moarte: există numai Viața. Viața consta din numeroase faze și forme, iar ignoranții denumesc unele dintre acestea "moarte". În esență nimic nu moare, ci totul este supus transformării formelor și acțiunilor. Edwin Arnold exprimă armonios această idee în traducerea din "Bhagavad-Gita":

"Sufletul nicicând nu s-a născut:
Sufletul nicicând nu-și va înceta existența
N-a fost timp când el n-ar fi existat;
Începutul și sfârșitul este numai somn.
Nenăscut, nemuritor, puternic,
Sufletul rămâne veșnic;
Moartea nu se-atinge de el,
Deși învelișul său pare mort".

Adeseori, materialiștii opun învățăturii existenței vieții chiar și după moarte, argumentul că în natură totul este supus morții, descompunerii și distrugerii. Daca lucrurile ar sta într-adevar astfel, atunci concluzia despre moartea sufletului ar fi pe de-a-ntregul logică. Dar, de fapt, nimic asemănător nu se întâmplă în natură. **"În realitate nimic nu moare"**. Moartea celei mai mici ființe, care la prima vedere pare lipsita de viață, este propriu-zis o schimbare a formei și a condițiilor acelei energii și a acelor actiuni care o creează. Nici măcar trupul **"nu moare"** în adevăratul sens al cuvântului. El nu constituie un tot unitar, ci este compus din totalitatea celulelor care îl înviorează și îl vivifică prin energia lor. La plecarea sufletului din trup, unitățile care îl alcătuiesc se resping reciproc în loc să se unească, la fel ca înainte; forța care le unea se îndepărtează, producând astfel actiunea opusă. Un scriitor s-a exprimat astfel: "Trupul devine mai activ după moarte". Un altul a spus: "Moartea este numai una din formele vieții, iar distrugerea unei forme materiale este doar preludiul formării unei noi forme". Deci, argumentul materialiștilor are nevoie de o altă premiză, căci fiecare teorie axată pe aceasta duce la concluzii greșite.

Dar ocultistul experimentat sau o altă persoană dezvoltată din punct de vedere spiritual n-are nevoie de argumentele materialiștilor și nu le acordă nici o importanță, fie ele chiar și de o sută de ori mai logice. Astfel de oameni nu greu au dezvoltate înaltele aptitudini psihice și spirituale, cu ajutorul cărora ei știu că sufletul nu piere la descompunerea trupului. Când ai posibilitatea să părăsești corpul fizic și să călătorești cu adevărat "dincolo", fapt care se întâmplă cu multe persoalități dezvoltate, atunci orice considerații și discuții în contradictoriu despre veridicitatea existenței "vieții după moarte" par absurde și inutile.

Persoana care n-a atins încă gradul de percepere psihică și spirituală, care are însă încredere în viața postumă a sufletului și care dovezi, trebuie să recurgă la contemplarea spirituală lăuntrică; fiecare fiziozfe arată că lumea interioară este cu mult mai esențială decât lumea fenomenelor exterioare. El nu vede pomul pe care îl privește - el vede numai imaginea întoarsă a pomului, reflectată pe retina ochiului său. De fapt, ratiunea lui nu vede nici măcar această imagine, deoarece la retină ajunge numai oscilația nervilor, ale căror vârfuri sunt excitate de această imagine. Așa că n-avem de ce ne rușina, dacă ne luăm rezervele mintale din cutele ocultе ale sufletului nostru, întrucât în ele sunt întipărite multe adevăruri ascunse.

În marile regiuni subconștiente și supraconștiente ale sufletului nostru se ascunde cunoașterea multor adevăruri fundamentale ale universului. Dintre ele, deosebit de puternic s-au întipărit în suflet două adevăruri: 1) Încrederea în existența Puterii Universale superioare, care susține lumea fenomenelor ce există sub și dincolo de această lume; 2) Încrederea în nemurirea adevăratului "EU" - acel Ceva Lăuntric pe care focul nu-l poate nimici, apa nu-l poate îneca și vântul nu-l poate împrăștia. Privirea spirituală îndreptată înlăuntru va găsi întotdeauna acest "EU" cu încredere în veșnicia Lui. Este adevărat că dovada aceasta este de altă natură decât cea cerută pentru lucrurile materiale, dar ce importanță mai are? Adevărul căutat este de esență spirituală și nu aparține vieții fizice exterioare, de aceea El trebuie căutat înlăuntrul și nu în afara sufletului. Rațiunea materială, obiectivă, se referă numai la obiectele fizice - rațiunea subiectivă, personală, sau intuiția, se referă la scoperile psihice spirituale - prima este trupul materiei, a doua - sufletul materiei. Căutați cunoștințe care să se refere la ambele fețuri de materie în domeniile corespunzătoare propriei voastre ființe.

Permiteți-i sufletului să se exprime; cântecul Lui va răsuna puternic, limpede și minunat: "Nu există Moarte! Există numai Viață și Viața aceasta este veșnică!" Acesta este cântecul sufletului. Ascultați-l, deoarece el este Tăcerea și numai prin el vibrațiile Tăcerii pot ajunge la urechile voastre neobișnuitoare. Acesta este cântecul Vieții, negând veșnic Moartea.

Nu există Moarte, există numai Viață veșnică, în vecii vecilor.

PLANURILE EXISTENȚEI

Una din ideile de bază ale filozofiei yogilor, pe care rațiunea obișnuită a Occidentului o pricepe și ș-o însușește cu greu, se referă la "planurile" existenței. Greutățile acestea apar mai ales atunci când discipolii din Occident îți depun toată silința să înțeleagă învățătura yogilor despre "viața de dincolo". Gânditorii din Occident insistă asupra noțiunii de viață a sufletului fără trup într-un anumit loc sau locuri. Responsabilitatea pentru aceasta o poartă mai ales tehnologia occidentală, deși trebuie să se ia în considerare și tendințele rațiunii occidentale de a gândi despre toate numai în limitele existenței obiective, chiar și în raport cu viața abstractă. Învățătorul de religie occidentală, mai puțin pregătit, insistă asupra noțiunii de "cer" ca despre un loc care există undeva în spațiu, cuprinzând construcții minunate din pietre scumpe și străzi pavate cu aur. Chiar și aceia care au renuntat de mult la imagini atât de copilărești, nu se pot obișnui cu gândul că cerul lor reprezintă o stare și nu un loc. Rațiunea occidentală percepe cu greu noțiunea abstractă și trece, în mod firesc, la noțiunea precedentă despre cer în spațiul sideral.

Rațiunea orientală, dimpotrivă, percepe ușor ideea despre câteva "planuri" ale existenței. Această noțiune, înrădăcinată în veacuri, este pentru el tot atât de simplă și de clară, ca și noțiunea de loc. Noi am întâlnit învățați din Occident care recunosteau, zâmbind, că pentru ei noțiunea de plan este identică cu noțiunea de suprafață plană sau de strat al unor substanțe materiale. Dar o astfel de concepție este foarte departe de adevăr. Planul este o stare, niciidecum un loc, iar discipolul trebuie să se obișnuiască să excludă gândul despre "loc" din noțiunea de "plan".

Planul este o conditie sau o stare de activitate în energia vesnică a spiritului, în care se mișcă și trăiește cosmosul. În oricare punct al spațiului, pot fi o multime de planuri de actiune. Folosindu-ne de exemplul lumii substantiale, să luăm vibratiile aerului: aerul poate fi saturat de multe sunete ale gamei muzicale. Fiecare sunet se obtine numai printr-un anumit nivel de vibratii din aer. Toate sunetele ocupă aceeași pozitie în spatiu și totusi nu se ciocnesc. Există o axiomă fizică, cu ajutorul căreia se demonstrează că două corpuri materiale diferite nu pot ocupa același loc în același timp. Acest lucru este accesibil fiecărui ascultător al unei creații muzicale, executată de o orchestră. O multime de instrumente cântă în același timp, aerul este saturat de nenumărate vibratii, și totusi, cine dorește, poate deosebi fiecare instrument în parte, ba chiar și tonurile separate. Nici un sunet nu se pierde, deși toată masa sunetelor ni se transmite numai prin micul orificiu din membrana timpanului. Este un exemplu destul de grosolan, însă el poate contribui la întelegerea corectă a notiunilor.

Alt exemplu, de astă dată de ordin superior, îl poate constitui vibrația luminii. După cum este cunoscut, lumina este o consecință a vibrațiilor undelor eterice în contact cu substanța fizică. Fiecare culoare ocupă locul său în gama vibratorie. Fiecare rază solară care ajunge până la noi conține o mulțime de culori - culorile spectrului - care pot fi separate cu ajutorul instrumentelor prismatice cunoscute. Toate aceste culori pot fi găsite în orice loc, unde pătrunde raza solară. Ele sunt aduse acolo într-un mănunchi, însă pot fi separate și deosebite una de alta. În afară de aceasta, dincolo de împărăția luminii accesibilă ochiului omenesc, sunt multe culori pe care nu le putem vedea datorită vibrațiilor prea înalte sau prea joase pentru noi. Noi putem distinge aceste culori invizibile doar cu ajutorul instrumentelor. Poate ca aceasta notă distinctivă a vibrației culorilor vă va ajuta să înțelegeți lipsa de spațiu din planurile existențe. Încă un exemplu îl poate constitui electricitatea, servind drept dovadă a diferitelor grade și condiții ale energiei care ocupă același spațiu în același timp.

Prin aparatele telegrafice perfectionate, observăm că multe mesaje se transmit în direcții diferite, pe unul și același fir, și totuși nici un comunicat nu se amestecă cu altul. Tot astfel poate fi saturat și aerul cu mii de comunicări telegrafice fără fir, fără să se ciocnească una de alta. Diferitele vibrații se întrepătrund fără să observe și fără să simtă prezența celorlalte. Se poate înțelege chiar existența unei duzini de lumini care ocupă același spațiu, cu condiția ca tonica fiecăreia dintre ele să fie bazată pe o gamă vibratorie materială cu totul deosebită, și atunci o lume n-ar stingheri cu nimic o alta lume, iar ființele vii din fiecare lume nici n-ar bănui existența altor ființe în restul lumilor. Scriitorii de science fiction s-au ocupat în povestirile lor fantastice și ciudate de o serie întreaga de astfel de lumi și chiar ei, nebănuind realitatea, au zugrăvit corect adevărul metafizic.

Dar - ni se poate obiecta - oare filozofia yogilor afirmă că aceste planuri ale Existenței reprezintă în sine numai diferite feluri de vibrații substantiale? Sigur că nu. Teoria arată că fiecare plan reprezintă un nivel deosebit de energie vibratorie. Există multe genuri de substanțe de cea mai înaltă calitate, despre care fizicianul de rând nici nu are idee. Iar dincolo de planul substanțial, se înalță planuri peste planuri de energie substanțială, față pe care nici nu-l visează rațiunea științei fizice. Și totuși, pentru exemplificare, ne putem închipui că fiecare plan de acest gen se manifestă în același punct din spațiu și în același timp. Prin urmare, vedeți că noțiunea de plan n-are nimic comun cu noțiunea de spațiu.

Din toate cele expuse anterior, discipolul poate extrage ideea că noi, vorbind despre planurile existenței "de dincolo", suntem departe de determinarea locului sau a regiunii spațiale. Filozofia yogilor nici nu este interesată să predea lectii despre rai, iad sau purgatoriu în sensul de loc. Ea nu recunoaște nimic despre asemenea locuri sau regiuni, deși recunoaște adevărata bază a acelor învățături, pe care le propovăduiește.

În această carte, noi nu vom începe să dezbatem problema generală despre nenumăratele planuri ale existenței care se manifestă în univers. Scopul cărții noastre este de a descrie acele planuri ale lumii astrale, care privesc existența sufletului fără trup a locuitorilor pământului, așa-zisa "lume a spiritelor" neamului omenesc. Vom vedea că există multe planuri și subplanuri ale Existenței pe Marele Plan al Vieții Astrale cunoscut mai bine sub denumirea de "lume astrală", deosebită de lumea fizică ce se află mai jos în gama vibratorie. Fiecare plan și subplan își are însușirile și fenomenele sale deosebite și totuși, toate sunt guvernate de legi, reguli și calități identice, comune și generale.

Înainte de a trece la dezbaterea planului astral, aș dori să fixez încă o dată în mintea voastră noțiunea corectă despre plan. Vorbind despre "ridicarea" de pe planul inferior pe cel superior, sau despre "coborârea" din planul superior în cel inferior, noi nu subânțelegem urcarea sau coborârea pe scări sau pe strături. Chiar și simbolul adoptat de toți cu privire la urcarea din adâncuri la suprafața oceanului, nu este corect în cazul acesta. Cel mai bun exemplu de trecere de pe un plan pe altul este mărirea sau micșorarea vibrațiilor, care se manifestă prin unde sonore, luminoase și electrice. La întinderea corzii viorii de pate ridica gradul de vibrație și de ton. De asemenea, când se încălzește o bară de fier, culoarea se schimbă treptat din roșu pal în violet sau alb. În cazul electricității, se poate mări sau micșora curentul după dorință. Drept exemplu și mai eficient, poate servi mineralul cel mai tare, care poate fi transformat prin încălzire în abur invizibil. Toate manifestările acestea sunt tot atât de reale în "planurile" superioare, ca și în cele inferioare. Vă puteți închipui, după dorință, trecerea dintr-un plan superior într-unul inferior, sau din cel inferior într-unul mai înalt, ca o schimbare în energia vibratorie care compune totul. Aceasta este comparația cea mai potrivită. Nu există cuvinte pentru o exprimare elocventă a fenomenelor superioare. Toate explicațiile în limitele planurilor inferioare sunt grosolane, imperfecte și nesatisfăcătoare. Dar chiar și aceste exemple grosolane pot ajuta rațiunea să înțeleagă importanta lucrurilor care depășesc rațiunea de rând și care nu se pretează la o exprimare prin cuvinte obișnuite.

Iar acum, însușindu-ne temeinic cele expuse mai sus, să trecem la dezbatea problematicii Marelui Plan Astral al Existenței.

PLANUL ASTRAL

Discipolii din Occident și din Orient care studiază ocultismul, culeg multe informații din opere vechi care abordează o serie de planuri care îi succed lumii materiale și sunt denumite simbolic prin termenul de plan "astral".

Dar nu toți îi acordă acestei denumiri aceeași importanță. Mulți dintre cei mai competenți ocultiști antici o întrebuințează, ca și noi în această carte, pentru desemnarea întregii serii de planuri foarte înalte ale existenței, cunoscute sub denumirea de "Planuri Spirituale", acestea, prin însăși natura lor, rămân de nepătruns pentru mintea omului de rând. Pe de altă parte, unii scriitori accidentali întrebuințează denumirea de "plan astral" pentru a desemna numai planurile și subplanurile inferioare ale seriei astrale, care se unesc pe de o parte cu planurile substanțiale și pe de altă parte cu planurile astrale superioare. Aceste lucruri îi încurcă deseori pe discipolii care se apucă de studierea planurilor ce se află dincolo de cel substanțial.

În această carte, ca și în lucrările noastre anterioare, noi urmăm exemplul autorilor antici și raportăm determinările noastre la întreaga serie de planuri ce se află între planul substanțial și planurile spirituale superioare. Această modalitate este mai simplă pentru discipol și îl ferește în acelaș timp de confundarea multor termeni tehnici.

"Planul astral" este format din nenumărate planuri, subplanuri și subdiviziuni ale subplanurilor care se înalță treptat din planurile ce se învecinează cu planul substanțial superior și îl unesc cu stratul inferior (dacă putem să ne exprimăm astfel) al marilor planuri spirituale. Dar între aceste două extremități se află toată varietatea posibilă a fenomenelor și fazelor existenței. În planurile astrale inferioare se manifestă actiunea psihică, cunoscuta oamenilor sub denumirea de clarviziune, claraudiție, telepatie, psihometrie etc. În alte planuri astrale inferioare se află cunoscutele specii de "spirite", "fantome" și alte manifestări ale sufletelor fără trup pe care, uneori, oamenii și unele animale le simt și le observă.

Corpurile astrale ale oamenilor care nu s-au eliberat încă de trup, călătoresc căeodată prin unele din aceste planuri, desfășurând o anumită activitate, fie în timp ce posesorul trupului doarme, fie în anumite condiții de transă, fie dacă posesorul trupului își părăsește intenționat învelișul său carnal pentru un timp, trimițându-și corpul astral în planul astral.

Culorile astrale sau aurele care înconjoară corpurile fizice ale fiecărui om, se manifestă de asemenea în anumite subplanuri astrale. Unele dintre aceste subplanuri pot fi numite "planuri ale fortelor psihice", cu ajutorul lor se produc diferite categorii de fenomene psihice. În planurile inferioare similare se întâlnesc "imaginile gândurilor, "undele gândurilor", "norii de gânduri", etc. emanate de mințile omenești. Acestea hoinăresc și se întâlpăresc în mințile și simțurile acelora care le atrag și sunt într-o dispoziție psihică similară. Amintim despre ele numai în treacat, pentru a informare generală și nu amănuntită, deoarece noi am discutat despre aceste fenomene în alte cărți ale noastre. Pentru persoanele nepregătite, vizitarea unor planuri astrale inferioare nu este deloc plăcută sau sănătoasă. Într-adevăr, ocultiștii

experimentați le ocolesc cât se poate de mult, sfătuindu-i pe cei care încep să se ocupe de ocultism, să evite frecventarea acestor regiuni psihice contagioase la fel cum ar evita regiunile mlăștinoase care emană malarie din planurile substanțiale. Multe persoane și-au pricinuit un mare rău încercând să pătrundă în aceste planuri inferioare, neavând o imagine exactă a naturii acestora, și-au distrus trupurile și sufletele, producând sau stimulând fără să gândească, condițiile psihice care i-au obligat să achtioneze în aceste planuri inferioare. Maxima antică ce spune ca "proștii se napustesc, într-acolo, unde îngerii nu se încumetă să pună nici măcar piciorul, se adevereste pe deplin în cazul acesta.

Unele dintre aceste subplanuri inferioare prezintă o multitudine de forme astrale ale ființelor omenești fără trup, ale căror începuturi superioare sunt încă unite cu corpul astral, dar care sunt încă legate și de pământ în virtutea atracției lumii materiale. Toți în această regiune sălășluiește vremelnic spuma societatii omenești fără trup, ademenită încă de lumea substanțială și pe care încă nu o atrage nimic în sus. E trist să vezi oameni care, fiind încă în trup, îi și comunica pentru nimic în lume cu asemenea persoane, iar în acest plan astral sunt salutați ca "spirite blagoslovite" și "suflete minunate". Scârba care-i cuprinde pe mulți dintre aceia care se ocupă cu "evocarea spiritelor" este de înțeles după un anumit număr de ședințe, dacă cercetăm amănunțit caracterul locatarilor acestor "planuri" inferioare. Unii dintre acești locuitori netrebnici ai planului astral inferior imită prietenii și rudele celor care îi evocă, spre uimirea și întristarea celor din urmă.

Întrucât planurile se înalță treptat, să părăsim acest gen de persoane și să trecem în împărăția sufletelor fără trup, ale celor care și-au dobândit un grad de spiritualitate mai înalt. Treptele duc din ce în ce mai sus, peste planuri și subplanuri până ajungem în cele din urmă în împărăția celor blagosloviți - reședința vremelnică a celor care au atins suprema dezvoltare spirituală, "lumea cerească", pe care diferitele religii se străduiesc să o prezinte conform credinței și tradițiilor fiecăreia. Și după cum religiile din lume presupun existența iadului ca opus al "raiului", tot astfel și în lumea astrală - după cum ne puteam aștepta - se întâlnesc planuri inferioare, în care sălășluiesc sufletele fără trup ale oamenilor cu o fire și o năzuință grosolane. Aspirațiile acești consecințele inevitabile ale vieții lor pământești. Dar aceste "iaduri" ale lumii astrale nu sunt veșnice, sufletul destrupat poate să treacă cu timpul într-un mediu mai prielnic unde i se oferă posibilitatea să se îndrepte. Noțiunea catolică de "purgatoriu" există și în plan astral, sub forma unor subplanuri, în care "toate crimele sunt arse" - după cum s-a exprimat spiritul tatălui lui Hamlet -, însă nu prin foc substantial; aici este de ajuns focul amintirilor și al imaginației.

Pe scurt, în marele plan astral pot fi găsite condiții care corespund

aproximativ, dacă nu chiar în totalitate, noțiunilor umane referitoare la religiile tuturor timpurilor și tuturor țărilor. Aceste noțiuni nu sunt întâmplătoare; ele reprezintă consecința experiențelor unor persoane care au stabilit legătura psihică cu anumiți locuitori ai planurilor astrale. Fiecare dintre ei, conform naturii și înclinațiilor sale, a transmis experiența tovarășului său, care a adaugat-o apoi diferitelor religii ale lumii. Nu trebuie să uităm că fiecare semințe omenească își avea legendele sale despre sălașul sufletelor morților; descrierile acestor "sălașuri" se deosebeau în multe privințe, dar se asemănau în unele detalii. Continuând analiza, vom vedea cum se efectuau aceste comunicări și cum pot fi puse de acord și înțelese acestea.

Noțiunea de "astral" înseamnă desigur, "referitor la stele". La început se întrebuința în legătură cu ocultismul, datorită părerii unanime că "locul de dincolo" se află "în ceruri", între nori sau în zona stelelor. Chiar și în zilele noastre, când noțiunea de cer ca "loc" nu mai este recunoscută de oamenii inteligenți, noi, în mod firesc, ne uităm în sus când vorbim despre "cer", sau arătăm în sus pentru a indica sălașul "binaslovitilor". Este greu să părăsim noțiunile obișnuite ale generațiilor trecute, deși noi am încetat să mai credem în termenii "sus" sau "jos" în Univers. Totuși, fluxul gândului mostenit de noi ne obligă să ne imaginăm împărăția superioară a sufletului ca fiind "sus", mai aproape de stele. Tot astfel s-a păstrat și noțiunea antică de "astral" în terminologia ocultă actuală.

Îi avertizăm încă o dată pe discipoli să nu confunde noțiunea de plan astral cu ceea de loc sau locuri. Nu există un loc numit plan astral. Planul astral nu este nici sus, nici jos, nici la răsărit, nici la apus. El este așezat într-o direcție anumită și totuși se află în toate direcțiile. Planul astral este o stare, iar nu un loc. El reprezintă mai degrabă un nivel de vibrații, decât o parte din spațiu. Dimensiunea lui este Timpul și nu spațiul. Dacă noi întrebuințăm cuvintele "regiune", "împărăție", "mai sus" sau "mai jos", atunci ele trebuie înțelese în sens figurat, tot așa cum vorbim despre un "nivel înalt al vibrațiilor", un "nivel de vibrații mai înalt decât acela" etc. Nai găsim necesar să repetăm acest avertisment, deoarece discipolul începător cade ușor în greșeala de a uni noțiunile despre "plan" și "spațiu" sau "loc", pe când între aceste două noțiuni nu se admite nici cea mai mică legătură.

DUPĂ MOARTE

Oamenii cu cunoștințe mediocre în domeniul "vieții de dincolo", întreabă deseori: "ce îndură sufletul imediat după despărțirea de trup?

Este foarte trist să auzi răspunsurile pe care le dau uneori cu privire la această temă așa-numitele persoane competente. Este adevărat că "o cunoastere insuficientă este periculoasă".

De obicei, oamenii își închipuie că sufletul iese pur și simplu din trup și intră dintr-o dată într-o lume activă. În țara minunilor, a fenomenelor stranii și misterioase. Mulți trăiesc cu speranța de a-i întâlni în lumea cealaltă pe toți cei apropiați, plecați mai dinainte. Deși există un fenomen corespunzător acestuia, totuș imediat după separarea de trup, sufletul trebuie să treacă prin cu totul altfel de încercări. Pentru a avea o imagine mai clară, vom expune trăirile sufletului din momentul premergător despărțirii de trup și imediat după aceasta.

Omul care se apropie de ceea ce se numește de obicei "moarte", dar care este numai o stare de tranzitie dintre două mari planuri ale vieții, simte o oboseală treptată și o sleire a simțurilor fizice. Vederea, auzul, simțul tactil devin tot mai slabe, iar "viața" omului ne amintește de flacăra lumânării ce se stinge treptat. Deseori acesta este unicul fenomen al apropierii morții. Dar, în multe alte cazuri, pe măsura tocirii simțurilor fizice, cele psihice se ascut uimitor. Se întâmplă adeseori ca muribundul să devină conștient de ceea ce se petrece în altă cameră sau în alt loc. Clarviziunea, iar uneori claraudiția, sunt deseori legate de apropierea morții: muribundul vede și aude ceea ce se întâmplă în localități îndepărtate.

Mai sunt și cazuri surprinse de "Societatea pentru cercetări psihice" - cazuri care se transmit în special de la o familie la alta - când muribundul își depășește atât de mult personalitatea sa, încât prietenii și rudele îl văd de la distanță, ba uneori intră chiar în conversație cu el. La verificarea exactă a timpului, reiese apropae întotdeauna că fenomenele acestea se produc mai degrabă înainte de moartea omului decât după moarte. Desigur, mai sunt și cazuri când dorința puternică a muribundului favorizează transferul corpului său astral în prezența vreunui cunoscut, transfer realizat imediat după moarte, însă aceste cazuri sunt mult mai rare decât cele precedente. În majoritatea cazurilor, fenomenul este produs de un proces de transmitere a gândului, astfel încât în memoria persoanei de față se întipărește prezența prietenului sau a rudei muribunde, chiar în timp ce sufletul acestuia se află încă în corp.

În multe cazuri, muribundul este conștient de apropierea de oamenii iubiți care au murit înainte. Aceasta nu înseamnă că acei oameni sunt prezenți. Trebuie reținut că în planul astral nu există spațiu și că poate veni în contact cu sufletul altui om, nefiind cont de spațiu. Cu alte cuvinte, și fără limitele impuse de spațiu, două suflete se pot bucura de o apropiere reciprocă a minții și a spiritului. Persoanei, care este încă legată de trup, îi va fi foarte greu să înțeleagă acest lucru. În planul substantial guvernează, desigur, legile spațiale. Telepatia ne explică fenomenele "de dincolo". Două persoane care se află în învelișul carnal, pot intra în legătură directă prin comunicarea începuturilor lor spirituale, ele fiind în acelasi timp în calduri

diferite ale lumii. De asemenea, două suflete se pot bucura de o strânsă comunicare, fără să țină cont de spațiu.

După cum am mai spus, muribundul vine de mai multe ori în contact sufletesc cu cei care se află deja dincolo și aceasta îl îmbărbătează foarte mult. Frumoasa trăire care însoțește ceea ce noi numim "moarte", este o dovadă în plus că există cu adevărat o unire cu cei iubiți, la care spera atât de mulți oameni înainte. Dar nu se petrece chiar așa cum ți s-a închipuit de obicei acestia.

Corpul astral al muribundului se eliberează treptat de cel fizic. "Corpul astral", după cum le este probabil cunoscut discipolilor, este copia fidelă a corpului fizic și în timpul vieții, în majoritatea cazurilor, sunt contopite. Totuși, acesta poraspeste corpul fizic la moarte și formează pentru un timp oarecare învelișul sufletului. De fapt și el (corpul astral) este tot material, dar dintr-o substanță mai fină, încât este inaccesibil măsurătorilor care se efectuează pentru substanța obișnuită. Spre sfârșit, "corpul astral" alunecă pur și simplu din corpul fizic, rămânând în legătură cu el numai printr-un șnur subțirel sau un filament, având o compoziție astrală. În cele din urmă și această legătură se rupe, iar "corpul astral", locuit de sufletul care a părăsit corpul fizic, se depărtează. Atât corpul fizic, cât și cel astral, constituie numai un învelis temporar al sufletului.

După ce a părăsit corpul fizic (în "corpul astral"), sufletul se cufundă într-un somn adânc, sau într-o stare de "comă" (un gen de somn letargic), amintind de starea copilului cu câteva luni înainte de naștere. Sufletul se pregătește pentru renașterea din planul astral și are nevoie de timp pentru a se adapta noilor condiții și pentru a se încărca cu forța și energia cerută de o nouă fază a existenței. Natura este plină de astfel de asemănări - nașterea în planul fizic și în cel astral are trăsături comune, în ambele cazuri fiind precedată de o stare de "comă". În timpul acestei stări asemănătoare somnului, sufletul sălășluiește în "corpul astral", care îi servește în același timp drept înveliș și scut, după cum pântecele mamei îi servește copilului drept scut până la nașterea fizică.

Înainte de a continua, se cuvine să ne oprim spre a examina anumite trăsături ale vieții sufletului în acest stadiu. De obicei sufletul doarme liniștit, nestingherit și apărat de influențele de afară. Dar în unele cazuri sunt și excepții: și anume, în timpul așa-ziselor "vise" ale sufletului în stare de somnolență. Visele se produc din două cauze: 1) dorințele excesive de care este suprasaturat spiritul muribundului, cum ar fi iubirea, ura sau înșelătoriile neîndeplinite; 2) tendințele excesive sau gândurile celor rămași pe pământ (în cazul în care ace.tia sunt în relații destul de apropiate cu sufletul celui mort), iubirea lor sau alte legături profunde.

Fiecare din aceste cauze în parte, sau amândouă la un loc, provoacă

neliniște în sufletul celui adormit și fiind să atragă sufletul înapoi pe pământ, fie sub forma comunicării telepatice, **asemănătoare visului**, fie, mai rar, printr-o stare similară somnambulismului din viața fizică. Și una și cealaltă sunt demne de compătimire, întrucât sufletul se agită din cauza lor, prin aceasta stagnând evoluția și dezvoltarea în noua sa fază de existență. Înainte de a trece mai departe, să analizăm această stare mai amănunțit.

Omul care a trecut liniștit din planul material în planul astral este rareori tulburat de "vise" în timpul somnului astral. El trece în mod firesc prin perioada de "comă" și alunecă la fel de ușor într-o nouă fază a existenței, asemeni unui boboc care înflorește. Astfel se întâmplă cu oamenii care cu multe dorințe pământești sau puternice mustrări de conștiință, care sunt plini de ură sau de o mare iubire, ori de grija celor rămași în urmă. În acest caz, bietul suflet este chinuit de aceste lanțuri pământești, iar somnul său astral devine febril și agitat. Se observă atunci încercarea involuntară de a veni în contact cu pământul sau de a se arăta oamenilor rămași pe pământ. Câteodată, după cum am mai spus, urmează chiar stări asemănătoare cu cele ale lunaticului sau somnambulului și bietul suflet vizitează în timp ce doarme chiar și locurile natale. În astfel de cazuri, când aparița este vizibilă oamenilor, se poate observa întotdeauna aspectul lui somnolent: îi lipsește ceva din ceea ce era în viața pământească. Povestirile despre fantome confirmă acest fenomen; care poate fi explicat numai în acest fel.

Totuși, cu timpul, aceste biete suflete atrase către pământesc obosesc și se cufundă în sfârșit într-un somn binecuvântat, alcătuind apanajul lor legitim. În același mod, dorințele puternice ale acelora care au rămas în urmă facilitează de multe ori stabilirea raporturilor între ei și sufletul plecat, provocându-i astfel o stare de agitație și de neliniște. Mulți oameni, mânați de intențiile cele mai bune, împiedicau dezvoltarea firesc a ființei iubite în planul astral, lipsind astfel sufletul obosit de binemeritata odihnă.

SOMNUL SUFLETULUI

În legătură cu somnul sufletului despre care am vorbit în capitolul precedent, ne permitem să citățm un pasaj din cartea noastră anterioară:

"Cei rămași în viața pământească pot împiedica procesul de aprofundare a somnului în starea de acalmie, precum și procesul stabilității și durabilității acestui somn. Sufletul care vrea să mai comunice câte ceva sau care este întristat de durerea celor rămași în urma lui (mai ales dacă el caută pâlpâirile și chemările necontenite de întoarcere) își va învinge starea de somnolență, care-l învăluie și va face sforțări disperate pentru a se întoarce. Tot astfel și chemările spirituale ale celor rămași vor neliniști somnul în care abia s-a cufundat sufletul, îl vor îndemna să se trezească și să încerce să

răspundă la chemări, sau îl vor trezi numai parțial și îi vor împiedica dezvoltarea. Aceste suflete semitrezite, se manifestă des în cercurile de spiritism. Jalea noastră egoistă produce întotdeauna multe suferințe și dureri celor pe care îi iubim și care au plecat deja "dincolo". Numai dacă sufletele au aflat esența situației încă înainte de părăsirea vieții pământene, numai atunci au puterea să refuze întoarcerea invocată chiar și de ființele dragi. Sunt cunoscute cazurile când sufletele își amânau somnul ani îndelungați ca să poată rămâne în jurul ființei dragi de pe pământ. Noi trebuie să evităm tot ceea ce poate să împiedice evoluția celor plecați: lasați-i să doarmă și să se odihnească în așteptarea ceasului renașterii, altfel îi obligați să moară de câteva ori. Aceia care iubesc cu adevărat, și înțeleg, știu totodeauna aceasta, deoarece iubirea și înțelegerea lor le sugerează să dea sufletului posibilitatea de a pleca în liniște, de a se folosi de binemeritata pace și de a atinge deplina dezvoltare. Această perioadă a somnului sufletesc este asemănătoare cu cea a existenței copilului în pântecul mamei, pentru ca apoi să se trezească la viață și putere".

Mai există și o altă fază a acestei perioade deosebite de dezvoltare a sufletului pe care suntem datori să o semnalăm aici.

Vom recurge din nou la ceea ce am scris anterior pe această temă: "Numai sufletul omului mort de moarte naturală se cufundă imediat în somn (dacă nu-l împiedică nimeni). Oamenii care se prăpădesc în accidente sau sunt uciși - într-un cuvânt, cei care își părăsesc brusc trupul -, se găsesc un timp oarecare într-o stare perfectă de veghe și sunt pe deplin în posesia capacităților lor mintale. De multe ori ei nu-și dau seama că "au murit" și nu pot înțelege ce se întâmplă cu ei. Deseori, pe deplin conștienți, pogoară la viața pământească pentru scurt timp și, cu ajutorul simțurilor lor astrale, pot vedea și auzi tot ce se petrece în jurul lor. Ei nu pot realiza faptul că s-au separat de trup și de multe ori sunt într-o totală nedumerire, într-o totală zăpăceală.

Soarta lor ar fi foarte dureroasă pe parcursul celor câteva zile, dacă somnul n-ar pune stăpânire pe ei, dacă n-ar exista ajutoarele din astral. Aceste suflete blagoslovite din sferele superioare ale existenței îi înconjoară, le explica cu multă prudență situația creată, îi alină și le dau sfaturi.; de obicei se "îngrijesc" de ei până la cufundarea în somn. Întocmai ca un copil obosit, care adoarme seara. Aceste ajutoare nu-și trădează niciodată îndatoririle pe care le au și nu neglijează pe nici unul dintre cei care au murit subit, fie el om bun sau rău, pentru că aceste ajutoare știu că toți sunt copiii lui Dumnezeu, frații și surorile lor spirituale. Oamenii de o înaltă dezvoltare și forță spirituală trec uneori din corpul fizic în cel astral (dedublându-se în astral), pentru a da ajutor și sfaturi în timpul marilor catastrofe (ca inundația din Jenstan și catastrofa Titanicului), sau după o mare luptă, când este

necesar un ajutor imediat... Oamenii care mor în condițiile enumerate mai sus, trec în starea somnului sufletesc treptat, ca în cazul unei morți naturale".

O altă împrejurare pe care trebuie să o remarcăm aici, este minunatul fenomen de revizionare a vieții trecute a sufletului - marea panoramă - care trece prin fața ochilor minții sufletului atunci când se cufundă în somn. Ocultiștii competenți afirmă că aceasta se produce uimitor de repede, încât nu se poate determina timpul. Și totuși, în această clipă trece prin fața sufletului panorama întregii vieți pământești. Imagine după imagine, din copilărie până la bătrânețe. Cea mai neînsemnată întâmplare este înfățișată cu aceeași exactitate cu care sunt înfățișate evenimentele cele mai importante. Memoria conștientă își dezvăluie toate tainele sale, nu ascunde nimic, nu omite nimic. Sufletul, stimulat de discernământul spiritual, devine capabil să înțeleagă însemnătatea, cauza și efectul fiecărui eveniment din viața sa. El poate să se autoanalizeze și să-și dezaprobe acțiunile. În urma acestui fapt, acțiunile vieții trecute se concentrează și se întipăresc în suflet, transformându-se în semințe, care vor duce în viitor cele mai bune roade. Aceste semințe servesc pentru a-și aduce roadele în caracterul din viitoarele vieți, întrucât ele concordă cu însușirile dobândite.

Cei care vor obiecta, pe motiv că rațiunii îi este imposibil să analizeze într-o clipă evenimentele întregii vieți, noi le putem răspunde că psihologia dovedește o asemenea posibilitate chiar în viața pământească. Sunt înregistrate multe cazuri când omul, atipind pentru scurt timp, visează evenimentele care s-au petrecut pe parcursul mai multor ani. În cursul somnului obișnuit, noțiunea timpului este scurtată în mod vizibil, iar în starea arătată mai sus, procesul concentrării se intensifică simțitor și o lungă perioadă de o viață se transformă într-o clipă.

Sufletul, intrat în stare de somn, aduce impresiile concentrate ale întregii sale vieți, incluzând semințele dorințelor, năzuințelor, dispozițiilor, îndispozițiilor, simpatiilor și antipatiilor lui. Aceste gânduri-semințe încep să răsară imediat, dând flori și roade. Ele se manifestă nu numai în rețincarnările următoare, ci chiar și în existența sufletului în plan astral. Natura grijulie nu încredințează sufletului obligația de a-și distruge toate năzuințele în încarnările următoare, ci îi acordă posibilitatea de a-și manifesta și epuiza multe impulsuri puternice în planul astral, pentru ca sufletul să le poată depăși la renașterea sa într-o nouă viață pământească. Iar somnul sufletului favorizează acest lucru. În timpul somnului, sufletul se pregătește pentru intrarea în viața astrală și pentru manifestările, ale căror detalii le vom afla pe măsură ce vom înainta în discurs. Somnul îi este tot atât de necesar sufletului în acest stadiu, după cum îi este necesar somnul copilului din pântecele mamei.

Noi am auzit despre oamenii lipsiți de rațiune care, în timp ce luau cunoștință de această învățătură, își exprimau frica față de o astfel de stare

de somn a sufletului, declarând că "ei se tem să doarmă într-un loc necunoscut, printre ființe și lucruri necunoscute". O atare obiectiune i se pare curioasă ocultistului, fiindcă el știe că nicăieri în natură nu este mai bine păzit vreo ființă ca sufletul adormit în mărele plan astral. Aceste suflete cufundate în somn se află într-o siguranță totală, păzite de atacul răului, precum și de orice influență dăunătoare; doar o răsturnare totală a celor mai oculte legi ale naturii ar putea să le atingă. Țineți minte ca domiciliul lor nu îl reprezintă spațiul, ci starea lor. Și această stare este de așa natură, încât nici o influență dăunătoare nu le atinge sau nu poate pătrunde până la ele. Ar fi fost foarte bine dacă aim fi fost și noi tot atât de bine păziți pe pământ.

Aceste suflete sunt atât de bine apărate, încât se pare că toate forțele naturii s-au înțeles între ele să le păzească. Există următoarea maximă hindusă: "Chiar și zeii de pe înaltele lor tronuri n-au nici o putere asupra sufletelor care dorm".

Acelora, ale căror idealuri cu privire la viața "de dincolo" sunt atât de tare supuse influenței învățăturilor teologice consacrate, încât noțiunea despre somnul sufletului li s-ar părea stranie sau neverosimilă, noi le putem spune că o oarecare chibzuială le va dovedi că în noțiunile unanim acceptate ale celor mai îndrăgite teologii, se pot găsi multe aluzii voalate cu privire la starea binecuvântată de pace care îi este atât de necesară sufletului după o viață atât de zbuciumată și înaintea începerii altei vieți. "El dă liniște iubiților săi"; "Acolo e pace pentru cei obosiți"; "El a plecat pentru o odihnă îndelungată". Acestea și multe alte expresii și maxime obișnuite se străduiesc să exprime ideea de bază, înrădăcinată în rațiunea omenească, referitoare la perioada de odihnă care îi va fi oferită sufletului obosit. Ideea despre "pacea" de după neliniștile și furtunile vieții este atât de trumoasă și de instinctivă, încât se poate spune cu hotărâre că ea reprezintă cea mai puternică înclinație și sinceră convingere a sufletului omenesc cu privire la "odihna" sufletului după moarte. Ea este totuși atât de precisă ca și întinderea în viața de dincolo de mormânt. Totuși, numai în învățăturile oculte superioare se pot găsi explicațiile acestei idei.

Sufletul care știe de existența acestui răstimp de somn și este familiarizat cu natura lui, va găsi o deplină satisfacție în meditațiile sale despre acest lucru. El se va obișnui să considere acest stadiu ale existenței sale viitoare drept un balsam binecuvântat și o mângâiere. El va simți în privința acestei stări ceea ce este exprimat în cuvintele cântecului antic hindus: "Eu dorm în pace și în liniște, legănat de leagănul beznei. O pace în deplină siguranță în sânul marelui Ocean al vieții". Pacea, liniștea, tăcerea, siguranța, ocrotirea - iată însușirile somnului sufletului din planul astral.

TREZIREA SUFLETULUI

Durata somnului necesară evoluției diferă mult de la un suflet la altul. Unele stau foarte puțin în această stare, pe când sufletele evoluate au nevoie de un somn mai îndelungat. Și aici avem de a face cu o analogie remarcabilă între perioada de gestație și nașterea din planul substanțial, asupra căreia se cuvine să atragem atenția. De exemplu, la animalele care trăiesc mai puțin, observăm că perioada de gestație este și ea mai scurtă, pe de altă parte, animalele care trăiesc de obicei mai mult, petrec de asemenea un timp mai îndelungat în pântecele mamei - douăzeci (sau douăzeci și una) de luni; omul - nouă luni; iepurii de casă - o lună; cobaii de Guineea - trei săptămâni. Durata obișnuită a vieții fiecărui ia depinde de durata sarcinii. Tot astfel și în planul astral - durata somnului sufletului oscilează în mod proporțional cu timpul pe care îl va petrece sufletul în plan astral după trezirea sa. O excepție clară de la această regulă o reprezintă numai sufletele evoluate din punctul de vedere al cunoșterii și spiritualității, care sunt în stare să-și țină sub control singure evoluția înnăscută, fără a fi însă dependenți de ea.

Diferența mai sus menționată de durată a somnului sufletului se produce datorită faptului că în timpul somnului, sufletul se detașează de însușirile inferioare ale naturii sale spirituale [precum și de corpul astral]; el se trezește numai după ce a atins o stare superioară de dezvoltare, accesibilă doar atunci când poate trece pe acel plan sau subplan care corespunde cu gradul său de dezvoltare. Sufletul cu dezvoltare inferioară posedă prea puțin material de "aruncat" și se trezește prea repede, pe un plan inferior. Sufletul mai evoluat, dimpotrivă, aruncă una după alta rămășițele naturii sale spirituale și animale inferioare, înainte de a se trezi pe un plan superior, conform cu acumulările sale. Vorbind despre "aruncare" sau despre debarasare, trebuie subînțelese "pregătirile pentru aruncare sau debarasare", deoarece chiar procesul de aruncare a acelor particele inferioare ale personalității se produce, după cum vom vedea în capitolul următor, imediat după prima perioadă de trezire.

Simțind întâmnul unei noi vieți, sufletul începe să se miște încet și moale, la fel cum procedează în viața pământească după un somn adânc. Apoi, aserenii fluturașului care își aruncă învelișul de crisalidă, alunecă din corpul astral și, în mod inconștient, într-o succesiune rapidă, se eliberează de începuturile inferioare ale naturii sale. Aceasta ia doar o scurtă perioadă de timp, până când, treptat, sufletul redevine conștient. În clipa trezirii sale, sufletul se află eliberat de toate obstacolele și, cu ochii deschiși, el privește scena nouă sale existențe și a noii sale activități din planul astral.

Fiecărui suflet îi este predestinat să trăiască pe un plan corespunzător cu tot ce are superior și mai bun în el, dupa ce, bineînțeles, a aruncat întregul gunoi. El se trezește în planul în care tot ceea ce este mai bun și superior în el are posibilitatea să evolueze și să se manifeste. Sufletul poate să obțină succese mari în planul astral. Într-adevar, obține deseori astfel succese și, în timpul cât se află acolo, poate să arunce încă multe din însușirile sale inferioare, urcându-se spre planuri și subplanuri din ce în ce mai înalte.

Sălășluirea sufletului în planul care îi corespunde în ceea ce este superior și mai bun în el - este cu adevărat o răsplată frumoasă. Discipolul va înțelege imediat că aceasta corespunde dorințelor sufletului și năzuințelor inimii. De multe ori, în oameni se ascunde ceva cu mult mai înalt și mai bun decât ceea ce au manifestat în viața de toate zilele și în faptele lor obișnuite. Ambianța materială și conjuncturile nefavorabile împiedică deseori manifestarea a ceea ce este mai bun în noi. De aceea este plăcut să știm că "dincolo" sufletul se eliberează de tot ce-l împiedică și-l atrage în jos și că poate să-și dezvolte liber însușirile și particularitățile care reprezintă ceea ce este mai bun și mai drept în el. Aceasta concordă nu numai cu simțul dreptății și al imparțialității, nu numai cu năzuințele și setea sufletului înțelenitat, dar și cu faptele și principiile evolutiei care atrag mereu mai sus și mai departe, către telul îndepărtat al realizării și desăvârșirii.

Dacă la trecerea în planul următoarei sale activități, sufletul și-a aruncat corpul astral, copia aceasta stranie a corpului fizic este aruncată și mai departe. De aici încolo sufletul își pierde înfățișarea de ființă omenească și devine o ființă cu mult mai înaltă, căreia denumirile de "înfățișare" sau "formă" nu i se potrivesc.

Corpurile noastre fizice (și dublurile lor astrale) reprezintă consecințele evoluției fizice, precum și esența trupurilor de animale dezvoltate. În planurile superioare, sufletul n-are nevoie de mâini și de picioare; el sălășluiește acolo unde aceste instrumente ale înfățișărilor inferioare sunt inutile. Din acest moment, el este o ființă care întrece cu mult limitele fizice.

Începuturile fizice aruncate se descompun repede în elementele primordiale din care a fost alcătuit corpul fizic, iar corpul astral azvârlit se preschimbă în ceea ce noi cunoaștem sub denumirea de "înveliș astral". Aruncat de posesorul său, "învelișul astral" cade, atras de așa-numita gravitație astrală, către cele mai joase planuri astrale, unde se fărâmițează încetul cu încetul. Planurile astrale inferioare sunt arhipline de astfel de învelișuri aruncate, care hoinăresc prin atmosfera astrală. Aspectul lor nu este plăcut, dar acolo, din fericire, sufletul nu le observă, deoarece el sălășluiește pe un plan care depășește cu mult zona acestora. Dar oamenii din viața pământeană care încep să se ocupe cu fenomene psihice, numeroase de multe ori în planurile astrale inferioare și, în consecință, vad multe lucruri neplăcute în aceste regiuni.

Planul în care se trezește sufletul nu are loc, după cum vă amintiți, ci o stare de existență, un nivel din gama de energie vibratorie din lumea spirituală.

După cum am mai spus, fiecare suflet se trezește în planul care reprezintă ceea ce are el mai înalt și mai bun; el rămâne în acest plan pe timpul șederii în planul astral. În afară de cazurile când el mai evoluează încă și se ridică într-un plan mai înalt sau când, vai, cum se întâmplă uneori, fiind ademenit de precedent, sedus de amintirile începuturilor inferioare, tinde spre un plan inferior, unde își găsește o societate și un mediu mai potrivit. Există o mare deosebire între diferitele planuri și subplanuri ale planului astral. Unele planuri se află foarte aproape de manifestările josnice ale vieții pământești, în timp ce altele exprimă concepțiile superioare ale sufletului omenesc. Fiecare din ele îi atrage pe cei care sunt în stare să trăiască în zona corespunzătoare, pe cei cărora le corespunde cel mai bine noul mediu.

Dar ceea ce este mai înalt și mai bun într-un suflet cu o dezvoltare inferioară nu depășește cu mult gândurile și acțiunile de zi cu zi ale aceluiași suflet din perioada când se afla în trupul fizic. Este absolut necesar ca oamenii cu o dezvoltare spirituală inferioară să treacă prin mai multe faze de purificare și dezvoltare înainte ca ei să poată evita forța de atracție a elementelor pământești. Unele suflete sunt atât de legate de pământesc, atât de hipnotizate de plăcerile josnice ale vieții pământești, încât, aflându-se "dincolo", ele refuză chiar să părăsească învelișurile astrale, străduindu-se să rămână în aceste învelișuri uzate, pe cale de descompunere, până la sfârșitul existenței lor și întreținând relații cu mediul și prietenii din viața precedentă. Alte suflete nimeresc în unele planuri în care se desfășoară o luptă între forța care atrage în sus substanțele superioare ale vieții spirituale și substanțele inferioare ale lumii materiale. În timpul vieții astrale, aceste suflete sunt supuse oscilațiilor; cel puțin pentru un timp, până când una din forțele de atracție o va învinge pe cealaltă; în consecință, ele ori se vor ridica, ori vor coborî. Unele suflete nimeresc într-un plan unde atracția lumii materiale este slabă sau nu există deloc. Atunci, pentru ele viața astrală decurge într-o dezvoltare prosperă și într-o manifestare mai clară a tot ceea ce este mai bun și mai înalt în ele.

Deșteptarea sufletului se aseamănă cu o renaștere, cu intrarea într-o nouă viață. Sufletul nu-și manifestă frica față de noul mediu, el este plin de acțiuni care duc la manifestarea și exprimarea forțelor noi. După cum vom vedea mai departe, în fața sufletului stau mai multe sarcini. El nu este izolat, deoarece se află în asociație cu cei care sunt în concordanță cu el și îl simpatizează; el este eliberat de orice neînțelegeri și certuri care apar în comunicarea sa cu ființele de un caracter diferit. El are deplina posibilitate de a-și desfășura întreaga activitate, toate dorințele sale și va constata că

viața sa este mult mai fericită decât în planul material. Numai sufletele cu o dezvoltare inferioară - aceste biete suflete care sunt atrase spre existența pământească - sunt nenorocite, deoarece ele sunt prea departe de Unicul care le poate da fericirea, în afara a tot ceea ce este pământesc. Dar chiar și ele simt uneori ceva asemănător cu fericirea.

După somn, sufletul se trezește la Viața și nu în domeniul Morții. Asemeni fluturașului, el își desface aripile și savurează noua condiție a existenței lui, fără să-i pară rău după starea de crisalidă din viața precedentă. În capitolul următor, veți afla noi amănunte despre natura și circumstanțele acestei vieți.

DESCRIEREA PLANULUI ASTRAL

Înainte de a continua să descriem ceea ce simte sufletul fără trup trezit la o "nouă viață", vă rugăm să aruncați Tn treacăt o privire asupra așa-zisei "geografii" a planului astral, asupra acestei mari scene sau plan de activitate al sufletelor fără trup din Tntregul neam omenesc. Aceasta este ceea mai logică și mai potrivită abordare. Pentru că, Tnainte de studierea locuitorilor unei țări, de obicei facem cunoștință cu munții și văile sale, cu podișurile și șesurile ei. Urmând aceea și metodă, Tn sens figurat, ne vom ocupa de o scurtă lecție de geografie a planului astral, a locului unde sălășluiesc sufletele dezîncarnate.

Dar trebuie să vă reamintesc Tn primul rând, că planul astral nu este o țară - de fapt nu este un loc - Tn sensul vehiculat de toți. Dimensiunile lui nu le constituie spațiul, ci vibrațiile. Am putea spune - Tntr-un anumit fel că dimensiunile planului astral alcătuiesc dimensiunile Timpului, deoarece vibrațiile pot fi detectate prin măsurarea vitezei mișcării, care poate fi determinată numai prin caracteristicile timpului. Aceasta se referă la fiecare vibrație, fie ea vibrație a energiei astrale sau a energiilor de un nivel inferior. Vibrațiile luminii se măsoară prin caracteristicile timpului, respectiv, atâtea vibrații Tntr-o secundă etc. Cu cât nivelul vibrației este mai Tnalt, cu atât mai mare este și viteza manifestată de aceasta. Ocultiștii din antichitate au confirmat cu bucurie (referitor la diferitele vibrații superioare) că mișcarea lor este atât de rapidă, Tncât pare complet statică. De la aceasta extremitate, noi coborâm treptat până la cele mai grosolane feluri de materie și Tntâlnim acolo un fel de vibrație mai lentă, Tncât poate să ni se pară tot statică.

Compoziția planului astral, desigur, este cu mult mai subtilă decât compoziția planului substantial; vibrațiile lui sunt cu mult mai Tnalte decât cele mai fine vibrații ale substanței materiale. Există Tnsă o mare depărtare Tntre vibrațiile celor mai de jos planuri și vibrațiile planurilor Tnalte. In esență, diferența dintre planul astral inferior și planul substanțial superior este mai mică decât diferența dintre planul inferior și cel superior din astral. Astfel ce

Tntre aceste două extremități ale vibrațiilor astrale se obține aceeași zonă mare ca și în planul substanțial, cu deosebirea că zona substanțială se măsoara prin dimensiunea spațiului, în timp ce astralul se măsoară numai prin caracteristicile vibrației sau ale timpului și nu ale locului.

De exemplu, călătorind în planul material, noi trebuie să străbatem spațiul: metri, iarzi sau mile. Dar în planul astral străbați în timpul călătoriei multe categorii de vibrații, adică treci de la categoria superioară de vibrații la cea inferioară, sau invers. Aceste planuri sau subplanuri ale energiei vibratorii constituie conturul geografic al planului astral. Există nenumărate planuri și subplanuri sau "domenii" ale planului astral în care se poate călători. Însă toată călătoria constă doar din trecerea dintr-o categorie de vibrații în alta. Tntrebuințând un exemplu grosolan, se poate spune că aceasta se petrece în felul în care gheața trece mai Tntâi în starea de apă, apoi în cea de abur. Sau ne putem închipui trecerea de la aerul atmosferic obișnuit, la aerul lichid și apoi la cel solid (ultimul este admisibil teoretic, deși știința nu a reușit să obțină aer solid). Desigur, aceste exemple sunt foarte grosolane, dar e posibil ca ele să vă poată ajuta într-un fel să Tntelegeți geografia planului astral.

De acum Tncolo vom vorbi despre călătoria din planul astral, adică despre călătoria dintre diferitele planuri și subplanuri astrale, ca și când toate acestea s-ar petrece în plan material. Adică, în loc să vorbim despre trecerea sufletului dintr-o stare vibratorie în alta, noi vom vorbi despre Tnaintarea dintr-un subplan sau plan în altul, la fel cum am descrie o călătorie în plan material. E mai simplu așa și vom evita astfel repetările inutile cu privire la condițiile sau stările vibratorii.

După această lămurire, să continuăm.

Există multe stări sau condiții ale existenței în planul astral, adică atât în planurile cât și în subplanurile sale. Aceste planuri sunt populate cu suflete adaptate vieții în anumite categorii de planuri sau subplanuri după trezirea lor din somnul sufletului. Principiile subtile ale gravitației sufletești atrag fiecare suflet către un anumit loc, la care se poate adapta. Aici se manifestă fără greș marea lege a atracției; hazardul este exclus cu desăvârșire. Legea acționează în mod absolut exact și uniform : niciodată nu face greșeli. Fiecare suflet se Tncadrează Tntr-o anumită categorie, după nivelul său de dezvoltare. Nu este nevoie de o poliție astrală pentru reținerea sufletelor fără trup la locurile cuvenite. Sufletului Ti este imposibil să treacă pe un plan mai Tnalt care nu corespunde dezvoltării sale, deoarece legea vibrației nu admite acest lucru. Fiecare suflet poate Tnsă, dacă dorește, să viziteze liber planurile și subplanurile care se află mai jos de categoria propriului său plan, să examineze liber manifestările și fenomenele acestor planuri inferioare și să ia contact cu locuitorii lor. (Toate acestea sunt complet în afara Tnaltei forme

de comunicare telepatică manifestată între sufletele fără trup ale planului astral). Prin aceasta se vede cât de prevăzătoare și de înțelepte sînt Legeri, căci altfel planurile superioare ar fi expuse influenței locatarilor planurilor inferioare și astfel viața și dezvoltarea sufletului ar fi întreruptă, tot așa cum prederea filozofiei într-o clasă ar putea fi întreruptă de o mulțime formată din plebea turbulentă a marelui oraș. (Reține că planul astral îți are și el plebea sa, asemănătoare cu cea existentă în planul material).

Într-una din cărțile noastre anterioare, am dat un exemplu destul de grosolan, însă foarte demonstrativ, referitor la această comunicare reciprocă între diferitele planuri și subplanuri ale planului astral, pe care îl reproducem aici:"Este imposibil ca sufletul să se ridice mai sus de planul căruia îi aparține, deși, conform regulilor planului astral, sufletele din planurile superioare pot să le viziteze pe cele inferioare - aceasta nu este o lege arbitrară, ci una firească. Dacă discipolul nu va admite o comparație simplă, el va putea înțelege mai bine, închipuindu-și o sită sau o serie de site întrebuințate pentru sortarea cărbunelui după mărime. Cărbunele cel mai mare va trece prin primul ciur, mărimea a doua va trece prin al doilea ciur și așa mai departe, până la cel mai mic cărbune. E clar că unul mare nu va putea trece prin sitele mai mărunte, pe când cărbunii mărunți vor trece ușor prin situ cea mare. Cărbunii mărunți pot fi ușor despărțiți de cei mari dacă sunt aruncați de jos în sus - ei pot face același drum și invers. La fel și în planul astral: sufletul care posedă o mai mare cantitate de materie grosolană este reținut de sita unei anumite categorii sau plan și nu poate trece mai sus, în timp ce sufletul care s-a ridicat pe planuri mai înalte, aruncând multe din particulele care-i stăvileau ascensiunea, dacă vrea, poate să se miște ușor în sus și în jos în planurile inferioare celui în care se află. De fapt, sufletele fac această excursie deseori, cu scopul de a-și vizita prietenii de pe planurile mai joase, ca să le producă bucurii, să-i mângâie și, în cazul în care acestea sunt bine dezvoltate, le poate fi de un mare ajutor spiritual prin sfaturi și îndrumări, dacă sufletele din planul inferior le primesc cu bucurie".

La citatul de mai sus trebuie adăugate următoarele cuvinte, care se referă tot la geografia planului astral: "Unica excepție de la regula liberei treceri în planurile mai joase decât cel pe care se află sufletul respectiv, o reprezintă "planul celor adormiți" unde nu este permisă intrarea sufletelor trezite într-un plan inferior, pe când sufletele curate, care au atins un nivel înalt de dezvoltare, pot intra liber acolo. Planul pentru somnul sufletului este sacru pentru locuitorii săi și pentru sufletele evoluate mai sus amintite, venite în ajutor, și prin aceasta planul propriu-zis se deosebește prin însăși natura sa de o mare serie de planuri și subplanuri din astral.

În planul astral sunt tot atâtea zone eterogene ca și în planul material și în fiecare dintre acestea sălășluiește acea categorie de suflete pe care zona

este în stare să le atragă. Se întâlnesc zone populate de suflete atât de josnice, atât de înglodate în materialism și în tendințe animalice, încât sufletelor de o mai înaltă dezvoltare li se par un adevărat iad; ne putem închipui cu ușurință că un astfel de suflet evoluat nu dorește să se cufunde în aceste adâncuri ale astralului, decât dacă este foarte evoluat și dorește să "coboare în iad" pentru a ajuta vreun suflet inferior care se zbate să iasă din întunericul disperării, unde a fost aruncat de viața pământească. Astfel de suflete serviabile există și ele Își ajută cu adevărat frații și surorile lor inferiori. Dar, de obicei, sufletul fără trup preferă să-și finiseze propria sa dezvoltare în planul său, pentru a putea urca pe un plan mai înalt la reîncarnarea următoare și pentru a-și dobândi mai multe cunoștințe spirituale în timpul sălășluirii sale în planul astral care i-a fost hărăzit.

STĂRILE PRIMITIVE ALE SUFLETULUI

Oamenii superiori și delicați sunt înclinați să privească cu un zâmbet de compătimire tradițiile popoarelor primitive și se prea poate să simtă o oarecare tristețe față de idealurile josnice ale triburilor barbare și semibarbare, care își exprimă noțiunile lor despre lumea cerească într-un mod primitiv. La rândul său, ocultistul experimentat poate zâmbi și el, văzând cu câtă îngăduință vorbesc despre aceste idealuri și noțiuni vitale unii oameni din tărîle civilizate, deoarece acești ocultiști știu că noțiunile luate în derădere au o bază reală în viața din planul astral a popoarelor primitive.

După cum viitorul fiecărei persoane depinde în mare parte de natura, caracterul și forța aspirațiilor sale, tot astfel și viața astrală depinde în mare măsură de dorințele și idealurile sale. Planul astral admite exprimarea liberă a idealurilor înalte în timpul vieții pământești și, la drept vorbind, el poate fi numit drept **reflectare** a acestor idealuri. Idealurile noastre în planul astral tind către o exprimare adevărată. Și această se referă nu numai la idealurile superioare, dar și la cele inferioare. Însușindu-vă aceste idei, veți pricepe necesitatea logică a faptului că existența astrală a popoarelor primitive constă în reflectarea idealurilor și dorințelor care i-au călăuzit în perioada vieții lor pământești - o reprezentare dramatică a dorințelor-idealuri din viața lor trecută.

Pe scurt, indienii își găsesc acolo cu adevărat "zona fericită de vânătoare", iar celelalte popoare primitive raiul lor deosebit, corespunzător convingerilor și credințelor lor. Poate că aceasta îi va uimi pe cei care își închipuie "raiul" drept o împrejmuire cu străzi de aur pe care curge lapte și miere. Dar, după o scurtă chibzuială, ne vom convinge că imaginea despre "străzile de aur" nu e cu mult mai presus de imaginea "vânătorilor fericite", deoarece ea este pur materială și oglindește idealurile poporului care năzuiește la strălucire și bijuterii.

Numai dacă cercetezi natura sufletească și mintală a omului primitiv poți înțelege că un astfel de suflet ar fi foarte nenorocit în mediul omului dezvoltat și civilizat. De fapt, cerul omului civilizat i s-ar părea un adevărat iad! E de ajuns numai să-ți închipui sălbaticul de pe pământ instalat într-un palat, în mediul care corespunde idealurilor rafinate ale omului de o înaltă dezvoltare, pentru a înțelege cât de stingher și nefericit s-ar simți acolo sălbaticul. Același lucru se petrece și în planul astral. Natura se îngrijește și de sălbatic și de omul cult, oferindu-i fiecăruia mediul care îi este cel mai apropiat sufletește și în care va găsi mai multe ocazii pentru autodirijare.

Aceasta nu înseamnă că în planul astral sunt elaborate categorii și mediuri pe gustul fiecăruia în parte. Dimpotrivă, nu există nici un fel de pregătiri de genul acesta. Iată în ce constă secretul: în planul astral nu există nici o formă de materie în afară de aceea pe care o creează formele gândirii emanate de locuitorii de acolo. Fiecare suflet își aduce cu sine mediul în propria imaginație. De aici reiese că multe suflete care posedă idealuri și gusturi identice, care locuiesc în același subplan, își vor aduce cu ei același mediu spiritual. Și fiindcă transmiterea gândului este puternic dezvoltată în planul astral, fiecare suflet își pune amprenta asupra mediului celorlalți. În fond, mediul (sau forma de viață materială imaginată încă pe pământ /n.t./) fiecărui subplan sau al subdiviziunii sale, reprezintă o comunicare a idealurilor și imaginilor spirituale ale tuturor locuitorilor. În viața pământească, anturajul are o mare influență asupra omului; în plan astral însă, omul își creează singur anturajul, conform cu legile nemilitare și imuabile ale naturii.

Indienii (pieile roșii /n.t./), în timpul scurtei perioade de sălășluire în planul astral, sunt înconjurați de tot ce le oferă o viață fericită și pașnică. Clarvăzătorii din mijlocul vechilor indieni americani, care au avut posibilitatea să pătrundă în planurile astrale inferioare, în timp ce meditau, transmiteau gânduri despre "vânătorile fericite" ale confraților duși "dincolo". Un atare continut îl aveau și mărturisirile sufletelor decarnate care comunicau cu frații care au locuit odinioară pe pământ. Lumea cereasca a unui indian corespunde întocmai imaginilor pe care le învățase. Un astfel de suflet, trezindu-se din somnul sufletesc, se va simți ca la el acasă. Înconjurat de tot ce-i face plăcere: păduri sau stepe întinse, râuri și torente, mulți bivoli și cerbi pentru vânat, mult peste pentru pescuit. Toate acestea există cu adevărat pentru el. Unui astfel de suflet toate acestea i s-au arătat cu încă-un-vis foarte clar. El însă nu și-a putut da seama niciodată că acesta este numai un vis. "visurile există numai atâta timp cât durează", după cum stă scris în Vechile Scripturi. Iar în legătură cu aceasta, cei mai mari înțelepți ai omenirii ne învață că universul fenomenelor este cu adevărat un Vis Nemărginit, dar cu toate acestea, universul este o realitate pentru noi. Chiar și în viața pământească noi retrăim uneori visuri atât de reale, încât ele ne pricinuiesc suferințe sau bucurii, întocmai ca și evenimentele reale.

Oamenii care au studiat acest fenomen, afirmă că la toate popoarele întâlnești studii și referate ale clarvăzătorilor, ale celor care interpretează visele și ale acelora care comunică cu sufletele celor morți, care afirmă unanim că "raiul" există și corespunde perfect cu învățătura religioasă a fiecărui neam sau rasă, indiferent de faptul că învățătura aceasta poate purcea grosolană și sălbatică omului de o altă religie, mai cultă. Sigur că este foarte simplu să dai la o parte aceste referate, considerându-le niște pure inventii sau himere ale preoților antici. Dar o studiere mai amănunțită ne arată însă, că între ele există o asemănare uimitoare - toate au aceleași început fundamental; diferă doar în ceea ce privește detaliul. Ocultiștii știu că toate aceste referate sunt adevărate, întrucât ele se bazează pe trăirile fizice reale ale membrilor acestor triburi. Deși ele se deosebesc mult în detalii, ele se aseamănă în punctele esențiale și sunt întemeiate pe adevăr. După cum am mai spus, studierea fenomenelor astrale ne poate explica aceasta.

Sufletele primitive își petrec scurta lor existență în planurile astrale inferioare spre care au fost atrase, elaborându-și dorințele și idealurile noi, mai înalte, care vor înflori și își vor aduce roadele în viitoarea lor încarnare. În plus, în tot acest timp se uzează și se aruncă o parte din idealurile și dorințele de natură inferioară, curățindu-se astfel calea spre dezvoltare spirituală, care tinde întotdeauna spre o evoluție în astral; oricât de puțin s-ar dezvolta ele, acel puțin înseamnă totuși un câștig important. În afară de aceasta, întrucât viața astrală (ca și cea pământească de fapt) a popoarelor sălbatice este relativ scurtă, sufletele acestora fac în realitate progrese neînsemnate într-un anumit interval de timp; ele pot să-și retrăiască aproximativ o sută de vieți pământești și toi alătea vieți astrale, în timp ce un suflet evoluat se desfată în pacea spirituală din planurile astrale mai înalte.

Și aici, ca și în celelalte activități din timpul vieții pământești, se întâlnește dreptatea și răsplata.

Unul din marile avantaje ale sufletului primitiv în planul astral este dezvoltarea simțului camaraderiei și compătimirii față de cei apropiați. Aceasta se datorează reîntâlnirii sufletului cu prietenii de pe pământ și cu bucuriile ce decurg de aici. Totodată, sentimentele de întrăjbire din viața pământească se estompează în contact cu natura vieții astrale, deoarece, realizând acolo toate aspirațiile sufletești, are cu atât mai puține pretexte de invidie și concurență decât în viața pământească. În felul acesta ura se stinge, iar sentimentul de camaraderie și prietenie inițiale (începutul iubirii altruiste) sunt stimulate. Cu fiecare viețuire a sa în planul astral își arde din ce în ce mai mult începuturile sentimentelor josnice, trezindu-le tot mai mult pe cele înalte - căci altfel n-ar exista evoluție în decursul vieților. Fiecare suflet, chiar și cel mai nedezvoltat, la fiecare eliberare de povara corpului fizic, se obișnuiește tot mai mult cu simțul unirii

și al unității. Din acestea vedem cum, chiar și în raiurile cele mai grosolane ale popoarelor primitive, există posibilitatea dezvoltării și încrederea în succes. Fericirea creează iubirea, iar sufletul răspunde acestui îndemn.

Sufletul primitiv rămâne pentru scurt timp în planul astral de care este legat. Folosind în graba posibilitățile limitate de manifestare (deși lui i se pare că aceasta durează veacuri), el simte întâiul îndemnul somnului care precede renașterea și, trecând în starea de "comă", el asteaptă atracția *Karmei* care-l conduce într-un nou trup, pentru a învăța din nou lecțiile vieții și pentru ca, trăind, să elimine tot ceea ce stă ascuns în el. Atracția vieții pământești este puternic resimțită de un astfel de suflet și legile gravitației îl târăsc înapoi la viața pământească. Aceasta nu este o nedreptate sau o cruzime - fiecare suflet își primește ceea ce dorește mai mult și către ceea ce năzuiește mai tare. Aici, ca și pretutindeni, domnește legea Răsplătei și dominâ Dreptatea Veșnică. "Totul este bine", chiar și pentru sufletele josnice - ele "sunt pe Cărare!"

TRĂIRILE RELIGIOASE DIN ASTRAL

Cine studiază istoria religiilor rămâne uimit văzând că, începând cu cele mai primitive credințe, se manifestă un număr nelimitat de convingeri, secte și diviziuni ale gândirii religioase. De la superstițiile cele mai primitive din sânul triburilor sălbatice până la cele mai dezvoltate noțiuni ale popoarelor civilizate, trece firul contopitor al credinței fundamentale în "Ceva" care se află mai presus de universul fenomenelor și care servește ca izvor al lumii fără început. În legătură cu această noțiune, găsim credința fundamentală în viața sufletului după moartea trupului. Dar și această noțiune este interpretată diferit de către diferitele autorități în materie de religie și de către secte. A treia noțiune comună, instinctul religios genitilic fundamental, este că următoarea viață a sufletului depinde de caracterul și actiunile omului din timpul vieții lui pământești.

Lungă e calea de la unele dintre cele mai primitive interpretări ale acestor trei principii fundamentale ale credinței religioase până la înalta noțiune a ocultistului eminent, care a fost redată de un scriitor în extrasul în felul următor:

"Există trei adevăruri nestrămutate pe care nu le poți pierde, deși ele pot rămâne neexprimate din cauza lipsei de cuvinte: 1) Sufletul omului este nemuritor, iar viitorul său este viitorul subiectului, a cărui măreție și splendoare nu are limite; 2) Principiul dătător de viață se află în noi și în afara noastră; el este nemuritor și veșnic binefăcător; el nu se vede, nu se vede și nici nu-l simțim, deși omul care caută adevărul, îl sesizează.; 3) Fiecare om este propriul său judecător, educător de fericire sau de nenorocire, singur își determină viața, răsplătirea sau

pedepsirea propriei sale persoane. Acestea sunt adevăruri la fel de mari ca viața însăși, simple ca cea mai simplă rațiune omenească.

Hrăniți flămânzii cu elet*

Fiecare din aceste noțiuni, împreună cu toate categoriile existente printre ele, constituie aceeași conștiință a conținerilor în acestui "Ceva" de către om, *Nemurirea și Legea Karmei*". Deosebirea dintre modurile variate de gândire religioasă este pur și simplu deosebirea dintre noțiunile despre Adevăr ale diferiților înaintași, ale învățătorilor și ale continuatorilor lor, în ceea ce privește diferitele credințe.

Toate credințele și dogmele religioase sunt create de oameni, după cum afirmă dușmanii acestor religii. Dar acești oameni buni omit a două jumătate a adevărului, și anume că în spatele credințelor și dogmelor create de oameni, se ascunde conștiința întregi omeniri despre existența Adevărului. Rațiunea poate să nu fie în stare să redea cu exactitate această conștiință intuitivă, dar ea simte înșă că adevărul există. Omul a zeificat apropae tot ce există în lumea materială, s-a căbărât până la adorarea propriilor lui creații - și toate acestea din cauza darului nemărginit de interpretare. Dar, închinându-se unui băț sau unei pietre, unui chip cioplit sau unei zeități antropomorfe cu formă umană, el se închina inconștient acelui "Ceva" a cărui conștiință îi îndemna sufletul către închinare religioasă. Și, după cum foarte frumos exprimă Vedele Hinduse (Cartea sfântă a hinduștilor), Cel de Sus primește toate aceste închinări numai dacă ele provin direct din suflet. "Există doar un singur Adevăr deși oamenii îl numesc în diverse feluri", afirmă bătrânul și înțeleptul yog al veacurilor trecute.

Fiecare om își creează singur acel fel de credință religioasă care corespunde mai mult cerințelor sufletului său în fiecare perioadă a evoluției sale și rămâne fidel acestei credințe. Când s-a copt pentru o mai înaltă percepere, el părăsește credința anterioară, acceptând-o cu bucurie pe cea nouă. Lumea a fost martorul multor exemple ale unor astfel de evoluții ale gândurilor religioase, gânduri care trec de fapt printr-o astfel de evoluție chiar și în prezent. Cărarea neamului omenesc este presărată cu zeități distruse sau aruncate, zeități materiale sau spirituale, care erau recunoscute și adorate cândva de milioane de credincioși. Și, în dezvoltarea ulterioară a omenirii, nor fi încă mulți idoli aruncați și lăsați pradă nimicirii pe cărările timpului. Însă, fiecare zeitate și-a avut locul predestinat în istoria generală a evoluției gândului religios al omenirii. Fiecare a slujit unui anumit scop, iar idealurile sale au ajutat omenirea în năzuința sa continuă și eternă către Adevărul Desăvârșit.

* Legea Karmei sau a cauzalinșii. Ceea ce ai cules acum este rodul a ceea ce ai semănat în viața precedentă. Faptele și dorințele, bune sau rele, săvârșite în viața actuală sunt sămânța care se transformă în rod în alta existență. Vezi "Karma-Yoga" de Swami Vivekananda /n.t./.

În lumina faptelor expuse mai sus, nu este oare limpede dorința de a găsi în înțeleapta și justa concordanță "de dincolo" unele pregătiri făcute pentru credințele religioase sincere ale oamenirii, indiferent că s-ar deosebi acestea unele de altele? Închipuiți-vă neliniștea spirituală a ființelor fără trup care a văzut cum credințele și tradițiile respectate de ei în tot cursul vieții sale pământești, recunoscute din moși-strămoși, sunt acum măturate ca un taifun, fără să mai rămână ceva din ele. Și mai ales când sufletul nu este îndeajuns de dezvoltat pentru a înțelege sau recunoaște formele mai înalte ale adevărului religios, ci trebuie pur și simplu să accepte ceea ce nu poate înțelege sau ceea ce l-a dezgustat în legătură cu învățătura anterioară sau fostele sale trăiri. Acest lucru ar fi la fel de crud față de sufletul destrupat, ca și atunci când s-ar fi întâmplat în cursul vieții sale pământești.

Mulți sunt de părere că sufletul dezîncarnat, în nod magic și rapid, trece de la o totală ignoranță la înțelepciunea desăvârșită, imediat ce trece "dincolo". Este o opinie destul de copilărească și nefondată. În realitate, deosebirea dintre rațiunea comună și realizările spirituale ale sufletului de dinainte sau după moarte este foarte mică. Dezvoltarea sufletului este treptată și progresivă, atât în trup, cât și în afara lui. Sufletul posedă în fond o rațiune și noțiuni identice, indiferent că se află în trup sau în afara sa. "În" sau "în afara" sunt numai niște faze succesive de continuare a vieții, faze care se succed una după alta, ca ziua după noapte sau vara după iarnă. De aceea, tot ce este adevărat în percepțiile și emoțiile unui anumit suflet în viața pământească, apare aproape tot atât de adevărat în aceeași proporție și în viața astrală. Noi notăm acest fapt aici pentru ca voi să puteți înțelege mai bine cele expuse în paginile anterioare ale acestui capitol.

În mod corespunzător, ceea ce noi am fi putut aștepta (pornind de la presupuneri raționale și juste) în legătură cu trăirile religioase ale sufletului fără trup este într-adevăr așa. Adică, în planul astral, fiecare suflet este înconjurat de acea ambianță religioasă care corespunde celei mai bune credințe din viața de pe pământ. Nu numai că el va găsi acele "raiuri" sau "iaduri" pe care se aștepta să le găsească, dar se va afla de asemenea, în legătură cu celelalte suflete de aceeași credință cu el, precum și cu proorocii, înțelepții și chiar fondatorii propriei sale religii. Însă acest mediu va fi pentru el ca un miraj, deoarece mediul este rodul gândirii omenești și nu corespunde cu adevărata natură. Imaginile mintale deosebite ale gândului religios se intensifică foarte mult în planul astral, luând forma unei realități solide în conceptia credinciosului - deși ele sunt cu totul invizibile pentru oamenii de altă credință. Prezența proorocilor și fondatorilor credinței rămâne în mediul ambiant, chiar dacă sufletele acestor personalități au trecut de mult pe alte planuri ale existenței. Planul astral este Împărăția idealurilor și fiecare suflet își găsește în el realizarea idealului său.

Un bun creștin găsește acolo manifestarea a tot ceea ce este mai bun în propriile sale convingeri și credințe și se odihnește, convins fiind că credința sa a fost cea adevărată și a câștigat recompensa binemeritată. Aceasta este însă la fel de adevărata și pentru brahmanul, mahomedanul sau confucianistul fiantrop. Totodată, fiecare secte sau fracțiune a diferitelor credințe religioase își găsește în planul astral o colaborare între ele. Acolo nu există învrăjbire între diferitele secte sau religii. Fiecare suflet își găsește ceea ce este el său și uită de celelalte. Rețineți însă această excepție evidentă: sufletul îndeajuns de dezvoltat pentru a înțelege că există un Adevăr în toate credințele și care și-a manifestat în timpul vieții pământești toleranța față de credințele altora, se bucură de asemenea de o colaborare în credința lui și îi este dat să vadă bucuria binecuvântaților tuturor credințelor religioase.

Totuși, trebuie să rețineți că acestă pace prezentări în astral ale diferitelor credințe și convingeri religioase conțin numai ceea ce este mai bun în fiecare credință în parte, într-un cuvânt, sufletul vede numai manifestarea superioară și ideală ce poate fi atins de el în credința preferată. Aceasta contribuie, desigur, la dezvoltarea manifestărilor superioare ale sufletului și la reținerea celor inferioare, cu scopul ca la următoarea călătorie pământească să existe deja în suflet numai înclinații pentru perceperea a ceea ce este superior în propriile credințe și, prin aceasta, să ajute la dezvoltarea religiei pe pământ. Uneori, sufletul se dezvoltă atât de mult în viața astrală, încât la reîncarnare capătă alte noțiuni religioase, superioare. Țineți minte totdeauna ca dezvoltarea spirituli duce necontenit în sus, de la inferior la superior, din ce în ce mai sus, pentru totdeauna.

Problema despre recompensele și pedepsele religioasse din planul astral care se referă, firește, la ceea ce noi am dezbătut până acum, va fi examinată în capitolul următor.

RAIURILE ȘI IADURILE ASTRALE

Una din maximele scriitorului ocultist despre care am vorbit în capitolul precedent, sună astfel: "Fiecare om este propriul său judecător, aducător de fericire sau de suferințe, singur își determină viața, răsplătirea sau pedepsirea propriei sale persoane". Acesta este adevărul nu numai în privința vieții de pe pământ, dar și în privința vieții sufletului în planul astral, deoarece fiecare suflet dezîncarnat duce cu sine propriul său rai sau iad, create de sine însuși, corespunzător credinței sale, având parte astfel de fericire sau necazuri, în funcție de meritele sale. Judecătorul care îl condamnă la pedeapsă sau la recompensă nu este însă o Autoritate din afară, ci o Autoritate Lăuntrică - adică propria sa Conștiință. În planul astral, conștiința sufletului se afirmă foarte tare, iar vocea tăcută care a fost poate înăbușită

în timpul vieții pământești, răsună acum ca o goarnă, iar sufletul o aude și i se supune.

Conștiința omului, având posibilitate de a se manifesta limpede, vădit, este cel mai riguros judecător dintre toți câți există. Lăsând la o parte orice autoînșelăciune și fățărnicie, conștiență sau inconștiență, ea obligă sufletul să apară gol-golut în fața propriei sale priviri spirituale. Iar sufletul, exprimându-se ca propriile conștiință, se condamnă pe sine însuși, în conformitate cu noțiunile personale despre bine și rău și își recunoaște soarta ca fiind dată conform meritelor. Omul se poate ascunde de judecata altor oameni, dar îi este cu neputință să evite judecata propriei sale conștiințe și se conduce pe sine însuși la recompensă sau la pedeapsă. Astfel este justiția poetică a Naturii, care întrece cu mult toate concepteleă cugetărilor religioase ale muritorului.

Observați imparțialitatea desăvârșită și dreptatea manifestată în toate. Omul este judecat conform calității/or superioare atinse de propriul său suflet care, desigur, oglindește realizările din mediul și timpul său. Ceea ce este mai bun în el, superioritatea sa, constă în a judeca și examina tot ce este mai prejos de aceste realizări. În consecință, ceea ce rațiunea superioară recunoaște a fi dreptate desăvârșită servește drept balanță sufletului pentru sine însuși. Cei mai eminenți învățați sunt aproape de aceeași părere că fiecare criteriu arbitrar de pedeapsă care a fost elaborat de codul legii omenești nu corespunde nici pe departe adevăratei dreptăți, deoarece este posibil ca mediul în care a trăit infractorul și educația primită să fie de așa natură, încât săvârșirea crimei să devină pentru el aproape un lucru firesc; în timp ce aceeași crimă, săvârșită de un altul, poate fi în directă contradicție cu conștiința sa și o violare conștientă a legii morale. E puțin probabil că cineva să considere drept crimă faptul că vulpea fură un pui sau pisica linge pe ascuns paharul cu lapte de pe masă. Există mulți oameni, ale căror noțiuni despre dreptul moral sau prohibițiile nu întrec cu mult noțiunile animalelor mai sus amintite. De aceea, chiar legea omenească tinde, cel puțin teoretic, să nu pedepsească, ci să opreacă de la rău prin exemple și îndrumări.

În legătură cu ideea exprimată în paragraful anterior, trebuie să reținem că justiția desăvârșită nu recunoaște pedeapsa ca atare. După cum am mai spus, cel puțin teoretic, chiar și legea omenească se străduiește să nu pedepsească delicventul, ci caută doar să atingă următoarele scopuri: 1) să prevină pe alții în a săvârși infracțiuni; 2) să-l rețină pe delicvent de la săvârșirea altor infracțiuni, închizându-l sau supunându-l altor pedepse care să-l izoleze; 3) să-l corijeze pe delicvent, arătându-i avantajul faptelor sale bune și dezavantajul celor rele. Dacă acestea sunt năzuințele legii mărginite a oamenilor, atunci la ce ne putem aștepta în cazul dat de la legea nemărginită a universului? Nici mai mult, nici mai puțin, desigur, decât la

pedeapsa care promovează și însuflețește dezvoltarea însușirilor "bune" și înăbușă instinctele "rele". Și tocmai acest lucru îl întâlnește ocultistul evoluat în planul astral.

În legătură cu aceasta, trebuie să reținem că pedepsele care alimentează cel mai bine sufletul cu idealuri josnice, n-ar avea nici o însemnătate pentru sufletul mai dezvoltat și invers. Pe scurt, în fiecare caz în parte, felul pedepsei adecvate se oglindește limpede prin felul idealului despre rai sau iad pe care și l-a făurit omul în timpul vieții sale pământești, acest ideal fiind menținut în suflet și la trecerea sa din trup în planul astral. Rațiunea unora este pe deplin satisfăcută de idealul care oferă un loc cenușiu pentru cei păcătoși și o prea frumoasă locuință în ceruri, cu străzi de aur, coloane și melodii de harpe pentru cei binecuvântați. Alții, mult mai evoluați, care au renunțat la ideile anterioare de pre cer ca spațiu și despre iadul plin de chinuri, considerâ că fericirea supremă posibilă ar consta în stările sau în condițiile în care idealurile lor, scopurile lor superioare s-ar realiza, visurile lor s-ar transforma în realitate, iar drept pedeapsă supremă ei consideră acea stare în care ar putea să urmăreasca singuri consecintele logice ale răului pe care l-au pricinuit. Și ambele categorii de suflete menționate își găsesc în planul astral raiurile și iadurile, așa cum și le-au imaginat, deoarece și-au creat raiul și iadul din propriile conștiințe lăuntrice. Astfel de noțiuni mintale nu par ireale pentru cei care și le-au creat, iar bucuria sau suferința nu-și pierde realitatea din cauza trupului.

În plan astral, "păcătosul" care crede în iadul cu pucioasă și flăcări care-l așteaptă pentru "crimele nerușinate comise în timpul vieții" pământești, nu va fi dezamăgit. Credințele îi asigură mediul necesar, iar conștiința îl condamnă la pedeapsa în care crede. Chiar dacă rațiunea lui se străduiește să se dezbare de aceste credințe, rămân totuși amintirile subconștiente ale copilăriei, povetele și tradițiile neamului său iar el se va găsi în aceleași condiții. Lui îi revine să suporte (desigur numai în închipuire) chinurile și suferințele tradiționale, până când va capăta îndrumările prețioase, ale căror triste amintiri îl vor asedia în următoarea încarnare. Acesta este, desigur, un caz extrem. Sunt multe alte categorii și nivele de "iaduri" pe care le îndură sufletele în planul astral, în funcție de nuanța credinței religioase. Fiecare își primește pedeapsa care i se potrivește cel mai bine pentru a deveia înțelemnul și influența negativă a acesteia asupra vieții viitoare.

Același lucru se petrece și cu idealurile despre "rai". Sufletul se poate bucura de tot binele celor binecuvântați, conform propriilor idealuri pentru fruitele și actunile bune, înscrise în folosul său în infailibilele cărți ale memoriei sale. Nici un suflet nu este în întregime "rău" sau în întregime "bun", iar de aici reiese că fiecare suflet este predispus la recompensă și pedeapsă în funcție de meritele sale, determinate de conștiința trezită. Sau,

altfel spus, conștiința trage "concluzia de mijloc" pentru suflet, concluzie care se potrivește întocmai cu credințele care predomină în sufletul respectiv.

Aceia, care în timpul vieții pământești au ajuns voit la convingerea că pentru suflet nu există o viață viitoare, sunt pasibili de trăiri mai deosebite. Ei se întâlnesc în planul respectiv cu oameni din aceeași categorie, închipuindu-și că au emigrat pe o altă planetă și că se află încă în trup. Ei trebuie să participe acolo la marea dramă a **karmei**, suferind pentru durerile cauzate altora și delectându-se cu binele pe care l-au făcut altora. Ei nu sunt pedepsiți pentru necredință - ar fi extrem de nedrept - însă ei își învață lecția despre bine și rău în spiritul propriilor lor crez. Trăirile acestea sunt tot de natură spirituală și provin numai de la exprimarea în astral a amintirilor din viața pământească, ce sunt stârnite de conștiința trezită care dă cu răzbunare "ochi pentru ochi și dinte pentru dinte".

Credința sau lipsa de credință în viața de apoi nu schimbă legea universală despre răsplată și "purificare" astrală. Legile **karmei** nu pot fi nimicite prin refuzul de a crede în viața de apoi sau prin refuzul de a admite deosebirea dintre bine și rău. În fiecare ființa se ascunde, oricât de adânc ar fi tăinuită, conștiința intuitivă a faptului că sufletul rămâne în viață și că fiecare suflet posedă o conștiință profundă despre un oarecare cod de legi morale, iar aceste opinii subconștiente și această credință se manifestă în planul astral.

Sufletele evoluate care ne-au lăsat cele mai bune și superioare rapoarte despre viața sufletului "de dincolo" conțin puncte comune în comunicările lor referitoare la fericirea supremă și la suferința cea mai profundă a admiterii fără trup evoluat și cult, care provin fie din cauza înțelegerii faptelor și gândurilor bune din viața pământească, fie din pricina unei înțelegeri similare a rezultatelor faptelor și gândurilor negative din timpul vieții de pe pământ. Când privirea sufletului se însenînează într-atât încât poate să se orienteze în hățișul încurcat al cauzei și efectului și poate urmări fiecare fir separat care intră în acest hățiș, atunci se obține în suflet raiul sau iadul, având o dimensiune atât de înaltă, încât nici Dante n-a visat-o.

Nu există bucurie mai mare a sufletului reîncarnat, care s-ar putea compara cu cea simțită în momentul când acesta pricepe consecințele logice ale faptelor bune; după cum nu poate fi durere care să poată fi comparată cu cea simțită în clipa când pricepe rezultatul faptei negative, la care se mai adaugă și gândul amar că "totul putea să fie altfel".

În cele din urmă, chiar și acestea dispar din suflet. De fapt, aceste aceste înțelegeri care îi par o veșnicie sufletului, durează uneori numai un minut în planul astral nu există fericire veșnica sau suferința veșnica. Toate acestea trec, iar sufletul apare în viața pământească pentru a intra din nou în Școala Vieții, în Grădinița de copii a lui Dumnezeu, pentru a învăța și reînvăța acolo

lecțiile sale. Și țineți minte întotdeauna că și raiul și iadul fiecărui suflet sălășluiește chiar în acest suflet. Fiecare sufleț își creează propriul său rai sau iad, deoarece nici primul, nici al doilea nu au o existență reală. Raiul și iadul fiecărui suflet sunt consecințele karmei lui și o creație pur spirituală a sa. Din această cauză însă, fenomenul nu este mai puțin real pentru suflet: în viața lui pământească nu există nimic mai real. Și mai rețineți că raiul și iadul din planul astral nu-i sunt date sufletului ca mită sau pedeapsă, ci doar ca mijloc firesc de dezvoltare și de desfășurare a calităților mai înalte și ca zăgăzuire a celor josnice, cu scopul înaintării sufletului pe Cărare.

Așadar, noi vedem încă odată cele citate la începutul capitolului acesta: "Fiecare om este propriul său judecător, educător de fericire sau de suferință, singur Își determină răsplătirea sau pedepsirea propriei sale persoane în planul astral".

Viața din planul astral nu constă însă în întregime din rai și infern. Acolo se trăiesc bucurii care nu au nimic comun cu faptele bune sau rele din viața pământească, dar care decurg din nevoia de a-și exprima propriile calități creatoare și de a-și exersa mai puternic rațiunea - bucuriile exprimării și ale cunoașterii, mai presus de care muntorul nu poate simți nimic. În capitolul următor vom dezbate aceste faze din planul astral.

AUTOMANIFESTAREA ASTRALĂ

Una dintre cele mai triste particularități ale vieții pământești este neputința de exprimare deplină a impulsului creator, a îndemnului artistic, a năzuințelor geniului din lăuntrul nostru spre dezvoltare. Trecând de un anumit punct al scării vieții, sufletul în dezvoltare simte în lăuntrul său un permanent îndemn al acestui ceva care tinde să se exprime și să se manifeste prin substanță. Acesta poate să se exprime prin pictură, muzică, literatură, invenție, sau poate fi o dorință fierbinte de a lucra la reforma problemelor ce preocupă lumea, pentru ca ele să corespundă mai bine cerințelor și gustului sufletului. Iar la această manifestare contribuie cu plăcere și capul, și inima, și mâinile.

Dar vai! Foarte puțini sunt capabili să-și releve în timpul vieții lor pământești măcar a zecea parte din visul lor spiritual. Instinctul artistic tinde veșnic către o manifestare desăvârșită dar rară doar firimiturile care cad de pe masă. Sufletul este veșnic însetat de dezvoltare și reușită și totuși, conține numai câteva picături dintr-o fântână cu apă. Dacă viața aceasta ar fi unica, dacă dorințele, năzuințele, floarea și setea sufletului ar depinde numai de posibilitățile vieții pământești, atunci ar fi pe deplin justificate gemetele pesimiștilor și plânsetele celor descurajați. Căci în fond, aceste impulsuri și dorințe pasionale nu sunt altceva decât năzuința sământeî de a ieși fără, formând trunchiul, crengile, floarea și fructul. Dar sământa nu se poate

așteptă la floare și fruct, atâta timp cât se află pe pământ.

Ocultistul evoluat recunoaște pe deplin că tendințele acestea ale sămânței sunt numai o speranță pentru o viitoare floare și un viitor rod. Însuși faptul că există este o dovadă a posibilității - chiar neîndoielnice - de realizare a lor. Prin urmare, ele nu trebuiesc privite ca un motiv de dezamăgire, ci ca o prevestire a viitoarei realizări. S-a spus bine că "în fiecare sămânță sălășluiește încrederea în propria izbândă". Aceste cuvinte le-ar putea părea unora o glumă și ele ar fi într-adevăr așa, dacă posibilitatea realizării s-ar mărgini numai la viața pământească în care ea se manifestă. Sufletul destul de înaintat pe Cărarea Izbânzii și având posibilitatea să privească planurile vieții inferioare de sub el, vede că aceste năzuințe spre automanifestare ale geniului sunt, de fapt, numai niște "necazuri ale sufletului", care trebuie să premeargă unei viitoare nașteri a geniului.

În planul astral, aceste semințe ale geniului prind rădăcini din care crește apoi o tulpină și crengi, care se pregătesc pentru florile și rodul reîncarnărilor viitoare. În unele faze ale Vieții Astrale, într-o stare de concentrare maximă a minții, talentul și geniul omenesc se dezvoltă foarte repede, iar într-o reîncarnare următoare el este deja pregătit pentru manifestarea forțelor încolțite în el în timpul ședерii în astral. Se poate spune că sufletul primește și acumulează în astral energia care-i dă posibilitatea să se manifeste în următoarea viață pământească cu o putere nemaivăzută până atunci.

Ca simplu exemplu poate servi băiatul care, învățând să patineze, constată că progresele obținute de el în timpul zilei sunt prea mici. În aceeași seară, culcându-se, el uită de patinaj, dar apucându-se de antrenament a doua zi, constată că a făcut progrese uimitoare. Majoritatea din noi a trecut prin momente asemănătoare în timpul îndeplinirii îndatoririlor mărunte ale vieții. Noi observăm că în timpul somnului se petrece ceva cu noi.

Taina fenomenului mai sus amintit constă în faptul că în timpul somnului, rațiunea subconștientă sau instinctivă a băiatului se exersează în lucru și aproape că-și atinge scopul, iar în ziua următoare el înfăptuiește ceea ce a învățat peste noapte - dar rațiunea conștientă nu observă acest stadiu. Există adâncuri ale rațiunii care iau asupra lor aceste obligații ale noastre și care, în timp ce dormim iar capacitățile noastre se odihnesc, netezesc dificultățile și se exersează în direcția a ceea ce trebuie îndeplinit a doua zi.

În aceiași mod, capacitățile supraconștiente (nu subconștiente) ale intelectului sufletului se exersează în viața actuală și vom progresa în munca din viitoarea viață pământească, determinată de a dorință insistentă și de chinurile împlinirii care năzuiesc spre materializare. Diferența constă însă în faptul că de această dată sufletul este pe deplin conștient de efortul capacităților sale supraconștiente și simte chiar o nespusă bucurie în realizarea acestei dezvoltări și victorii. Lumea cerească a sufletelor care sunt

pline de dorința de a acționa, de a crea, de a produce, de a efectua cu adevărat o împărăție a fericirii, deoarece sufletul are posibilitatea să-și manifeste acolo ceea ce a fost mai presus de el în timpul vieții pământești și să se exprime într-o măsură care întrece cele mai oculte visuri și dorințe de pe pământ. Această exprimare și manifestare se realizează mai mult dintr-o profundă și sinceră iubire pentru înălțătuire, din bucuria de a munci, din exaltarea izbânzii creatoare decât din speranța într-o răsplată. Numai în planul astral poate să atingă sufletul condițiile zugrăvite de Kipling în versurile sale:

"Și numai Dumnezeu ne va elogia,
Și numai Dumnezeu ne va osândi,
Nimeni nu va munci pentru bani,
Nimeni nu va munci pentru slavă;
Ci fiecare numai din dragoste de muncă.
Și fiecare pe o stea separată
Va contura chipul, așa cum îl vede el,
Al Dumnezeului tuturor chipurilor existente".

Același lucru se referă și la căutătorul de cunoștințe - la omul pentru care exercițiul rațiunii este fericirea supremă. El va găsi deschisă cartea cunoașterii cu multe pagini mai înainte de acelea la care a fost nevoit să se oprească în timpul vieții pământești. Filozoful, învățătorul, metafizicianul, naturalistul sau fizicianul, toți își vor putea manifesta aptitudinile lor în planul astral. Bibliotecile lumii, laboratoarele Universului sunt la dispoziția lor, iar ei sunt acolo oaspeți doriți. Posibilitățile care le sunt oferite în planul astral satisfac toate dorințele lor cele mai ascunse. Iar când soseste timpul reîncarnării lor, ei se întorc în viața pământească cu rațiunea dezvoltată și cu capacitatea de judecare crescută. Tot ce au învățat ei în felul acesta se va manifesta în viața viitoare ca "intuiție".

Ocultiști eminenți știu foarte bine că marii inventatori ca Edison, marii filozofi ca Hegel sau Herbert Spencer, marii învățați ca Darwin sau Huxley, care se pare că au manifestat o cunoaștere intuitivă a obiectelor studiate, în realitate au manifestat în plan material tot ceea ce ei au obținut în astral ca rod al dorințelor și încercărilor din reîncarnările lor anterioare. Majoritatea descoperirilor acestor genii a fost făcută spontan, după cum descriu ei înșiși în memoriile lor. Dar, după legea Naturii, nici o floare sau rod nu poate apărea fără o sămânță care să le precedă - și adevărul este unic atât pentru planul mental, cât și pentru cel fizic. În astrel de cazuri există întotdeauna o "cauză" pentru orice "efect".

Geniului, care luptă, sau celui care simte că ar putea să devină geniu, manifestând ceea ce se ascunde înlăuntrul său, i se va oferi ocazia să le

manifeste în astral și, dacă sămânța va fi bine semănată în solul bogat al sufletului, ea va înflori și va da roade în reîncarnarea viitoare. Poate că această idee vă va apărea mai limpede prin comparațiile următoare:

1. Viața pământească poate fi asemuită cu faza ornizii târâtoare care simte ceva, dar nu se poate exprima și abia înțelege.

2. Viața astrală poate fi asemuită cu viața crisalidei, pe parcursul căreia se formează viitorul fluture frumos, ale cărui aripi împestrițate există deja în stare astrală.

3. Viața din reîncarnarea pământească poate fi asemuită cu faza de fluture, în care idealul, simțit doar în primul stadiu și manifestat mental în al doilea stadiu, se manifestă și actionează pe deplin.

Legea karmei își îndeplinește multe din treburile sale în planul astral, întrucât tot materialul de acolo este plastic și nu se împotrivește, pentru că lipsesc învelișurile sale grosolane. Această lege este exactă și irevocabilă în acțiunile sale; ea conduce întotdeauna sămânța spre fecundare și fiecare sămânță produce roadele care-i sunt proprii numai ei:

"Fie ca numai Învățătorul să ne laude,
Fie ca să ne mustre numai El!
Să nu mai fie munca noastră lacomie,
Ci numai de El, Unicul, inspirată!
Să fie munca însăși bucuria noastră!
Fie ca fiecare să conducă Substanța,
Așa cum el o știe și o vede,
Dar numai pentru El - pentru Acela,
Care este Spiritul tuturor lucrurilor luate la un loc
Ale miilor de zâmbete ale Lui.
O, Karma, totul este bogăția sufletului -
Creațiile ei - gândurile, visele din somn,
Și acel "EU", căruia sute de kalpe i-au servit drept scut,
Ca și tesătura Fără-de-vremii pe fusul Lucrurilor!
O, Fără-de-nceput, Fără-de-sfârșit, - Tot
Ce-ascunde-n sine Viața tuturor vieților, Adevărul tuturor adevărurilor!
Ce este Karma? Doar năzuință către Dumnezeu!
Fermitatea temeliei sale, însă, nimic n-o va zdrobi!
Vei culege tu, ce-ai semănat. Pe câmpul secerei,
Secară s-a semănat și ai văzut: secară a crescut,
Deși numai tăcerea și întunericul de-acestea au știut,
Contribuția omului - aceiași întuneric.
El coboară să secere ce-a semănat cândva,
Semănând sămânța în viețile anterioare, el va vedea
Rodul ei; și dacă roadele-s veninoase,
Atunci și solul înveninat va geme de durere.
Dacă el va smulge însă grăuntele cu grijă,

Ca-n viitor solul să dea rod bun,
Ca ceea ce creste numai în locuri din vreme îngrijite,
Atunci multa bucurie și fericire El va secera!"

ACTIVITATEA DIN PLANUL ASTRAL

Cu privire la problema activității sufletului în împărăția cerurilor - în planul astral - este interesant și instructiv de citit următoarea descriere pe această temă a renumitului scriitor A.P.Sinnet:

"Oamenii care-și dau seama că modul de viață de pe pământ face imposibilă fericirea în ceruri, potrivit cu sa se îndoiască de existența adevăratei fericiri în condițiile de izolare și monotonie descrise mai sus. O atare obiectiune poate fi născută numai în închipuire, iar închipuirea nu este în stare să se depășească de mediul actual. Să începem cu uniformitatea sau monotonia. Nimeni nu va începe să se plângă de uniformitate în clipa, minutul, sau în acea jumătate de oră care este cea mai fericită din viața sa. În orice caz, fiecare om a avut cel puțin câteva minute de atare fericire, pe care el le poate aduce ca exemplu în elucidarea problemei de mai sus. Să luăm cel puțin unul din aceste minute, prea concis pentru a putea fi considerat uniform, și închipuiți-vă că impresiile sale sunt prelungite la infinit, fără ca vreun eveniment din afară să marcheze mersul timpului. Într-o astfel de situație nu există loc pentru noțiunea de oboseală. Simțul pur, invariabil, de o extraordinară fericire continuă, nu este infinit, deoarece cauzele care l-au provocat nu sunt nici ele infinite, ci numai perioade îndelungate de timp, până când impulsul produs va fi epuizat".

O înaltă autoritate în această temă (citată de Sinnet) se exprimă astfel: "Calitățile morale și spirituale trebuie să-și găsească terenul necesar pentru propagare. Devakhan (planul astral înalt) reprezintă în sine un atare spațiu. De aceea, în Devakhan își aduc roadele toate marile planuri de transformări morale, toate explorările științifice abstracte ale începuturilor naturii - toate năzuințele divine, spirituale, care umplu cea mai luminoasă parte a vieții: întregul abstract se ocupă în această lume lăuntrică tot de propria sa pregătire, desfătându-se cu efectele măreților cauze binefăcătoare de ordin spiritual, semănate în timpul vieții pământești. Abstractul trăiește aici o viață pur spirituală, conștientă - un vis de o factură realistă - până când Karma este împlinită în această privință...

Ființa trece apoi în următoarea fază a existenței, sau chiar în lumea aceasta, ori în alta, în funcție de nivelul ei de dezvoltare. De aceea, în Devakhan, activitatea se schimbă necontenit. Întrucât acel vis al vieții este numai rodul, perioada secerișului semințelor psihice, aruncate din pomul existenței fizice în momentele visurilor și pasiunilor noastre; licăriri efemere,

imaginare, de fericire și beatitudine, înăbușite de terenul social nefavorabil, înflorind în zorii trandafirii ai Devakhanului și pârguindu-se sub bolta cerului său veșnic fertil. Dacă omul ar avea numai o singură clipă de trăire ideală, chiar și atunci această "clipă unică" n-ar putea fi, după cum se afirmă în mod greșit, de o durată infinită. Acest ton unic, cântat de lira vieții, ar fi format tonica stării subiective a omului și s-ar fi prelucrat în nenumărate tonuri și semitonuri armonioase ale fantasmagoriei psihice. Acolo, în Devakhan, se realizează în toată plenitudinea lor toate dorințele, năzuințele și visele nerealizate, iar visurile obiective se transformă în realitatea existenței subiective. Și acolo, mai sus de Maya, inițiatul care a înțeles marea taină a penetrării în adâncurile Arcanului Existenței, vede chipurile lor visătoare și dezamăgite".

Același învățător continuă: "A contrazice cele de mai sus, pornind de la premiza că noi suntem astfel "înșelați de natură" și numind acesta "sentimentul înșelator de plăcere și de desfătare, care nu are în spatele său nici o bază reală", oamenii ar dovedi astfel numai totala lor incapacitate de a prinde condițiile vieții și existențeî în afara existenței materiale. Cum să observăm în Devakhan, adică în afara condițiilor vieții pământești, aceeași deosebire între ceea ce noi, în lumea noastră actuală, numim realitate și ficțiune ori imitare artificială a realității. Aceeași regulă nu poate fi aplicată la două noțiuni diferite... Sufletul fără trup este imaterial și nu este legat de un singur loc, înconjurat de un orizont limitat de noțiuni... De aceea, fiind înlăuntrul sau în afara trupului său putregăios, el este întotdeauna distinct și liber de orice limitare a acestuia și, dacă noi denumim trăirile sale devakhanice "o boală a naturii", atunci aceasta nu ne dă dreptul să denumim "realitate" unele din acele sentimente pur abstracte care sunt inerente sufletului nostru superior, reflectate și înșusite de el - cum sunt, de exemplu, înțelegerea în mod ideal a frumosului, profunda iubire de oameni, dragostea etc. - precum și oricare alt sentiment pur spiritual ce umple ființa noastră lăuntrică pe perioada vieții pământești fie cu o nemărginită durere, fie cu o imensă bucurie".

Fără îndoială că sufletul care tinde în sus va găsi mai multă fericire în împărăția cerurilor pe care și-a imaginat-o, care îi rezolvă problemele vieții, care îi dă desăvârșitele posibilitate de a-și dezvolta impulsurile creatoare, cu scopul ca într-o viață nouă și mai împlinită, ele să poată înflori și să aducă roade, iar toate năzuințele tainice, toate idealurile să se poată realiza, spre deosebire de sufletul care-și închipuie raiul ca un loc unde încetează orice dezvoltare și încercare creativă, unde totul se sfârșește, unde nimic nu se înfăptuiește și nu se creează, unde nu există nici o ocupație și rămâne doar să stăm cu brațele încrucișate și să ne desfătăm cu binele trândăviei veșnice.

Instinctul creator izvorăște din esența Naturii, din pulsația sângelui vital, întrucât Natura lucrează veșnic, creează transformându-se, desăvârșind recontenit și pe veci, tot mai departe, fără încetare, ridicându-se de la o realizare înaltă la una și mai înaltă în decursul scurgerii veacurilor.

"Într-adevăr - doar aceasta este viață (iar:
O altfel de viață e doar moarte vie, tara,
În care sălășluiesc numai fantome,
O adiere de vânt, un sunet, un oftat, o voce,
clinchetul clopotelului cămilei)".

Și totuși oamenii sunt într-atât de pătrunși de materialismul vieții pământești, încât adesaori vorbesc despre raiul planului astral superior ca despre o nălucă sau un vis. Pentru el nu există nimic "real" dacă acesta nu există în plan material.

Bietii muritori, nu-și dau seama că în cele din urmă nimic nu poate fi mai ireal, mai asemănător visului, mai trecător, mai iluzoriu, decât această lume a substanței materiale. Ei nu recunosc absența totală a statorniciei - că rațiunea înșăși nu capătează îndeajuns de repede licăririle vieții materiale decarece, înainte ca rațiunea să reușească să perceapă faptul material, aceasta s-a și transformat în altceva.

Lumea rațiunii - și mai ales lumea spirituală - este cu mult mai reală decât lumea materială. Din punct de vedere spiritual nu există nimic mai real ca Spiritul; iar substanța este considerată drept cea mai efemeră și ireală din toate formele iluzorii. Din același punct de vedere, cu cât urci mai sus în planul material, cu atât mai real, mai esențial devine fenomenul trăit. Din aceasta reiese că trăirile sufletului în planurile astrale mai înalte nu numai că sunt reale prin natura lor, dar sunt mult mai reale în comparație cu trăirile vieții din planul material.

După cum bine s-au exprimat scriitorii mai sus citați, în planul astral natura nu este indusă în eroare, ci se manifestă în acest plan mai evident decât în planul material. Pentru cei neinițiați este greu să înțeleagă aceasta, dar sufletele evoluate se conving din ce în ce mai mult, în fiecare oră a trăirilor lor, de adevărul acestei maxime.

Este o eroare a crede că trăirile sufletului în împărăția cerurilor sunt de o importanță mai mică decât "jocul de-a realitatea" după cum se exprimă unii critici materialiști. Să ne îndreptăm atenția spre trăirile pământești, pentru a vedea că și cel mai bun lucru pământesc se efectuează deseori în acele ore, când nu se creează nimic material. În viața de toate zilele a celor mai sârguincioși și activi lucrători de pe pământ există un interval de timp care poate fi numit "perioada ideală", adica acel timp când rațiunea creează ceea ce ulterior se manifestă în formă materială. Nici o clădire, nici

un pod sau vreun altmare edificiu sau creație omenească n-au fost construite fără să fie create în prealabil de rațiunea unuia sau a câtorva oameni laolaltă. Ea a existat mai înîi în aptitudinile creatoare ale rațiunii - clădirea materială este doar o reproducere a creației spirituale. Reținând aceasta, care creație o vom socoti mai **reală**: cea spirituală sau cea materială?

În activitatea lui în înaltul plan astral, sufletul efectuează un lucru asemănător lucrului rațiunii inventatorului, artistului, arhitectului, atunci când creează și definește ceea ce va căpăta apoi o formă materială. Această poate fi denumită perioada sau starea de formare a modelului sau a formei care va sluji apoi manifestării în plan material. Numai ignoranții pot considera această fază a existenței "doar un vis". Într-adevăr, materialismul duce la orbirea ochilor omenești, astfel încât el vede realul - ireal și irealul - real.

Cu cât sufletul atinge un grad superior de existență, cu atât mai esențiale sunt trăirile sale - cu cât se apropie mai mult de material în coborâșul său, cu atât mai puțin esențiale devin trăirile sale. Ah, Maya, Maya, tu, mama rătăcirilor, iluziilor, oare când ne vom învăța să ne înălțăm peste farmecele tale încântătoare! Cei care se joacă cu lutul sunt împroșcați cu el și nu mai văd nimic superior și mai bun decât substanța lui lipicioasă.

COMUNICAREA DIN ASTRAL

Oamenii care se interesează de "viața de dincolo" se întrebă mereu: "Acolo vom ști oare unul de celălalt?"

Această întrebare s-a înrădăcinat în miezul iubirii și al afecțiunii. Cerul, datatorul fiecărei bucurii scumpe și fiecărei mulțumiri, n-ar fi cer pentru majoritatea oamenilor dacă el n-ar face și legătura cu cei pe care noi i-am iubit pe pământ. În mod distinctiv, sufletul are nevoie nu numai de societatea acelora care sunt legați prin iubirea de barbat și femeie, dar și a tuturor rudelor cum ar fi părinți, surori, frați, prieteni. Fără această încredere în continuarea comunicării și a unirii, majorității oamenilor cerul li s-ar părea o reședință prea posomorâtă și aspră.

Noi suntem bucuroși că învățătorii-yogi s-au exprimat foarte limpede și amănunțit pe această temă și că ucenicii vor vedea că dorința tainică și nădejdea lor profundă se justifică pe deplin în timpul vieții lor din planul astral. Noi nu numai că "ne recunoaștem acolo unul pe celălalt", dar suntem în mod firesc legați cu firele astralice ale atracției de cei pe care îi iubim, precum și de aceia față de care avem o simplă simpatie, chiar dacă nu i-am cunoscut în viața pământească. Totodată, în planul astral există posibilitatea unei mult mai strânse apropieri între sufletele înrudite decât simțim de obicei pe pământ. Aruncând învelișurile corpului fizic, sufletul devine apt pentru

comunicări mult mai intime cu sufletele înrudite decât a fost vreodată în stare să simtă în planul material. După ce flacăra astrală arde gunoiul tuturor impulsurilor josnice, sufletul are posibilitatea să acționeze pe planuri de unire mult mai înalte. În planul astral, sufletul poate fi în strânsă legătură și prietenie apropiată cu alt suflet, iar toate visurile și dorințele vieții pământești care păreau irealizabile în acel plan, devin fenomene obișnuite ale noii vieți sufletești. Ținta către care a năzuit zadarnic sufletul pe pământ, este acum atinsă în întregime. Pentru a înțelege semnificația exactă a acestui lucru, trebuie să ne imaginăm numai idealurile superioare pe care le-a nutrit sufletul în timpul vieții pământești în privința relațiilor dintre oameni. Deși idealurile se realizează rar în timpul vieții pământești, totuși ele dăinuie mereu în suflet, alcătuind una din tragediile vieții pământești, întrucât aceste idealuri par întotdeauna "prea frumoase pentru a fi adevărate". Iubirea curată dintre un bărbat și o femeie ascunde întotdeauna acel ideal al iubirii și pasiunii, și totuși cât de rar rămâne acesta nemânjit de noroi. Relațiile dintre părinți și copii, dintre frați și surori, dintre prieteni, rareori corespund cu idealul care sălășluiește vesnic în inimile oamenilor. Idealul acesta este atât de fidel, iar prezența sa este atât de constantă, încât sentimentele noastre cele mai ascunse sunt lezate când văd legăturile de pe pământ care corespund măcar partial acestui ideal. În povestiri, în poezii, în cântece, în drame, observăm că evocarea realizării acestui ideal provoacă în noi sentimente de emoție și simpatie, care ne ridică pe culmi de gândire și viețuire mult mai înalte. Cât de mare trebuie să fie atunci bucuria, multumirea sufletească, fericirea din planul existenței, unde toate aceste manifestări devin singura stare firească și unde idealul se poate exprima în adevărata sa formă.

Da, într-adevăr, "ne recunoaștem unul pe celălalt". Nu numai pe "aceia" la care ne gândim, ci și pe "ceilalți" cu care suntem în armonie sufletească. Oamenii, legați cu lanțurile pământești ale iubirii, înrudirii sau prieteniei - numai dacă există cu adevărat un oarecare atașament între ei - au deplina posibilitate de a-și manifesta reciproc afecțiunea și iubirea în înaltul plan astral. Cea mai bogată imaginație a omului, referitoare la posibilitatea unei atari comunicări este doar o umbră palidă față de trăirile adevărate. Orice încercare de închipuire a acestor manifestări și relații este zadarnică, întrucât nu există cuvinte corespunzătoare pentru a putea reda adevărul. Ca răspuns la această întrebare, noi vom spune: fie ca fiecare suflet care-și pune această întrebare, să-și îndrepte privirea sa spirituală înlăuntrul său și acolo va găsi imaginea fericirii supreme desenată în închipuirea sa, fericire posibilă într-o astfel de stare și conditii și apoi să judece dacă această imagine, mărită chiar de o mie de ori, ar putea atinge imaginea exactă a adevărului.

Doar în armonia muzicii sau în dimensiunile ritmice ale celei mai bune poezii ori în rândurile vreunei creații artistice măreț, poate prinde sufletul întrupat licărirea adevăratei iubiri din planul astral. Toate acestea trezesc uneori în suflet o vagă intuiție a ceea ce simte cu adevărat sufletul în planurile astrale superioare. Astfel se explică în parte de ce muzica, pictura și poezia ne înalță uneori deasupra mediului substanțial în care trăim. În momentul licăririlor conștiinței universale care se produc în sufletele luminate, se percepe realitatea vie a raporturilor dintre suflete de pe planurile mai înalte. Poetul occidental a zugrăvit bine dificultatea de a exprima prin cuvinte obișnuite perceperea justă a acestui adevăr, prin versuri inegale, încifrate:

"Ca-ntr-un lesin, o clipă,
Un alt soare, necunoscut, mă orbește
Și toți astrii pe care îi cunosc și alții mai luminoși, necunoscuți,
O clipă a împărăției cerești ce va să vină.
Nu se poate să fiu treaz, fiindcă nimic nu pare din trecut,
Dar poate m-am trezit pentru-ntâia oară și tot trecutul a fost doar un vis.
Stările mele de a exprima Supremul sunt zadarnice;
Limba e inertă,
Respirația nu se supune organelor,
Eu devin mut".

Whitman

"Cuvintele omului despre viața de dincolo sună fără înțeles pentru cei care nu trăiesc cu aceleași gânduri. Eu nu mă hotărâsc să vorbesc. Cuvintele mele nu reproduc sensul lor măreț: ele par scurte, sterpe și reci. Numai acea viață poate însufleți după dorință, iar graiul acela va fi tot atât de liric, dulce și atotștiutor ca și vântul dezlănțuit. Și totuși, eu năzuiesc cu măcar prin cuvinte lumești, din nepăsința de a mă exprima prin cele divine, să indic cerul acestei dumnezeiri și să redau gândurile adunate de mine despre simplitatea și energia înălțătoare a Legii Supreme".

Emerson

Dificultatea de a exprima locuitorului pământean natura și proprietățile comunicării din planurile mai înalte ale astralului, constă în perseverența minții de a gândi despre "loc", pe când în astral nu există loc, ci doar condiții și stări, după cum am mai explicat. A trăi "în acel loc anume" cu ființe îndrăgite, înseamnă a exista în plan astral în aceeași stare, în aceleași condiții și a-i aduce astfel mai aproape decât apropierea pe care ne-o oferă spațiul. Această proporționalitate a stării astrale duce la o mai mare apropiere decât aceea pe care poate să și-o imagineze în genere locuitorul

pământean. Doar un suflet proeminent abia dacă poate să pătrundă această taină a vieții astrale. O slabă reprezentare a ei se poate obține de la "unirea sufletească" trăită uneori de cei îndrăgostiți, când se pare că limitele trupești au fost depășite și ambele suflete s-au contopit într-unul singur. Aceasta înțelege cu mult apropierea în spațiu sau timp și totuși, chiar aceasta arată doar o slabă caracteristică a stării ideale a vieții astrale.

Unii se pot întreba în ce chip sufletele care sălășluiesc în planuri astrale diferite pot fi totuși în stări sau în condiții identice și să se delecteze prin această relație? Răspunsul e foarte simplu pentru cei care și-au însușit adevărurile ocultе superioare. Ele spun: sufletul care se află în planul superior simte atractia sufletului din planul inferior și, ca răspuns, se creează o legătură psihică (ceva în genul telepatiei de ordin superior) între ambele suflete, obținându-se astfel posibilitatea celei mai apropiate legături și înrudiri spirituale, întrecând cu mult legăturile a două suflete întrupate. În afară de aceasta, după cum am explicat în capitolul precedent, sufletul dintr-un plan superior poate cu adevărat să viziteze cu întreaga sa ființă sufletească un alt suflet dintr-un plan inferior. În felul acesta, dar nu numai, se manifestă comunicarea sufletelor dezîncarnate din planul astral. În astral nu există îngrădirate pentru sufletele care năzuiesc spre comunicare. Nu există nimic înalt și nobil pe pământ, care n-ar avea o amplificare corespunzătoare în plan astral, fiindcă numai gunoiul este aruncat.

Atât în planul astral, cât și în cel material, acționează o lege firească, punând în ordine și controlând tot acel plan. Sufletul destrupat nu se desparte de natură: părăsind viața pământească, el se înalță în planul unde Natura este mai îmbelșugată, mai bogată și mai blândă din toate punctele de vedere, decât cele mai înalte visuri pământești pe care și le poate făuri cineva. După ce gunoiul materialismului a fost ars de către vibrațiile astrale, sufletul înfloreste și aduce roadele spirituale în noua viață. Este un cuvânt care exprimă mai bine decât toate celelalte sensul și scopul spiritual al planurilor superioare precum și al fenomenelor lor - cuvântul acesta este Iubire ! Și acestă iubire este "Iubirea desăvârșită, Iubirea care a aruncat toată teama" - culoarea ei este Bucuria, iar rodul ei este Pacea!

COMUNICĂRILE SPIRITELOR

Pentru un ocultist evoluat nu există apropape nimic mai rău decât confundarea noțiunilor: semiadevărurile combinate cu minciuna pură, învrăjitura mincinoasă, concluziile false, dintre care unele în legătură cu noțiunea occidentală despre "comunicările spirituale". Și totuși, această confuzie deși este regretabilă, a servit la atragerea atenției gânditorilor, ducându-i la cercetările ulterioare ale acestor probleme. Chiar și experiențele

șarlatanești care au produs atâtea scandaluri în istoria spiritismului din lumea occidentală, indignând toți oamenii serioși, au servit la promovarea adevărului efectiv despre multiplele fenomene ale spiritismului.

Înlăturând în întregime fenomenele șarlatanești și semișarlatanești, ascunse sub denumirea de "comunicări ale spiritelor", problema despre comunicările făcute oamenilor de către sufletele dezîncarnate se poate împărți în două clase generale, respectiv, în cea inferioară și cea superioară. Clasa inferioară constă din: 1) cazurile când sufletele de categorie inferioară - așa-numitele spirite legate de pământ - se manifestă în prezența oamenilor; 2) cazurile de însufletire a "învelișurilor astrale". Clasa superioară a fenomenelor a așa-numitelor "comunicări spiritiste" constă în cazurile când sufletele din planurile astrale superioare își manifestă prezența lor față de pământeni.

În realitate planuri astrale, sufletul slăbănogește în condiții ideale, interesându-l treburile lumești lăsate în urmă. Sufletul, desigur, păstrează legătura de simpatie cu cei care îi sunt dragi, cu cei rămași în urmă în plan material, de care este legat prin iubire sau prietenie. O astfel de legătură de simpatie este însă exclusiv de natură psihică sau spirituală și nu are nimic comun cu apropierea ca distanță sau cu apropierea fizică. Legătura dintre sufletul fără trup și cel aflat încă în trup putem să ne-o închipuim sub forma unor fibre spirituale, în genul formei superioare a **comunicărilor telepatice**. Când sufletul dezîncarnat se gândește la ființa pământeană iubită, aceasta din urmă simte adesea apropierea fizică a sufletului fără trup; faptul se întâmplă numai în comunicările spirituale, mai sus amintite. Tot astfel, sufletul destrupat simte ceva în genul "chemării", un fel de mesaj din partea ființei pământene, deci acesta se gândește cu intensitate la el.

Atâta timp cât chestiunea privește continuitatea sentimentului de iubire și afecțiune între sufletele despărțite, din aceasta reiese numai bine, deoarece sufletul încarnat se consolează și se întărește prin conștiința legăturii și apropierii sufletului dezîncarnat din planul astral, iar acesta din urmă simte plăcere și bucurie asemănătoare celor pământești din apropierea fizică a ființei iubite. Aceasta afinitate este deosebit de sfântă și cu ea se delectează o mulțime de oameni încă în trup, deși ei n-o mărturisesc altor persoane care n-ar înțelege. Oamenii care au avut trăiri asemănătoare, vor înțelege sensul acestor cuvinte, când le vor citi. Alții care nu au avut asemenea trăiri, nu pot pricepe aceasta numai în legătură cu sentimentul superior al apropierii spirituale trăit cândva de ei. Aceasta este, într-adevăr, contopirea a două suflete care, în unele privințe, se mărginește îndeaproape cu unirea desăvârșită a sufletelor din planul astral, dar simțind întotdeauna că lipsește ceva, prin însăși natura sa. Noi vrem să fim bine înțeleși că nu putem decât să lăudăm o asemenea "comunicare a spiritelor" între două ființe legate cu

lanțurile iubirii și ale prieteniei, una fiind încă în trup, iar cealaltă în afara corpului. Dar, ceea ce vom dezaproba în continuare, este cu totul altceva.

Aproape toți ocultiști eminenți condamnă aspru experientele de evocare a spiritelor dezîncarnate numai de dragul distracției, al curiozității sau ca să-și facă o idee generală. Ei consideră drept regretabile astfel de acțiuni: mai întâi, pentru că rezultatul lor, conform explicațiilor oculte juste și multumitoare, este mereu nesatisfăcător; în al doilea rând, asemenea evocări dăunează sufletului dezîncarnat, distrăgându-i atenția spirituală de la cele aflate pe planurile superioare și atrăgându-l înapoi în planul material, tulburându-i și oprindu-i prin aceasta dezvoltarea. Acest fenomen se poate compara cu îndreptarea rațiunii copilului aflat în dezvoltare spre ceea ce a fost cu el până la nașterea lui, dacă așa ceva ar fi posibil. Iar pentru sufletul care n-a înțeles natura și particularitățile vieții astrale, [iar acest lucru îl înțeleg numai cele mai evoluate suflete], amestecarea obiectelor și fenomenelor planului material cu cel astral este foarte complexă și încălcită și îl tulburâ foarte tare. Trebuie să dăm sufletului posibilitatea unei dezvoltări firești în noul său plan și să nu-l chemăm înapoi pentru satisfacerea curiozității noastre sau pur și simplu spre amuzamentul nostru. Altminteri se va obține același rezultat ca și scoaterea zilnică a unei plante din pământ pentru a vedea dacă au crescut și dacă se dezvoltă bine rădăcinile ei.

Un alt gen de evocare a sufletului dezîncarnat - pentru consolarea și comunicarea cu prietenii și rudele iubite - este epreuve tot atât de nedorit. Sufletul destrupat, atras de firele simpatiei, se întoarce asemeni amului care umblă în somn, pentru că numai astfel poate fi definită starea lui. Acest procedeu este tot atât de nedorit pentru pământeni, ca și pentru sufletele din astral. Sufletul, venind din astral într-o stare de semiveghe, dă putine satisfacții evocatorilor lui și, în afară de aceasta, el însuși este tulburat și neliniștit. Oamenii care iau parte la evocarea sufletelor dezîncarnate (respectiv, la un fenomen autentic!) își aduc aminte cu siguranță de răspunsurile somnoroase și adesea[r] încălcite date de suflet, ca și de rezultatele de obicei nesatisfăcătoare, obținute chiar în cele mai favorabile condiții. Experientele evocării spiritelor din planul astral sunt în contradicție cu Natura și de aceea rezultatele sunt nesatisfăcătoare. Aceste experiente nu se justifică niciodată și **sunt aspru condamnate de către autoritățile oculte competente.** O scurtă privire asupra naturii și a condițiilor de viață din planul astral date de noi în această carte, ar trebui să ajute la înțelegerea unei asemenea opinii și cauzei verdictului de condamnare.

Într-adevăr, uneori sufletele din planul astral, sub puternica presiune a amintirilor și a grijilor pentru cei rămași în urma lor, se întorceau de bună voie în planul pământesc, manifestându-se în fața locuitorilor acestui plan, ajungând uneori chiar până la o materializare efectivă, reală. Deși aceste

cazuri sunt neobişnuite, ele sunt totuşi destul de numeroase pentru a putea fi consemnate aici. În asemenea cazuri, forţa năzuinţelor sufletului dezîncarnat l-a obligat pe acesta să ia forma materială pentru a se manifesta acelora, cărora el a vrut să li se arate, tot astfel cum se manifestă forţa telepatiei puternice. Dar, chiar şi în asemenea cazuri, bietul suflet agitat, se retrage treptat de la atracţiile pământeşti şi încetează să se mai întoarcă pe fostele scene, începând să-şi trăiască viaţa astrală normală, potrivit planurilor şi legilor Naturii.

Noi ştim că, exprimând aceste adevăruri, producem dezamăgire şi poate necaz sau jignire unor oameni, cărora le este plăcut gîndul că ei se află într-o comunicare frecventă cu sufletele prietenilor şi ale rudelor moarte. Îndrăgite. Adevărul este însă adevăr şi noi suntem convinşi că abordarea corectă a acestei teme le va arăta acestor oameni ce este mai bun pentru cei pe care îi iubesc şi în viitor nu vor mai jertfi interesele morţilor pentru satisfacerea intereselor lor personale vremelnice, mai ales că "satisfacţia" nu va fi niciîndă deplină, rămînînd întotdeauna în conştiinţa ideea că lipseşte ceva.

Adevărata iubire constă în faptul de a da şi nu de a primi. Oare acesta nu este un adevăr pe care trebuie să-l aplicăm şi în privinţa comunicărilor cu iubiţii noştri "de dincolo"? Oare nu este mai bine şi mai nobil să le trimitem gînduri de iubire şi de simpatie, îmbărbătându-i şi încurajîndu-i în dezvoltarea lor din planurile înalte, decît să încercăm să-i atragem din nou în planurile inferioare ale materialismului, numai cu scopul de a auzi de la ei că sunt fericiţi, că totul este bine cu ei şi poate să auzim un crîmpei de maxime cunoscute de toţi, asemănătoare cu bălbăiturile de neînţeles al unui lunatic? Oare n-ar fi mai demn de noi, cei care trăim în lanţurile trupeşti să ne înălţăm planul raporturilor noastre cu ceilalţi care se află dincolo, mai aproape de planul superior al existenţei şi să comunicăm cu ei spiritual - tăcuţi, fără cuvinte, - să ne apropiem de planul unde sufletul poate conversa cu un alt suflet, fără ajutorul cuvintelor şi fără necesitatea prezenţei fizice?

Gîndiţi-vă bine la toate acestea şi daţi-i sufletului vostru posibilitatea de a-şi exprima tot adevărul ocult şi fiţi siguri că răspunsul său va fi identic cu adevărurile exprimate de competentele superioare.

SUFLETELE LEGATE DE PĂMÂNT

În operele referitoare la planurile astrale, mai ales în operele marilor ocultişti din antichitate, se vorbeşte adeseori despre ceea-zisele "suflete legate de pământ". De obicei, o astfel de definiţie se referă la o categorie inferioară a sufletelor care refuză să-şi înalte privirea spirituală mai sus de obiectele şi fenomenele pământeşti, care vizitează locurile vieţii şi faptelor lor anteriare, găsind numai acolo unica satisfacţie de care sunt capabili în situaţia lor înjositoare.

Aici însă, noi vrem să atragem atenţia asupra unui alt gen, mai înalt, de suflete care, din păcate, îşi rup doar treptat legăturile lor pământeşti, agăţîndu-se încă de cei rămaşi pe pământ. Se întîmplă însă, ca un suflet pregătit pentru o viaţă normală pe înaltele planuri astrale să fie într-atît de legat de întîmplările vieţii pământeşti, încît, trezindu-se din somnul sufletesc, refuză la început să ia parte la existenţa astrală normală şi continuă să se ocupe cu treburile vieţii pământeşti pe care ar fi trebuit să le lase în urma sa. Această stare nefastă se produce în cea mai mare parte din simţul datoriei neîmplinite, din cauza mustrării de conştiinţă sau din cauza grijilor faţă de unul din cei rămaşi pe pământ. În asemenea cazuri, sufletul umblă cu adevărat prin spaţiul apropiat de omul sau de locul care-l interesează şi în condiţii cu totul deosebite, el putînd chiar să se arate oamenilor aflaţi încă în trup.

Din această categorie fac parte sufletele nenorocite, nelinişti te, care hoinăresc, vizitînd locurile crimelor lor precedente, din mustrare de conştiinţă, făcîndîncercări zadarnice de a şterge sau de a îndrepta greşelile din trecut. Desigur, aceste suflete nenorocite nu sunt încă pe deplin trezite în planul astral şi nu sunt trezite în tot-tatul nici în planul vieţii pământeşti. Din această cauză ele acţionează în ambele planuri ca lunatici, neluînd parte la viaţa normală nici în unul, nici în celălalt plan al existenţei. În aceeaşi stare se află şi sufletele chinuite de constiinta datoriei neîmplinite care, asemănător lunaticilor, planează în jurul locurilor precedente, încercînd somnoroşi să îndrepte faptele trecutului. A treia categorie cuprinde sufletele, puţine la număr, într-atît de legate de sufletele rămase în urma lor, încât se tot neliniştesc pentru ele, străduindu-se în zadar să le ajute şi să le călăuzească.

În toate aceste cazuri, îndatorirea celor rămaşi pe pământ e unică şi trebuie să fie limpede. Această îndatorire constă în înştiinţarea spirituală a acelor biete suflete ca să se ţină de sferele de acţiune din planul astral, că obligaţia lor este de a înceta să se învârtească în jurul evenimentelor pământeşti şi să se consacre întristărilor celor de pe pământ, că ele trebuie să se supună atractiilor superioare, să se ridice în planul astral de existenţă ce le revine, desfătîndu-se acolo cu bucuriile pe care le oferă. Oamenii care percep prezenta unor astfel de suflete dezîncarnate în preajma lor, nu trebuie să se teamă să îndeplinească această îndatorire, oricât de greu le-ar veni, şi să îndrume astfel sufletul. Acest caz aminteşte o discuţie purtată cu un copil (comparaţia se potriveşte, întrucât sufletul fără trup se află într-o stare de semiveghe). Deşi sufletul este uneori îndurerat şi plînge întocmai ca un copil atunci cînd îl îndrumăm, trebuie să-i poruncim să-şi îndeplinească îndatorirea şi să se îndrepte spre existenţa spirituală. Sufletul legat încă de pământ ascultă deseori asemenea porunci, se supune atractiei superioare şi prin aceasta, existenţa sa agitată încetează. În orice caz, cu timpul, chiar şi fără

astfel de sfaturi, atracția superioară învinge, iar sufletul se înalță în astral, la locul cuvenit.

Îi avertizăm pe toți să nu convingă asemenea suflete să rămână pe pământ: aceasta ar fi o faptă corespunzătoare celeia de a încuraja un copil încă nenăscut să rămână în pântecele mamei, sau un fluture încă nedezvoltat să rămână în stare de crisalidă. Prin violarea legilor naturii sau al oricărui alt plan al existenței, inclusiv cel astral, nu poate rezulta nimic bun.

Clasa inferioară de suflete legate de pământ aparține cu totul altei categorii decât aceea de care am pomenit adineauri. Această categorie inferioară cuprinde suflete de un grad de dezvoltare spirituală foarte josnic, în care predomină instinctul animal și materialismul grosolan. Aceste suflete sunt considerate "legate de pământ", pentru că legăturile materiale din ele sunt cu atât mai puternice decât chemările spre sfera superioară, cu cât cea din urmă este mai mult neutralizată, iar sufletul se află cât se poate de aproape de planul material. Într-adevăr, planurile astrale inferioare locuite de această categorie de suflete sunt situate atât de aproape de planul material, încât ele pot fi considerate drept o stare tranzitorie între planurile material și cel astral, un amestec al amândurora. Ca și când ar fi întinsă o perdea foarte subțire între acest plan și fenomenele vieții pământești, o perdea ispititor de subțire pentru sufletele josnice; astfel încât ele, nefiind în stare să ia parte activă la viața pământească, o recunosc totuși, cu tristete.

Aceste ființe josnice, legate de pământ, își limitează de obicei vizitele și grijile numai la cele legate de locurile activității lor de pe pământ. Acestor suflete le fac o grozavă plăcere încercările de a influența unele ființe omenești asemănătoare lor, dar aflate încă în trup, și care se găsesc în stare de surescitare tulburătoare, de a le ațâta să săvârșească noi fapte rele și uneori chiar crime. Sunt cunoscute cazuri deosebite, când asemena suflete josnice se repezeau în căutarea cojilor astrale părăsite de ele sau chiar de alte suflete și, după mari încordări, reușeau o materializare de scurtă durată, apărând ca "fantome". Natura unor astfel de oameni nu se schimbă aproape deloc prin trecerea lor în astral, iar acolo se deletează cu tertipuri și glume grosolane, la fel ca și în timpul vieții lor de pe pământ. Acestei categorii de suflete fără trup i se datorează multe cazuri de apariții ale spiritelor, aruncarea dintr-un loc în altul a unor obiecte etc. Ele pot fi întotdeauna înlăturate sau silite să se retragă, spunându-li-se că adevărata lor natură a fost descoperită și poruncindu-li se să plece. O poruncă imperioasă, însoțită de o cuvântare curajoasă, prin care li s-ar dovedi că tertipurile lor "sunt întru totul descoperite", le va pune mereu pe fugă și vor pleca speriate și rușinate spre locul cuvenit.

O altă plăcere favorită a acestei categorii de suflete este de a se arăta în forma lor astrală, folosindu-se de coaja astrală, la ședințele de spiritism sau

la alte adunări, la care condițiile psihice sunt destul de puternice și favorabile pentru a le ajuta la materializare. În astfel de cazuri, aceste ființe încearcă cu neobrăzare să se dea drept alte suflete, ale vreunui prieten sau rude a unuia dintre cei prezenți, sau a unei personalități istorice. Toți cei care au asistat la ședințe de spiritism și au văzut cum "George Washington" sau "Iuliu Cezar" apăreau și vorbeau cu expresiile și tonul plebei din metropolă, vor înțelege ușor de ce se întâmplă astfel. Informațiile acestea vor ajuta la lămurirea multor fraze încălcite ale fenomenelor psihice.

Totuși, aceste categorii de suflete inferioare nu stau mult în planul astral, căci se reîncarnează imediat în mediul corespunzător naturii lor, către care sunt atrase de legile spiritualiste. Și, pentru că le atrage exclusiv numai ceea ce este trupesc și material, nu le reține nimic în planul astral și, astfel, în majoritatea cazurilor, șederea lor acolo este de durată foarte scurtă. Și totuși, chiar și în ființa cea mai rea și grosolană există întotdeauna și ceva bun, măcar o scânteie din flacăra spirituală care devine tot mai luminoasă cu fiecare ședere în planul astral. Cu timpul însă, din această scânteie se obține o flacără minusculă, care luminează calea sufletului nenorocit, înseninându-i drumul spre planurile superioare. Deci, chiar și pentru aceste biete ființe există un anumit crâmpei de nădejde. Dar majoritatea sunt încă suflete desfrânate și josnice, decăzute din categoriile mai înalte, care în caz că nu vor reuși să se îmbuneze prin suferințele pământești, sunt înclinate să decadă și mai jos, până când Natura grijulie le nimicește independența, prefăcându-le iarăși într-un tot spiritual primordial.

Există subplanuri astrale atât de josnice și de desfrânate, încât noi nici nu îndrăznim să vorbim despre ele. Acolo trăiesc cele mai josnice, mai stricate, mai desfrânate suflete pe care cu siguranță le așteaptă nimicirea, deoarece ele nu sunt demne de planurile divine. Nu vom intra aici în amănuntele acestor subplanuri. E de ajuns să citățm cuvintele a doi mari ocultiști, unul din veacul trecut, iar celălalt din zilele noastre. Bătrânul înțelept a spus despre aceste subplanuri: "Ce loc e acesta pe care-l văd? Acolo nu există apă. Nu există aer, nu există lumină. E fără nici o bază. E incomensurabil de adânc. Acolo e întuneric, la fel ca cea mai întunecoasă noapte!"

Cercetătorul din zilele noastre spune: " Majoritatea discipolilor considera foarte neplăcută obligația de a cerceta aceste secțiuni, fiindcă în ea simte atâta inutilitate și un materialism atât de grosolan, încât aceastâ stare provoaca o scârbă de nedescris corpului astral eliberat prin dedifurări și îi dă senzația că merge printr-un lichid negru, lipicios, iar locuitorii și influențele acelui loc sunt deosebit de indezirabile".

Nu știm dacă mai este necesar să-i avertizăm pe oameni să nu se murdărească cu astfel de experiențe psihice de ordin materialist, care îi pun într-o legătură mai mult sau mai puțin apropiată cu aceste planuri inferioare

ale astralului. Și totuși, considerăm necesar să exprimăm un astfel de avertisment după cum am făcut-o și în trecut în alte lucrări ale noastre, deoarece pe mulți îi ademenește farmecul necunoscutului, de obicei pe aceia care nu sunt familiarizați cu fenomenele planului astral. Astfel de oameni "se aruncă asemeni proștilor acolo, unde și îngerii se tem să pășească" și își atrag asupra lor diferite esențe și condiții astrale nedorite. Statul nostru, al viitorul, sună astfel: Îndreptați-vă rațiunea către adevărurile spirituale superioare și către viața superioară a sufletului, îndepărtați-vă cu hotărâre de fenomenele psihice inferioare; nu căutați deloc "fenomene", ci căutați Adevărul veșnic, pe care, dacă îl dobândiți, el va va explica toate celelalte. Întotdeauna căutați lumina solară a Spiritului și feriți-vă de strălucirea tristă a luminii psihice.

ÎNVELIȘURILE ASTRALE

Nu ne-am îndeplini misiunea pe care ne-am luat-o aici, dacă am omite să vorbim despre un gen aparte de fenomene din planul astral, care ți tulburâ puternic pe toți discipolii începători în timpul studiului fenomenelor psihice. Noi subântelegem prin aceasta așa-numitele "Învelișuri astrale", corpurile uzate ale sufletelor trezite în planul astral din somnul sufletesc. Aceste haine uzate ale sufletului sunt luate adesea în mod greșit drept sufletele înseși, fapt care duce la o mare încurcătură.

Fiecare pământean posedă, în afara corpului fizic, așa-numitul corp astral, un corp cu mult mai fin și mai subtil decât cel fizic (uneori este numit "dublul eteric", cunoscut hindușilor sub denumirea de Linga Sharira). Acest corp astral reprezintă copia fidelă a corpului fizic și este, de fapt, un tipar fin după care este creat corpul fizic. Părăsind corpul fizic, sufletul ia cu sine corpul astral, care îi servește ca un vehicul în care sălășluiește sufletul în timpul somnului sufletesc, aruncându-l numai la trezire, la trecerea în stări și condiții mai înalte ale astralului. Corpul astral părăsit de suflet în acest fel alcătuiește ceea ce ocultiștii numesc "înveliș astral" aruncat de suflet în felul următor: "Corpul astral mai există un timp oarecare după moartea omului care îl posedă și, în anumite împrejurări, se arată oamenilor, care îl numesc "spirit". Învelișul astral" care este uneori vizibil după ce l-a aruncat sufletul, se ridică tot mai sus, reprezentând în asemenea cazuri numai un corp mai subtil decât copia sa fizică. În asemenea cazuri, el nu posedă nici viață, nici rațiune și nu mai este nimic altceva decât un nor, amintind chipul omenesc. El nu este nimic altceva decât un înveliș... Aruncat de suflet, se fărâmițează treptat... El planează în cea mai joasnică atmosferă astrală și, în cele din urmă, se descompune în componentele sale esențiale. El pare atras de dublul său fizic de odinioară. Și adeseori, el se întoarce mai aproape de corpul fizic

uzat, descompunându-se odată cu el. Oamenii care posedă capacitatea clarviziunii psihice firești, sau sub influența spaimei sau a unor tulburări sufletești similare spaimei, văd adesea aceste "învelișuri astrale" planând în jurul mormintelor sau ale câmpurilor de luptă etc. și le consideră în mod greșit drept "spirite" ale morților. Aceste apariții nu sunt nicidecum adevăratele suflete ale morților".

Aceste "Învelișuri astrale" pot fi "galvanizate" prin contactul vital cu vreun mediu care le învie, iar rațiunea suconștientă a mediumului pune învelișurile în mișcare, dând astfel semne de viață și, parțial, de rațiune.

La unele ședințe mediumice, aceste învelișuri astrale se materializează prin vitalizarea mediumului și sunt silite să vorbească proștii, fraze incoerente față de asistență; dar nu vorbește omul, ci doar învelișul vivificat de medium și de "cercul" celor prezenți. Sunt vorbe și fapte de automat. Există, desigur, și alte feluri de "întoarcere a spiritelor", dar cercetătorii fenomenelor spiritualiste trebuie să se păzească să nu confunde aceste "Învelișuri astrale" cu adevăratele suflete ale prietenilor morți.

Un învățat celebru care a studiat această problemă, a scris următoarele despre "Învelișurile astrale":

"După moarte, învelișul părăsește pentru scurt timp trupul și, în anumite condiții, poate fi văzut uneori de oameni. În asemenea condiții, este luat, evident, drept spiritul omului mort. Aparițiile spiritelor depinde uneori și de alte cauze, dar al treilea principiu (corpul astral) care se prezintă ca un fenomen vădit, este numai un conglomerat de particule într-o stare deosebită, neposedând nici un fel de viață, nici un fel de conștiință. El nu mai este decât un nor pe cer care ia întâmplător formele unui animal. Exprimându-mă liber, "Linga Sharira" nu-și părăsește trupul decât la moarte și nici atunci nu se îndepărtează prea mult de el. Dacă se întâmplă să fie vizibil, ceea ce se întâmplă rar, atunci apare numai în apropierea locului unde zace corpul fizic.

... E greșit a vorbi despre conștiința așa cum o înțelegem noi în această viață, cu referire la Învelișul astral, totuși o anumită asemănare cu ea poate fi trezită în înveliș, o conștiință care nu are nici o legătură cu adevărata conștiință care crește și se consolidează tot timpul în sfera spirituală.

Învelișul este capabil să perceapă sau să-și însușească gânduri noi sau să le pună în acțiune. Și totuși, în înveliș se observă rămășițe de impulsuri volitionale, însușite în timpul vieții... Galvanizat vremelnic de către medium, învelișul astral poate fi adus într-o astfel de stare de viață și conștiință care poate fi comparată cu starea unui om, transportat într-o cameră necunoscută în timpul unei stări de inconștiență, care se trezește în timpul bolii slăbit, cu idei vagi, privind uimit în jurul său, percepând impresiile, auzind vorbele care-i sunt adresate și răspunzând acestor vorbe în mod nedeslușit.

Un astfel de nivel al conștiinței nu este legat de trecut sau de viitor. Aceasta este o stare de conștiință automată, provenită de la medium".

Un alt scriitor se exprimă astfel despre "învelișurile astrale": "Aceste rămășite ale corpurilor astrale, aruncate și aflate în descompunere, n-au nici o tangență cu sufletele care le-au locuit înainte. Ele sunt doar niște învelișuri lipsite de suflet și de rațiune, care păstrează totuși o mică doză de vitalitate. Acest corp astral este asemănător corpului fizic aruncat. Dar, după cum corpul fizic, cu ajutorul unui puternic curent galvanic, poate fi readus la o astfel de activitate vitală încât să poată întoarce ochii, să-și pună în mișcare membrele și chiar să mormăie ceva, tot astfel și corpurile astrale aruncate pot fi galvanizate de vitalitatea mediumului (în mod inconștient în cazul mediumului) în condiții favorabile și pot fi materializate pentru manifestare, mișcându-se ca o umbră și chiar vorbind, fiind dirijate numai de rațiunea mediumului sau de rațiunea persoanelor care asistă la ședință".

Discipolul conștincios va găsi multe avertismente în operele celor mai mari ocultiști pentru a nu confunda fenomenele refeaoare la "învelișurile astrale" cu acelea care se referă la adevărata comunicare dintre sufletele destrupate și oamenii aflați încă în trup. Publicul de rând însă, neposedând cunoștințe precise, este înclinat spre rătăcire, presupunând că acest gen de fenomene psihice este manifestarea "întoarcerii spiritului" și aceasta aduce mari prejudicii adevăratului spiritualism. Este o rătăcire îngrozitoare să consideri aceste "înveliși astrale" în descompunere, temporar galvanizate la viață cu ajutorul rațiunii mediumului (conștient sau nu), drept sufletele prietenilor și rudelor moarte. Și totuși, aceste experiențe înspăimântătoare au fost facute de cei mai mulți cercetători ai fenomenelor psihice și de către mulți alți oameni, a căror iubire i-a îndemnat să caute să comunice din nou cu ființele iubite. Se pare că în zilele noastre se cer în mod stăruitor adevărate și serioase cunoștințe ocultе pentru publicul care frecventează și se amestecă atât de des în cercetările psihice care dau naștere la unele fenomene a căror natură și proprietate acest public nu este în stare să le înțeleagă.

Noi sperăm că nimic din cele spuse aici sau în capitolele precedente nu va fi considerat drept atac la adresa spiritualismului contemporan al lumii occidentale. Acest lucru nu intră deloc în intențiile noastre. Noi recunoaștem că, mergând pe calea spiritualismului contemporan, multe suflete înșelate au ajuns la realizarea adevărurilor spirituale superioare și au fost aduse la usa științei ocultе superioare.

În fond, astăzi, spiritualismul contemporan se ocupă mai puțin de "fenomene", dar se străduiește în schimb să studieze adevărurile vieții din sferele mai înalte ale existenței sufletului. Dar, pe calea acestei mișcări merg foarte mulți inși, atrași fiind numai de fenomenele cele mai senzaționale, și mai ales la aceștia se referă avertismentul nostru, precum și la cei care

urmează alene mișcarea "cercetărilor psihice" mânați doar de înclinația lor pentru noutate și de speranța că vor savura senzații deosebite. Noi îi prevenim și pe unii și pe alții că, deschizând ușa rațiunii și a sufletului pentru influențele astrale inferioare, ei riscă foarte mult. În lumea astrală există mocirlă și băltoace, în care oamenii imprudenți se pot îngloda ușor. De aceea le și spunem: "Păziți-vă de vibrațiile astrale inferioare". Concentrați-vă mintea și sufletul asupra adevărurilor superioare și nu vă lăsați ispitiți de amestecul în fenomenele de ordin inferior. În faza lunară a ocultismului nu veți avea satisfacție și puteți întâlni acolo mari primejdii. Întoarceți-vă cu fața spre Soarele Trăiri în înălțimile superioare! Păziți-vă de vaporii nesănătoși ai mlaștinilor și de mocirla plină de malarie ale josniciei psihice!

Aceste avertismente nu pot fi îndeajuns de des repetate de oamenii care simt vibrând în sufletul lor soarta omenirii.

AL DOILEA SOMN AL SUFLETULUI

Trebuie să impregnăm în mintea discipolului ocultist principiul că natura e consecventă și uniformă în metodele sale. În diferitele planuri ale existenței, natura străpânește unele metode fundamentale sau proprietăți de manifestare pe care ucenicul le observă repede în timpul cercetărilor sale și pe care le va întâlni întotdeauna în timpul studiului ulterior, numai dacă el îl face destul de serios și vigilent.

Una din aceste metode ale proprietătilor naturale este intercalarea în mod constant a perioadei de odihnă, a somnului, alternanța dintre sfârșitul unei perioade de activitate și începutul alteia. Noi observăm multe exemple asemănătoare în planul fizic, începând cu oprirea instantanee a pendulei în mișcarea sa oscilatorie înainte și înapoi; intervalul de timp între inspirație și expirație; somnul dintre sfârșitul unei zile și începutul alteia; perioada de odihnă a fătului din momentul formării și nașterii sale etc.

În lumea astrală întâlnim acelasi fenomen în cazul somnului sufletului, care se petrece între așa-zisa moarte și începutul unei noi existențe în planul astral. Judecând în mod analog, am putea trage concluzia că există o fază sau o perioadă asemănătoare între sfârșitul activității sufletului în planul astral și trecerea sa spre reîncarnare sau spre sferele mai înalte de viață spirituală. Într-adevar, o asemenea fază sau perioadă există și reprezintă o înfățișare cu totul deosebită a existenței sufletului de "dincolo". O astfel de fază ori perioadă este cunoscută de ocultiști sub denumirea de "al doilea somn al sufletului", sau altpirea lui.

Celui de-al doilea somn al sufletului îi precede stadiul de slăbire gradată a activității și conștiinței și o corespunzătoare năzuință a sufletului spre odihnă. Către sfârșitul actiunilor firești din planul astral, sufletul începe să

fie cuprins de oboseală și surmenaj și, în mod instinctiv, simte setea de odihnă și pace. El constată că și-a retrăit cea mai mare parte din dorințele, din năzuințele cele mai ambițioase și din idealuri și că în mare măsură le-a și epuizat. El simte că și-a îndeplinit scopul predestinării sale și presimte apropierea unei noi faze a existenței. Sufletul nu simte nici un fel de suferință la apropierea celui de-al doilea somn sufletesc, ba dimpotrivă, simte o satisfacție și o bucurie, ca la apropierea a ceva care care îi făgăduiește pacea și întoarcerea a ceea ce pierduse. Întocmai ca un călător surmenat de ascensiunile de pe potecile muntoase, delectându-se cu excursia sa, sufletul simte că merită din plin odihna și pacea și, asemeni unui călător, el se bucură dinainte de această odihnă.

Sufletul rămâne în planul astral uneori doar câțiva ani, alteori o sută sau chiar mii de ani după cronologia pământească, în funcție de gradul său de dezvoltare și de desfășurare. Dar, după ce trec anii, puțini sau mulți, într-un sfârșit, sufletul simte inevitabil oboseala și, asemeni multor bătrâni în viața pământească, el își spune: "munca mea a fost îndeplinită, dați-mi drumul să merg mai departe, dați-mi drumul". Mai devreme sau mai târziu, sufletul năzuiește spre noi trăiri, spre manifestarea succeselor într-o nouă viață, succese dobândite în timpul dezvoltării sale din planul astral. În urma acestui lucru, precum și în virtutea atracției năzuințelor care mocnesc încă, năzuințe neînlăturate, care n-au fost încă aruncate, sau poate sub influența vreunui suflet iubit, aflat pe un plan inferior, gata de reîncarnare, și cu care dorește să conviețuiască (totun gen de năzuință), sufletul cade în torentul care-l duce spre renaștere și spre alegerea părinților potriviți, a mediului ambiant favorabil, precum și a împrejurărilor avantajoase. Sufletul trece din nou, treptat, spre starea de somn sufletesc și, când îi sosește sorocul, el "moare" în planul astral la fel cum "murise" înainte în planul material, pornind pe drumul renașterii de pe pământ.

Însă, la drept vorbind, sufletul continuă să se afle în starea de somnolență chiar și după renașterea lui în viața pământească, deoarece el nu se trezește dintr-o dată în trupul copilului nou născut în care s-a reîncarnat. Dimpotrivă, el se trezește treptat, în timpul copilăriei și adolescenței. Acesta este unul dintre cele mai interesante fapte ale științei oculte, cu care chiar și discipolii cei mai sârguincioși sunt puțin familiarizați. În lucrările noastre precedente noi am definit-o în felul următor: "Sufletul nu se trezește pe deplin imediat după naștere din al doilea somn al sufletului, ci își petrece perioada fragedei copilării într-o stare de semi-somn. Trezirea lui treptată se manifestă prin dezvoltarea mintală a copilului care se dezvoltă concomitent cu ceea ce i se pretinde. Totuși, în unele cazuri, trezirea poate fi prematură și atunci avem acele cazuri renumite de copii genialii. Asemenea cazuri însă, sunt întotdeauna mai mult sau mai puțin normale și dăunează sănătății copiilor.

Cătecciata, sufletul aflat în perioada de somnolență, se trezește în copil numai pe jumătate, uimindu-ne prin vreo observație înteleaptă, printr-o gândire sau purtare matură. Rarele cazuri de copii precoce și copii geniali dovedesc starea în care trezirea s-a produs neobișnuit de repede. De de altă parte, sunt și cazuri când sufletul se trezește cu mai multă încetineală decât în mod normal; în consecință, un astfel de om atinge deplina dezvoltare mintală abia la vârsta mijlocie. Sunt renumite cazurile în care oamenii par a se "trezi" abia la 40 de ani sau chiar mai târziu și abia atunci încep să manifeste o activitate și o energie intensă, uimindu-i pe toți cei care îi cunoșteau dinainte".

De acum, pe noi ne interesează în principal fazele mai timpurii ale celui de-al doilea somn al sufletului, fazele care se petrec în planul astral. În aceste faze timpurii, sufletul care doarme trăiește o stare deosebită, așa-numita stare de "digestie și asimilare spirituală". Tot astfel cum în timpul primului somn sufletul digeră mentalmente roadele vieții pământești din astral. Reținați că perioada din astral a constat nu numai din reflecții despre trecut ci și din manifestările fortelor ascunse. Aceasta a fost tot o perioadă de refacere și dezvoltare.

Multe lucruri au fost retrăite și epuizate în astral, iar sufletul părăsește astralul cu totul altul decât a fost atunci când a trecut în planul astral. Însă, trebuie să retinem de asemenea că transformarea aceasta este întotdeauna spre bine. Multe însușiri și obiceiuri au fost arse de focul pocăintei și al mustrării de conștiință; și multe calități nedorite au fost totodată dezvoltate în bogatul sol al planurilor superioare cu ajutorul Soarelui Spiritual care învăluie sufletul acolo, în planurile superioare. Se mai cere încă și "inventarierea", punerea în ordine a proprietăților spirituale, precum și pregătirea spirituală pentru o nouă viață - toate acestea le efectuează fazele timpurii ale celui de-al doilea somn al sufletului.

După cum adolescentul sau copilul își acumulează energia necesară pentru munca de a doua zi, în timpul somnului de la sfârșitul zilei trecute, tot astfel și sufletul care doarme acumulează energia și forțele necesare pentru noua viață din depozitul Unic de aprovizionare. Dorind să evităm orice termeni tehnici, noi nu vom începe aici descrierea acestei munci recurente a sufletului. Este suficient să spunem că sufletul primește un nou impuls de energie și, în mod psihic, se aprovizionează în timpul celui de-al doilea somn cu elementele noului său trup fizic. Sufletului i se mai dă posibilitatea să încerce forța atractivă a karmei sale, care îl și duce spre renaștere, potrivit proprietăților naturii sale - "cine se aseamănă, se adună". Axioma aceasta exprimă mersul unei asemenea acțiuni.

Fiecare suflet se îndreaptă spre regiunea căreia îi aparține în esență. El nu se supune ordinelor arbitrare ale vreunei entități de pe pământ sau din

ceruri; numai imparțială lege a **karmei**, absolut dreaptă, se face simțită în fiecare caz în parte. Nu există nici cea mai mică favorizare, nici cea mai mică posibilitate de nedreptățire a sufletului, oricât de modest și de puțin evoluat ar fi el. Atât sufletul inferior, cât și cel superior, sunt supuși aceleiași legi, fiindcă toate sufletele sunt copiii aceluiași Părinte, toți sunt copiii mici din grădinița Nemărginitului. Toți se află pe "Cărare", conștient sau nu, și nesfîrșita nu li se imputa la încheierea socotelilor.

În ultimul capitol al acestei cărți vom dezbate problema categoriei sufletelor care depășesc lanțul reîncarnărilor pământești, înălțându-se pe planuri și stări de existență cu mult mai înalte decât tot ce le poate da pământul. Amintim de ele doar pentru a spune că chiar și aceste sufrete trebuie să treacă prin cel de-al doilea somn sufletesc din planul astral, înainte de înălțarea lor ulterioară. În astfel de cazuri, ele își pierd în somn și ultimele rămășite ale năzuințelor pământești, aruncându-și toate roadele activității pământești și păstrându-și doar Eliberarea și Libertatea. Astfel de suflete nu se mai trezesc niciodată pe pamânt și nici macar nu se mai întorc pe el; se poate doar ca ele, în veacurile viitoare, să viziteze benevol pământul, în calitate de mari Învățători și conducători spirituali. În decursul veacurilor, aceștia au luat uneori înfățișare omenească, însă erau cu totul superiori ființei omenești, exceptând aspectul exterior. Există planuri superioare planurilor existenței, mai înalte decât cel pământesc și decât planul său astral. Într-adevăr, binecuvântat este sufletul care, trezindu-se după al doilea somn sufletesc, se găsește pe cea mai joasă treaptă a acestei stări sublime.

Chiar și cel mai înțelept dintre înțelepți își înclină cu evlavie fruntea când aude vorbindu-se despre astfel de sfere de existență, sfere care întrec cu mult orice închipuire omenească.

RENAȘTEREA

În capitolul precedent am explicat cum sufletul căzut în cel de-al doilea somn sufletesc, nimerește în curentul de atracție al **karmei** și este dus spre renaștere, în mediul și legăturile corespunzătoare complexității caracterului și dorințelor sale. După cum vom vedea în capitolul următor, unele suflete nu se supun acestui curent al renașterii, fiind duse în schimb, în sferele superioare ale activității și existenței. Dar, majoritatea covârșitoare a sufletelor din planul astral merg însă spre renașterea pământească - aceasta este **karma** lor.

Aici însă trebuie să-l avertizăm pe discipol să nu creadă în rătăcirea atât de des întâlnită, presupunând că legea **karmei** este un sever distribuitor de recompense și pedepse, condus de legile aride ale unui cod prestabilit. În realitate, **karma** este pur și simplu legea cauzelor și efectelor actiunilor

spirituale: noi nu suntem pedepsiți în urma păcatelor noastre, ci **de ele însele**; noi suntem recompensați nu pentru faptele noastre bune, ci **de ele însele**. Într-un cuvânt, recompensele și pedepsele noastre depind de însăși natura **catacterului nostru, iar caracterul nostru reprezintă suma tuturor dorințelor noastre. De acesa dorința este forța de bază a karmei și, prin karmă, a renașterilor noastre.**

Multora li se pare că sufletul este silit să se renască pe pământ împotriva dorințelor sale. Și totuși, este exact contrariul, deoarece tocmai suma dorințelor sufletești constituie adevărata forță care duce la renaștere.

Cei care se reîncarnează pe pământ, nu se reîncarnează împotriva voinței sau dorinței lor. Dimpotrivă, ei renasc pentru că vor cu adevărat acest lucru. Ei cad în iureșul renașterilor, deoarece dorințele și gusturile lor au creat năzuințele care pot fi satisfăcute numai într-o viață trupească. Dar, intuind ei înșiși aceasta, se întorc în mod instinctiv în sferele de actiune ale Legii de atracție și sunt duși spre renaștere, tocmai în mediul cel mai potrivit pentru retrairea și epuizarea dorințelor lor - pentru exprimarea și realizarea întregii forțe a acelor dorințe. Ei sunt însetați să-și satisfacă dorințele și, până când această sete n-a fost potolită, dorințele nu pot fi înlăturate. Aceasta nu înseamnă că fiecare dorință trebuie neapărat epuizată, deoarece se întâmplă adeseori ca noile concepții și noile trăiri să-l facă să se întoarcă cu repulsie de la felul spre care a năzuit odinioară și astfel, dorința moare de la sine. Dar, atâta timp cât dorința există, ea se străduiește să atragă sufletul spre obiectele și mediul care pot s-o satisfacă. Această lege este identică atât pentru sufletele din planul astral, cât și pentru cele de pe pământ. Dorința este întotdeauna principala forță a sufletului, care-l îndeamnă la reîncarnare.

Sufletul care-și păstrează tendințele spre materialism - spre ființele întrupate și viața materială - nefiind în stare să se detașeze de ele, cade în mod firesc în curentul renașterii care-l duce spre condițiile de viață, în care tendințele acestea se pot manifesta și înflori. Numai după ce retrăiește multe vieți pământești, sufletul începe să realizeze josnicia și amăgirea dorințelor pământești, începe să simtă atracția spre o viață de gen superior și, evitând curentele renașterii pământești, el se înalță deasupra lor și este dus spre sferele superioare.

De obicei oamenii, după mai multe retrăiri pământești, spun că nu mai simt dorința de a trăi pe pământ, că unica lor dorință este să parasească pământul pentru totdeauna. Acești oameni sunt absolut sinceri în mărturisirile și opiniile lor, însă dacă am pătrunde în adâncul sufletului lor, am descoperi cu totul altceva. De obicei, ei nu obosesc **datorită unui anume gen** de viață pământească din timpul actualei reîncarnări. Ei au descoperit caracterul iluzoriu al unor suferințe pământești și sunt indignați de acestea. Ei mai sunt încă plini de dorințe și însetați de senzații pământești de alt gen. Ei n-au

izbutit să găsească fericire și împlinirea propriilor lor trăiri, dar ei admit, dacă sunt sinceri cu ei înșiși, că dacă lucrurile s-ar fi desfășurat și ar fi fost în "cutare și cutare fel", în loc de "așa și pe dincolo", atunci ei ar fi găsit fericirea și mulțumirea. Acest "dacă" putea fi o iubire satisfăcută, bogăție, renume, o ambiție împlinită, reușite de tot felul etc. - dar, de orice natură ar fi acest "dacă", el există mereu și este sămburele dorințelor care mai există. Iar năzuințele acestui "dacă" alcătuiesc temelia renașterii.

Conform propriilor lor mărturisiri, foarte puțini și-ar dori să mai retrăiască viața lor pământească - și mărturisirile acestea sunt sincere. Dar, după spusele anticului Omar, ei ar fi de acord să schimbe lumea actuală într-o lume corespunzătoare propriilor lor dorințe și atunci să-și retrăiască viața pământească. Înțelegeți semnificația acestora? Lor le este neplăcută nu viața pământească propriu-zisă; ei urăsc și dispretuiesc numai anumite suferințe ale vieții. Dacă li s-ar da tinerețe, sănătate, avere, talent și iubire, atunci majoritatea bărbaților și femeilor ar reîncepe bucuroși șirul de vieți pământești. Numai lipsa acestora sau a unor virtuți similare, sau eșecul suferit în timpul dobândirii lor, i-a adus la convingerea că viața lor este o nereușită și că va fi mai bine să se despartă de ea.

În timpul șederii în astral, sufletul se odihnește, se împrospătează și se întărește. El a uitat zbuciumările din timpul reîncarnării trecute. El este iarăși tânăr, plin de speranțe, forțe și ambiții, năzuind din nou spre activitate, spre împlinirea dorințelor, tendințelor și intențiilor ambițioase încă nerealizate. El cade bucuros în curentul care-l duce pe câmpul de acțiune unde se pot manifesta aceste dorințe.

În viața pământească sunt multe exemple de astfel de metamorfoze ale simțurilor. La sfârșitul zilei sau al anului, a unei perioade de agitație, noi ne simțim obosiți, deceptionați, încercăm chiar sentimentul de dezgust. Dar odihna, somnul, schimbarea anturajului și a afluxului unor noi impresii ne schimbă și iată-ne iarăși plini de dorința de a acționa, de a munci din nou. Majoritatea oamenilor nu sunt cu adevărat obosiți de viață și nu simt repulsie față de fenomenele pământești. Ei resimt doar tendința - caracteristică întregii omeniri - spre "altceva", spre alt loc. Schimbarea mediului și a ocupațiilor i-ar vindeca foarte repede. Nu lumea îi obosește; ei au obosit spiritual din cauza tuturor zbuciumărilor și emoțiilor. Același lucru se petrece și cu sufletul obosit. Lăsați-l să se mute în astral, să bea elixirul vieții și este gata să joace un nou rol în drama vieții.

O altă problemă, de cele mai multe ori prilej de neînțelegere, se referă la inconștiența sufletului în alegerea noului mediu pentru reîncarnare. Este adevărat că sufletele mai puțin evoluate sunt călăuzite în întregime de instinct, aproape fără să-și conștientizeze acest lucru și fără o opțiune personală. Dar, pe măsură ce sufletul începe să se dezvolte și să dobândească cunoașterea spirituală, se trezește și conștiința spirituală și, în multe cazuri, el zărește vag, ca prin vis (în timpul celui de-al doilea somn astral al sufletului) împrejurările spre care este atras și, adeseori, el însuși face alegerea hotărâtoare.

Dacă el este o personalitate proeminentă, ceea ce înseamnă că este de o puternică dezvoltare spirituală, alegerea sa nu este deloc vagă, deoarece un astfel de suflet își creează el însuși în multe privințe "împrejurările" pentru renaștere, desigur, întotdeauna în limitele karmei sale.

Încă un punct care se cere explicat, se referă la calitățile dorințelor, servind ca forță de bază pentru renaștere. Nu s-a spus că aceste dorințe trebuie neapărat să fie dorințe sau năzuințe josnice și nedemne. Dimpotrivă, ele pot fi de natură superioară și să merite denumirea de atracții, năzuințe sau scopuri înalte, însă în toate sălășluiește chiar principiul dorinței. Toate dorințele, file ele superioare sau inferioare, constituie germenii actiunilor. Trăsătura distinctivă a dorinței este întotdeauna tendința spre activitate. Dorința vrea întotdeauna ca sufletul să dobândească ceva, sau să devină cineva. Iubirea, chiar și cea mai dezinteresată, este un gen de dorință, dar și năzuința cea mai nobilă. Dorința de a-ți ajuta aproapele este tot atât dorință, cât și opusul ei. Într-adevăr, multe suflete dezinteresate sunt atrase spre renaștere, numai din dorința persistentă de a săvârși o mare operă în folosul omenirii, sau din dorința de a-i ajuta pe alții, ori de a îndeplini o muncă oarecare, însuflată de iubire. Toate aceste dorințe, file ele înălțătoare sau josnice, devin bază și cărmă renașterii numai dacă sunt legate prin ceva de cele pământești.

Dar, în cele din urmă, trebuie să mai spunem că nici un suflet, care nu dorește să se avânte în adâncurile renașterii pământești, nu se supune vreunei renașteri. Un astfel de suflet este atras spre alte sfere, unde nu există gravitația pământului. Karma sa îl duce - departe de pământ, nu spre pământ. Prea puține suflete fac parte din această categorie, deși, încetul cu încetul, în decursul veacurilor, fiecare suflet va putea resimți acest lucru pentru că ne aflăm "pe Cărare", iar evoluția spirituală, deși încet, progresează cu certitudine. Îi sfătuim pe cei care se interesează de această viață superioară, să citească următorul capitol final. Dacă cuprinsul său se va dovedi pe placul vostru, aceasta înseamnă că primii pași spre izbândă au fost făcuți.

DINCOLO DE LIMITELE REÎNCARNĂRII

Oamenii care își închipuie că filozofia yogilor ne învață că sufletul trebuie să treacă neapărat printr-un lanț nesfârșit de renașteri sau serii de reîncarnări, n-au priceput sensul adevărat al învățăturii. Dacă ne vom aminti

că pământescul este numai o parte din infinitatea de lumi care ne pregătesc, care îşi au începutul şi sfârşitul lor în timp, atunci absurditatea unei astfel de afirmaţii devine evidentă.

Pământul este numai una din multele şcoli care se formează din timp în timp în Univers, reprezentând în cel mai bun caz, numai reşedinţa stadiilor inferioare. Sufletul omului va supraviețui cu multe veacuri pământului şi milioanelor de planete asemănătoare pământului, care vor dispărea în eterul spaţiului care s-au ivit. Acordarea unei prea mari importanţe vieţii pământeşti în repartiţia Universală, contrazice învăţătura înteleptilor.

În afară de aceasta, nu este corectă învăţătura care insistă asupra faptului că sufletul nu poate înainta mai departe de încarnarea pământească acum, în era şi faza actuală a existenţei sale. Deşi majoritatea oamenirii se supune mai multor încarnări pământeşti până la atingerea eliberării şi a libertăţii, totuşi, este la fel de adevărat că sufletului, care a atins starea superioară de dezvoltare spirituală, în care el nu se simte legat de pământ, îi este imposibil ca măcar şi pentru un singur minut să mai rămână în cercul reîncarnărilor pământeşti.

Actualmente, în planul astral, multe suflete se supun fazelor finale de aruncare a legăturilor pământeşti. Şi mai există în momentul de faţă, în viaţa pământească, multe suflete care nu se vor mai întoarce niciodată pe pământ, ci se vor înălţa, după şederea ce urmează s-o aibă în planul astral, părăsind pământul şi tot ce e pământesc pentru totdeauna. În afară de aceasta, la ora actuală există pe pământ mii de suflete aflate pe calea cea dreaptă a libertăţii, menite să trăiască pentru ultima oară viaţa pământească, iar acestă ultimă viaţă va fi petrecută de ei într-o stare sublimă de înţelegere şi gândire. În clipa de faţă, noi ne aflăm aproape de sfârşitul circuitului, când un număr foarte mare de suflete se pregătesc de zborul spre înălţimi şi e foarte posibil ca mulţi dintre cititorii acestor rânduri să fi înaintat mult în acest circuit.

Încercarea de a reda cu penita omenească modul de viaţă din sferele superioare, sau chiar şi numai din sferele aflată cu o treaptă mai sus de pământ, ar fi cea mai mare nebunie, deoarece nu există cuvinte pentru redarea sensului, nu există o percepere a raţiunii care să poată cuprinde acest gând. Ba mai mult, majoritatea oamenilor nu posedă mecanismul raţiunii capabil să se gândească măcar la o lume cu o astfel de existenţă. Raţiunea omenească de rând nici nu îndrăzneşte măcar să se gândească la planurile mijlocii ale astralului, iar perceperea astralului superior îl depăşeşte cu mult. Care ar trebui să fie situaţia lor în raport cu gândul despre Împărăţiile existenţei, alături de care chiar şi planurile astrale superioare par numai o gramadă de gunoi, în comparaţie cu cele mai mari palate de pe pământ?

Este de ajuns să ştim că există o stâncă infinită a existenţei, compusă din

Împărăţie peste Împărăţie, înălţându-se mereu mai sus şi că sufletul este de asemenea predestinat înălţării tot mai sus, mai departe şi încă mai sus, cu direcţia spre infinit.

Evitarea circuitului reîncarnărilor pământeşti este posibilă atunci când sufletul va atinge adevărul în privinţa naturii lui şi a relaţiilor sale faţă de întreg. Când el va recunoaşte natura înşelătoare a fenomenelor universale şi va înţelege că lumea spirituală este singura adevărată şi reală, atunci lanţurile vieţii materiale vor începe să slăbească, iar sufletul va începe să se elibereze de cătuşele care-l legau. Această eliberare este cel mai mare tel către care tinde filozofia yogilor. Unii îl ating prin devotament în muncă; alţii prin intermediul iubirii divine şi a scânteii divine din semenii noştri; ceilalţi prin raţiunea lor şi prin atingerea cunoşterii, iar alţii prin dezvoltarea aptitudinilor lor intuitive, însă toate acestea sunt doar căi diferite care duc spre acelaşi tel. Prin descoperirea esenţei substanţelor pământeşti, ele îşi pierd autoritatea lor asupra sufletului. Odată eliberat de atracţiile pământeşti, sufletul se ridică mai sus şi se înalţă în sferele superioare ale existenţei.

Filozofiile Orientului sunt pătrunse de acest gând.

El se manifestă în diverse feluri. Pentru ocultistul iniţiat, învăţăturile sacre ale tuturor religiilor lumii îşi au părţile lor secrete. Iar spiritul învăţăturilor oculte îl constituie întotdeauna Eliberarea. În momentul scrierii acestor cuvinte, privirea noastră cade asupra unei cărţi aflate pe masa noastră - o mică povestire orientală, redată de un scriitor din Occident, care şi-a însuşit spiritul Orientului şi l-a exprimat atât de bine.

Ascultaţi cu atenţie cuvintele şi observaţi cât de mult corespund spiritului învăţăturii:

"Potrivit învăţăturii antice hinduse, scopul înteleptului este înălţarea totală, sau mai degraba totala indiferenţă faţă de lanţurile lumeşti. Muritorul de rând este prizonierul legat, captivat sau încătuşat (sakta) de obiectele înşelătoare şi senzuale. Cel care tinde spre eliberare trebuie mai întâi, prin lunga şi dificila cale a pocăinţei şi rigurozităţii, să se smulga din aceste cătuşe, până când vor aluneca de pe el ca apa de pe rată, desi ea va fi încă printre ele; şi el continuă să trăiască după formula clasică, asemeni unei roţi care continuă să se învârtească, deşi forţa motrice a mişcării a încetat de mult să actioneze; sau ca o creangă care continuă să se clatine, deşi pasărea a zburat de mult. El s-a trezit deja, spre deosebire de cei care sunt încă orbiţi de rătăcire, el este liber, spre deosebire de cei legaţi".

Scriitorul mai sus citat s-a înşelat, totuşi, vorbind despre "lunga şi dificila cale de pocăinţă şi rigurozitate" obligatorie pentru eliberarea din legăturile materiale. Cele mai mari autorităţi în materie dezaprobă aceste exerciţii şi asprimi ascetice şi nici nu le încurajează. Adevăratul exerciţiu constă în dobândirea cunoştinţelor şi în deschiderea inimii, pentru receptarea învăţăturii

Divine, care ia forma Intuiției. Este suficient doar să fie înțeleasă adevărata natură a lucrurilor materiale, pentru a pierde pofta de a le poseda; de aceea, **Cunoașterea este considerată marea eliberatoare**. Este adevărat că marea iubire dezinteresată (Bhakti-Yoga)* face să se deschidă ochii sufletului; și este la fel de adevărat că munca și obligația devotată, care nu așteaptă recompensă (Karma-Yoga) înseninează privirea, însă cea mai măreață dintre toate yogale este **Jnani-Yoga, Calea spre Cunoaștere**.

Pe cei însetați de eliberare îi sfătuim să studieze cu atenție filozofia yogilor, sau orice altă ramură a Religiei Înțelepciunii și să urmeze cu exactitate Viața Spiritului, comună tuturor religiilor, cu condiția ca aceasta să fie bine înțeleasă.

Nouă ni se pare că îndrumătorul cel mai devotat "Pe Cărare" este lucrarea "Lumina pe Cărare", o carte mică de buzunar, întemeiată pe axiomele oculte care au fost recunoscute de toți chiar în Atlantida antică. În acest îndrumar prețios se pot găsi "Regulile înscrise pe pereții Templului Cunoașterii" de către cărmuitorii Portilor de Aur". După cum s-a exprimat un scriitor: "Ceea ce este Parsifal pentru amatorii de muzică, este "Lumina pe Cărare" pentru sufletele care tind în sus - un nesecat izvor de inspirație și uimire". Următoarele axiome luate de acolo, alcătuiesc baza armoniilor, numai dacă sunt corect înțelese, iar analiza îndrumărilor nu este altceva decât explicarea axiomelor:

1. Mimicește ambiția din tine.
2. Mimicește dorința de a trăi.
3. Mimicește dorința de bucurii.
4. Mimicește orice sentiment de separare.
5. Mimicește setea de ascensiune.
6. Dorește numai ceea ce este înlăuntrul tău.
7. Dorește numai ceea ce este mai presus de tine.
8. Dorește numai ceea ce este inaccesibil.
9. Dorește cu ardoare autoritatea.
10. Dorește cu înflăcărare pacea.
11. Dorește posesiunea asupra a tot și a toate.
12. Caută cărarea.
13. Caută cărarea, retrăgându-te tot mai mult înlăuntrul tău.
14. Caută cărarea, înaintând cu îndrăzneală în afară.
15. Stai departe când va începe lupta și, deși tu vei lupta, să nu fii Tu luptătorul.
16. Găsește Luptătorul și lasă-l să se lupte în tine.
17. Primește ordinele Lui și supune-te lor în luptă.
18. Fii atent la cântul vieții.

*) Vezi Bhakti-Yoga de Swami Vivekananda

19. Păstrează în memorie melodia pe care o auzi.
20. Învață de la ea lecția armoniei.
21. Privește cu atenție la orice formă de viață care te înconjoară.
22. Învață să privești în inimile oamenilor, în spiritul rațiunii.
23. Privește cu și mai mare atenție în propria Ta inimă.
24. Întreabă pământul, aerul și apa, ce taine păstrează pentru Tine.
25. Întreabă Ființii pământului despre tainele pe care le păstrează pentru Tine.
26. Întreabă fondul entității Tale ocultе despre Unicul, despre taina Sa finală care este păstrată pentru Tine, din negura timpurilor.
27. Tine-te ferm de ceea ce nu are substanță, de ceea ce este în afara existenței.
28. Ascultă numai acea voce, care vorbește fără sunet.
29. Privește numai ceea ce este la fel de invizibil pentru simțurile exterioare, ca și pentru cele launtrice.

Aceste axiome au șapte semnificații diferite și speciale, suprapuse, dezvăluindu-se numai ochiului deschis al sufletului, pe măsura evoluției sale. Binecuvântat este acela care este capabil să înțeleagă cel puțin prima categorie a semnificațiilor, întrucât el este pe Cărare.

Comentatorul acestor axiome din micul îndrumar, dă următoarele sfaturi importante pentru cei care au ales Cărarea Eliberării și a Păcii.

"Căutați în inima voastră izvorul răului și nimiciți-l. El înflorește în inima discipolului inițiat la fel ca în inima plină de dorințe a omului. Numai cel puternic îl poate învinge. Cel slab trebuie să aștepte până când acest rău va crește, va coace și va muri. Și această plantă crește și se dezvoltă în decursul veacurilor. Ea înflorește numai când omul a acumulat deja nenumărate existențe. Cel care vrea să păsească pe calea autorității este dator să smulgă această plantă din inima sa. Și atunci inima va sângera, iar întreaga viață a omului va părea nimicită. Acest chin trebuie îndurat; el poate începe pe prima treaptă a primejdioasei scări care duce spre cărarea vieții, dar se poate să se iveaască spre sfârșit. Retine însă, o, discipole, că el trebuie îndurat și îndreaptă-ți energia sufletului asupra acestui efort. Nu trăi în prezent sau în viitor, ci trăiește în veșnicie. Acolo, această imensă buruiană nu poate înflori: aceasta pată de existență se șterge prin însăși atmosfera gândului etern".

Același comentator dă următorul sfat complementar: "Caută floarea care înflorește în liniștea care urmează după furtună, nu mai devreme. Ea va crește, se va dezvolta, va da ramuri și frunze, va înmuguri pe timpul cât continuă furtuna, cât durează bătălia. Însă nu până la istovirea spirituală. Și în adâncă tăcere și înduioșare - nu mai devreme de momentul când veți fi reținut de particica divină care a creat-o numai ca obiect pentru importante

experienţe şi încercări - nu mai devreme de momentul când întreaga natură va aduce roade şi se va supune entităţii sale superioare, floarea poate să înflorească. Atunci se va instaura liniştea, după cum se întâmplă în ţările tropicale după o ploaie torenţială, timp în care natura lucrează atât de repede, încât poate fi urmărită cu ochiul liber. O astfel de linişte îl va cuprinde în întregime, îi va dizolva personalitatea şi-i va dovedi că drumul a fost găsit. Numeşte aceasta cum vrei; acesta este glasul care vorbeşte acolo unde n-are cine vorbi; acesta este solul trimis, sol care n-are formă materială sau floarea înflorită a sufletului. Ea nu poate fi explicată prin nici o metafora. Ea poate fi însă aşteptată, dorită, chiar şi în timp ce urlă furtuna. Această linişte poate dura un minut sau o mie de ani, se va sfârşi însă cândva şi ea. Şi totuşi, forţa ei o vei duce cu tine. Şi iarăşi trebuie să aibă loc bătălii şi trebuie să fie câştigate. Natura se poate odihni numai vremelnic." În încheiere, dorim să mai cităm cuvintele autorului mai sus amintit - cuvinte inspirate tot din izvorul superior al autorităţii şi al cunoaşterii:

Trei adevăruri

"Există trei adevăruri incontestabile, de care nu ne putem lipsi, dar care pot rămâne neexprimate datorită lipsei cuvintelor:

1) Sufletul omului este nemuritor, iar viitorul său este un viitor a cărui dezvoltare şi măreţie sunt nemărginite.

2) Principiul dătător de viaţă trăieşte înlăuntrul noastru şi în afara noastră, e nemuritor şi veşnic binefăcător, el nu este auzit, nu este văzut şi nu poate fi palpat, dar cel însetat de cunoaştere îl poate distinge.

3) Fiecare om este propriul său judecător, distribuitorul propriei sale fericiri sau suferinţe; Îşi determină singur viaţa, răsplata sau pedeapsa. Aceste adevăruri, la fel de mari ca şi viaţa în sine, sunt tot atât de puţin complicate, ca şi cea mai simplă minte omenească. Adăpati-le cu ele pe cei însetaţi".

Şi acum, prietene şi cititor, noi te părăsim din nou. Sperăm că cele spuse de noi vor servi ca seminţe pentru viitorii copaci ai cunoaşterii dinlăuntrul tău, deoarece succesul de natură superioară, la care poate spera învăţătorul, constă în cultivarea seminţelor. Noi spetăm că te-am adus cel puţin la partile perceperii adevărului că nu există Moarte, că aşa numita Moarte este doar "cealaltă latură" a vieţii şi este sinonimă cu ea. Fie ca privirea Ta spirituală să se deschidă pentru conştientizarea acestor adevăruri pentru Tine prin experienţă proprie.

Iar acum, ucenicule drag, îţi spunem

Pace Ţie!

CUPRINS

Prefaţă 5
"Dincolo" 13
"Nu există moarte" 16
Planurile existenţei 19
Planul astral 21
După moarte 23
Somnul sufletului 27
Trezirea sufletului 31
Descrierea planului astral 34
Stările primitive ale sufletului 37
Trăirile religioase din astral 40
Raiurile şi iadurile astrale 43
Automanifestarea astrală 47
Activitatea din planul astral 51
Comunicarea din astral 54
Comunicările spiritelor 57
Sufletele legate de pământ 60
Învelişurile astrale 64
Al doilea somn al sufletului 67
Renaşterea 70
Dincolo de limitele reîncarnării 73
Cuprins 79

Bun de tipar: 20.09.1993
Format: 16/61 × 86; 5 coli.
Tiraj: 30 000

Tiparul executat sub comanda 700
S.C. „UNIVERSUL" S.A.

Permiteți-i sufletului să se exprime: cântecul său va răsuna puternic, limpede și minunat: „Nu există Moarte! Nu există Moarte! Există numai Viață și această Viață este veșnică!" Acesta este cântecul sufletului. Ascultați-l, întrucât el este Tăcerea și numai prin el vibrațiile Tăcerii pot ajunge la urechile voastre nerăbdătoare. Acesta este cântecul Vieții, negând veșnic Moartea.

Nu există Moarte, există numai Viață veșnică, în vecii vecilor.

ISBN 973-9095-01-1

COLECȚIA LOTUS

YOG RAMACHARAKA
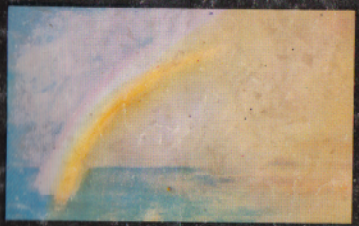
VIAȚA DINCOLO DE MOARTE